De bron-swaan, of mengeldigten

Titia Brongersma

bron
Titia Brongersma, *De bron-swaan, of mengeldigten*. Carel Pieman, Groningen 1686

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/bron007bron01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

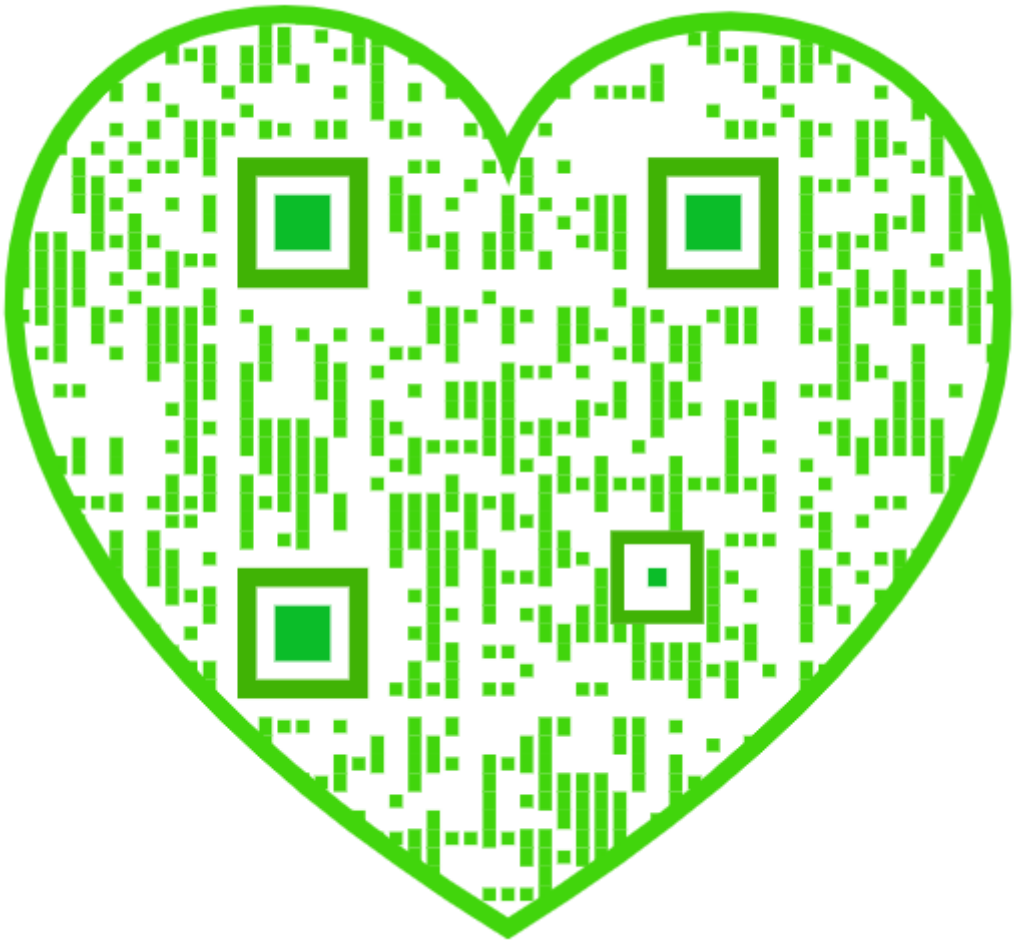

I

GRONINGER BRON-SWAEN
Van Titia Brongersma

Aan den Leeser.

VErsoeke de goetheyt te willen hebben, dit mijn eerste werk voor lief te nemen schoon het op de hoogste leest niet geschooyt is, dog even wel tot vermaak van de goede Gonst-genoten is aangeregt, en de Druk of Letter-fauten die (door te grooten haast, of andersins) hier en daar sijn ingeslopen, sullen gelieven te soeken aghter in het Boeck, al waar se sijn aan getekent, op dat men het gene daar door gerabraakt: wederom kan herstellen en beter verstaan. hope dat het met de twede Druk beter gepolijst en vermeerdert voor U.E. Oogen sal verschijnen, verschoon dan dese misgrepen, en neem geduldt in de miswoorden op te soeken.

Blijve V.E. Verpligte Dienaresse,
T.B.

Op Dragt, Aan het voortreffelijke, en Roemrugtb're Jufferdom, *van Groningen*.

KOme U.E. Waardigheden op-dragen uyt een goede genegentheyt dese mijne *Bron Swaan*, of *Mengeldigten,* niet om haar waarde, nog om hoe datse behoren te wesen, maar om hoedanig dat se sijn, hoewel U.E. Heusheyt groot genoeg is de mis-grepen voor by te sien, soo heb ik nogtans altijt schroom-agtigh geweest dese mengelingen in het Ligt te brengen, door dien altoos de bitse nijdigers met Adder-tongen steken, niet alleen op sulke mindere saken als de mijne, maar selfs op de onberispelijkste, soo dat de alder door Lughtigste verstanden selfs sulkx onderworpen sijn, wil my dan geerne mede onderwerpen dat te verdragen soo ik U.E. maar mag behagen, en de Soylisten, en Momisten nog toewensen (uyt een goet hert) dat se het beter mogen maken, en de zege voor my weg slepen,

maar men seyt tot een spreek woordt, dat de beste Stuyr-luyden altijt op het Landt staan, of die het minste weeten, het meeste te seggen hebben, 't is dan gemakkelijker te berispen, als te verbeteren, dogh sal de gift Swangere Nijt haar Swadder laten uyt braken, en my wapenen met het schildt van gedult, en genoeg laten sijn mijn Gonstelingen haar begeerte te voldoen, en U Mee Jufferen versoeken: met haar te willen aanvaarden dese *Bron-Swaan* (: schoon met geen Fenix pluymen verciert :) die U.E. nog tans sal laten hooren haar schorre gesangen, en bereyt is U.E. aller Roemens waarde waardigheden Loffelijk de werelt voor te dragen, waartoe de pligt, en U.E. verdiensten haar verbinden, en my doen seggen.

Dat ik ben Hoog Ed. ge-Eerde, en Roemens waardige Jufferen mee Jufferen U.E. genegene en Geringsten Dienares.
TITIA BRONGERSMA.

Eer-Gedichten.

Nicolai Blancardi, Leidensis, Epigramma extemporale, In Poemata virtute & ingenio ornatissimae virginis *Titiae Brongersma.*

QUod tuba Virgilii, lyra Flacci, altusque cothurnus
Annaei, & Latiis sal Juvenalis erat;
Id Belgis sua cùm *Brongersia* plectra tetendit,
Ingenio certans omnibus, arte prior
O Frisiis nova Musa tuis, ô Carmine posthac,
Te quoque cùm superes, non habitura parem.
Cedite Germani, Gallique, Italique, Britanni,
Crede mihi, nullum majus in orbe decus.

Scriptum in arce Siardaea, M DC LXXXVI Kalendis Iunii.

Dus vertaaldt.

ROemt, Romen, op't gedreun van Marôs Helden-Sangen;
Op Flacci soete Lijr; op Sen'cae treur'ge prangen;
Op d'aerd'ge prikkl'en van den snêgen Juvenael,
Op Nasôs Liefdes-Rijm, of and'rer Sangers prael,
Ons Nederlant kan meed' op Sangeressen roemen:
Kan onder Romens roem haar *Titia Brongers* noemen:

Ons' Frieslant praalt op haar met meerder eer en recht'
En haar een groene krans van Lauwer-blaeden vlecht:
Sy derft kloekmoediglyk met haere Titia pronken,
En tege*n* Hoge Duits', en geest'ge Franssen lonken,
En Italiaensch vernuft, en Engelsch' aerdigheit.
Jae stelt selfs boven die haer Titiâs waerdigheit.

H.E.M.

In Poemata cura ac ingenio elaborata á Lectissima ac Ornatissima virgine Titia Brongersma.

L*Audamus veterum monumenta perennia Vatum,*
Quosque modos, Atthis, cultaque Roma dedit.
Ingeniis nihil his illustrius Orbis habebat,
Et quot erant vates, credidit esse Deos.
His titulis Hellas, his amula Roma superbit,
Atque aliis Phabus vix bené notus erat
In partem laudum successit Belgica Tempe,
Et vagus huc venit ex Helicone chorus,
Pieridum, Phaebique choras; seque Ipse videndum,
Praesentemque dedit vatibus ipse suis.
Iamque pares Belge Graijs Latiisque Camaenis,
Invidian & lauros jam meruere mei.
Iuvidiam & lauros, dignissima praemia vatum,
Et quod scriptores nomen in astra ferat.
Quaeque maxes olim capiebant praemia soli,

Hac etiam in Belgis faemina dote placet.
Titia *testis erit* Brongersia, *Frisia virgo,*
Et Patriae & sexus Titia *grande decus.*
Illa lyra numeros, calamo canit illa, tubaque,
Quos numeras vellet Lesbia virgo suos.
Hisque modis vivax capiet per secula nomen,
Et landem à ferâ posteritate feret.
Atque aliquis dicet;vates hoc carmine fecit
Invidian populis, invidiamque Viris.

JOH. MENSINGA.

Aan de vond, Deugt, en konstrijke Dichteresse, Juffer Titia Brongersma, Op Haar Bron-Swaan. *Of* Mengeldigten.

Als ik u Bronswaan sag ging my mijn Geest ontspringen,
De defticheidt desselfs deed my dit Vers afdringen,
Mijn zang-Heldin hielt aan en kon niet stille zijn
Sy was verheugt voor 't licht van sulk een zonneschijn.
Sy deed 't beswangert breyn seer gratichlijk ontsluyten,
Om dit tot uwer Eer, tot waarde lof te uyten,
Die uwe Bronswaan leest, die moet verwondert staan,
Vw gulde Versen recht in vreugd' het herte slaan.
Geestrijke Iongkvrouw 'k zeg, gy zijt een bloem der bloemen,

Een Cieraadt van ons tijdt daar Doccum op mach roemen
Als u geboorte plaats, ja Groningen met een,
Der konst bemind'ren tong, bralt uw lof in't gemeen.
Schoon bitze nijdicheydt mocht komen op te dond'ren
*Weest niet verzaagt, laat u sulks doch geenzins afsond're*n
Van u voornomen vverk, gaat voort in spijt van haar,
De vuil afgonsticheydt is maar een g'ring gevaar.
Roem van ons tijdt: gy kondt ten rechten gaan uitdagen
Natuire met Pinceel, die uw vverk ooit an zagen
Konstrijke Titia *gemaakt met kool, of krijt,*
Of ook door Naaldewerk, stonden verbaast, verblijdt.
Doch Iuffer Brongersma *vermitz seer haast verdwijnen*
Der menschen goede gunst en konsten, wil dan mijnen
Voor 't aardtsch het Hemelsche, vliegt boven 't sterren Hof
Met uwe schrandre Geest, daar men staag bromt Godts Lof.

Mijn lot, Is Godt
ANDREAS Ten HAVE.
Predikant ter Pekel A.

Op de selfde

M*oet ik dan dichten en hoort gy na geen' verschoonen?*
Daar 'k my soo droef vertoone,
't Hooft stuttend', met mijn hand;
Daar gy de Lier siet opgehangen an de wand?

Daar gy de Lauwer, van uw heusheyd my geschonken,
Verdort siet, en beklonken?
Daar u den Inkt, en Pen,
Genoegh an wijsen, met hunn' schimmel, wat ik ben.

Sal ik van 't singen van uw blanke Bronswaan *singen?*
Ah! ah! de Tranen springen
(Anschouw ik maar de Son)
Ten ogen uit: en 't Nat stroomt zamen tot een Bron.

't Is wel. Ik heb genoeg. Gy sult niet meêr begeren,
O Swaan! 'k sal u vereeren
Met geen' onnosel Dicht,
(Wiens flauwe luyster voor uw schoone pluimen swicht)

Maar met mijn Tranen. neen met vloeyende kristallen.
Ai! laat u daarin vallen.
Swem, Swaantjen*, in die* Bron*,*
Tot TITIA, seg: dit is't al, het geen hy kon!

LUDOLPH SMIDS, M.D.

Op Deselfde. Klinkdigt.

SOo staat u Bron-Swaa*n* da*n* in het gareel geslage*n*,
Geestrijke *Brongersma*, der Sang-Godinnen eer,

Ter goeder uyren steek' hy af van Grunoos veer
Om uwe schranderheyd het Heel-al door te dragen
  Geen and're Swaantjes wenst de Kuysheyd voor haar wagen:
Want geen haar Feest-toon houdt soo net na haar begeer,
Als 't welke singende beswangert met uw leer
Durft dat van Dirce en Venusium uytdagen.
  Dus tart g'ook met u Naalt Aragnes kunstight' haar,*
En Polyhymnia in maat met keel of snaar,
Ik swijg' uw Tekenkonst, en rare wasse vrugten.
  Die vogele*n* en Mensch bedriege*n* door haar schijn,
Dat hand en tand uyt lust daar aan geslagen zijn,
  O Kunst'naars dese maagd elk voor sijn kroon doet dugten.

SAMUEL MUNCKERUS.

De selfde weder aan de selfde.

M*En noemt* U Titia*, als Febus Priesterinnen,*
Nog Brongersma*, dat is de eer der Hengste-bron*
Nooyt eygender men u, Mejoffrouw, noemen kon,
Het nood-lot spitzde wis op soo een naam uw sinnen.

Dies stoft nu Groningen op uw belaurwde haren,
Als Lesbos op Sapphò, als Theben op Korinn?
Haar Letterhelden zijn verrijkt door een Mannin',
Die maagd een wonder schoon papiere kint kan baren.

* anders teyken-doek, of Gaas.

Op deselfde.

Zwijgt grijse logen-eeuw, verdigtzel heeft nu uyt
Geen droevig Zwanen-treur nog doodt-bereit geluit
Voorspelt wanneer het dier den laatsten snik zal geven:
Dees eerst-geboren Zwaan, die hier in't bron-nat speelt.
Bekoort elk door haar zang, maar schoon sy zò zoet kweelt,
Zò zal haar toon nogtans haar doen onsterflijk leven.

M. GARGON.

Op de selfde. Klink-digt.

V*Erdigte Godheên vliedt, vliedt negen zang-godinnen,*
Weg dubbel spitse berg, daar 't hengste-hoeve nat
Uyt den gereten steen zoet ruischelende spat,
*Dat zinnen-roerend sap, dat roert voortaan geen zinne*n.

*Hier springt een vvare Bron, hier kan men droppen winne*n,
Die d'alderwufste Geest van zin-stram maken rat.
Hier klinkt een hooge toon, hier is een mengel-schat,
Van jeder een bemint, vvijl's andren doet beminnen.

Zó mengelt Titia *een geestig mengel-stof,*
En krijgt door Mengel-konst een onvermeng'bre lof,

Daar zelfs het negental nooit met heeft mogen prijken:
Want 't zangheldinnen rot bezat niets in't gemeen,
Indien men vvaarheid by verdigtzels mag gelijken.
Of 't is volmaakter nog in Brongersma *alleen.*

M. GARGON.

Op de Groninger Bron-Zwaan, *Van den zoetvloeyende Digteresse* Juffr. Titia Brongersma,

O Brontje*! dat wel eer zyn oorspronk heeft genomen,*
Van Pegaas *Hoeve slagh, op 't toppig* Helicon;
Gy, die omringelt zyt met puyk van Lauwer-boomen?
Waar in dat hem verMaakt de blyde Morgen-Zon:
Als hy de weer-glans kaatst, met vreugd aan alle kanten,
Maakt dat elk droppel schynt, als held're Diamanten.

Dan speelt dit spiegel-nat met dankbaarlyke swieren,
En geef een weeder-min, van't geene zy bezit:
Terstont stremt 't Nat tot enkt, de Lauwer tot papieren,
De Eed'le Dichtkunst *pronkt, en treft het hoogste wit*
Daar zulk een Brontje *vloeid, so dierbaar uitgeleesen*
Bedenkt! wat moet dan niet, dit Swaantje *waardig wese*n.

Daar svvemt dat Beestje *heen op peerle moere baaren,*
En kvveelt zieltrekkende so liefelyk en soet:
Dat sy de Ryn Swaan *soekt en d'* Y Nimph *t' evenaere*n

En door een hemelval verrukt het têer gemoet
Tot lust, en yver, om die Zangers na te streeven:
Men siet hier Sappho*, neen, den* Mantuaan *herleeven.*

Zy spreit heur vlerkjes uit, en laat elk 't singen hooren,
Zy strooyt haar sachte pluim als goude letters neer.
Op 't glad papier, en streelt dus t' effens ziel en ooren:
Zo wint hier Brongersma *de Lauvverkrans van eer,*
Ia, streeft voorby elk een om meerder roem te haalen.
En dooft met haare stem, 't geluit der Nachtegaalen.

In Leeuwardenden 13 Octob. 1686. A. TYMENS.

Op de Bron-Swaan V*an de Ed: in kunst, wetenschap en deugt uytmuntende* Juffr. Titia Brongersma.

WIe durft, vermaarde *Sang-Heldin*,
Maar met een swakke vêer,
Gaan treeden *Pallas* Tempel in,
Dit hangend U ter eer?
Hoe durft hy, die noyt dichten kon,
Toch naad'ren tot uw' *Swaane-Bron*?

Maar, *Sangeres*, uw' waardigheyt,
En hoogh begaafde Geest,

Die brengt hem tot vermeetelheyt,
  Uw' heuscheyt dekt hem meest,
Ghy Nimphjes, komt het slecht te pas?
Begiet hem met een waater-plas.

Uw' *Bron* is als het *Hoeve-nat*
  Van *Helicons* valley,
Schoon had men dan een gulp gehadt,
  Als men dien *Maagden-Rey*
Maar sien mag, en het soet gekweel
Mag hooren uyt uw *Swaantjes* keel.

Verschoon dan, soete *Dichterin*,
  De drift van sijn gemoet,
Een goede wil, zyn krachten min,
  Een heusche siel voldoet,
Want wie kon doch, met eenig blijk,
U, Vriesche *Sappho*, zyn gelijk?

J.A. RAPPARDUS.

Op de Titel-Print *Vande Groninger Bron-Swaan, uitgegeven, door de Digtkunstige* Juffr. Titia Brongersma.

EEn Maagd, Apollo toegewijd,
Schenkt ons (al grimt de bitse Nijd)
Een geestig Boek, vol Mengel-dichten,
Van soete stijl, beschaafd en net?
'T is recht een lieflijk oorbanket,
'T strekt tot vermaak, en om te stichten.

De Teeken-geest, verbeeld ook hier
Een ruwe Rotssteen op papier,
Ten Toppunt bogtigh opgesteegen,
Waar uyt dan mild een Aader vloeyd,
Die tot een Bron of Beekje groeyd,
Dat ruyschend' nêerwaards komt gezeege*n*.

Een blanke Swaan! verlustigd 't oogh,
Die spreid haar wieken naar om hoogh,
En dobberd' soetjes op de baaren,
Haar Hals gekruld, bekoorlyk kweeld?
Waar door sy hert en zinnen streeld,
Aanminniger dan duisend snaaren.

Den oever van dit helden Kil,
Bezoomd door Jufferschap, die stil
Met 't hol der handen water scheppen?
Dan zy uyt 't hagelwitte Vat
Elkâar toebrengen 't Edel Nat,
Welk Bronvocht zy begeerich leppen.

Groninga toond zigh in 't verschiet,
Als opgetoogen, mits zy siet
Die suivre BronSwaan! wiens gesangen,
Zo ryk, en deftigh toegeregt,
Aan haare kroon, een Paarle hegt,
Die daar sal glansrijk' eeuwigh hangen.

Hoogdraavend draafd haar Heldentoo*n*
En Treur-gezangh, hoe soet en schoon
Kan uyt het oogh noch traanen dringen.
Haar Feest-Dight minlyk toegesteld!
Van wien Haar Lof-en Jaar galm meld,
Dies BRONSWAAN! gaat onsterflyk zingen.

O Puyk van Grunoos Maagdeschaar!
Ruk Lauwer-telgen by elkaar?
Maar neen! hou u slegts stâagh verbonden
Haar geest te roemen,'t geefd meer glans,
Dan een geplukte Lauwer-krans,
Waar mê zy is genoegh omwonden.

JOH: JACOB MONTER

Aan *de vond en trand-rijke Digttersse Juff.* Titia Brongersma Op de Tijtel-plaat van haar Groninger Bron-Swaan, of Mengel-digten.

WAarom zit hier Apoll, en 't Negental,
Niet op de*n* boord, va*n* dese*n* water-val?
En waarom hoort me*n* hier gee*n* stemgeschal
Gehuwt aan Snaren?

Is 't ruischend nat, dat uyt dees steen-reep vliet,
'T zin roerend zap va*n* den Parnassus niet,
Dat men Apol, noch geen der Musen ziet,
Op d'oever waren?

Dees Juffer-schaar, die d'ene d'andre trekt,
Vangt dan vergeefs het water dat hier lekt,
Indien dat niet de logge Geest verwekt,
Tot rijm en dichten.

Licht maakt daarom de lang gehalsde Zwaan
Op 't roey-tuich van haar veren zulk een Baan:

Licht wil sy na de bron van Pegaas gaan,
Om daar te zwichten.

Neen, neen, ik dwaal; neen, 'k heb het recht gevat,
Geen hengste-bron uit dese klippen spat,
Maar *Titia*, verschaft dit Geestich nat,
Dat elk wil drinken.
De witte Swaan verheft haar ook om hoog
Om aan Apol te zeggen, dat sy zooch
Uit dese bron, veel smakelijker tooch,
Als hy kan schinken.

M. GARGON.

Aan de Waterscheppende Juffers in de Tijtel-prent van de Bron-zwaan Of Mengel-dichten van de Geest-rijke Poëtersse Titia Brongersma.

S*Taakt ijverschaar, staakt desen strijd,*
Het water van dees Beek kan uwe dorst niet stillen;
Want hoe gy drinkt met meerder vlijt,
Hoe gy zult uit dien bron meer droppen drinken willen.

Mors mihi vita.
M.G.

Ter eeren van het schrander en weergaloos Werck, van de verstandige Juffer Me-Juffr. Titia Brongersma.

U*Yt uwe groote Geest en vwonderbare vvercken,*
Mejuffer Middagklaar kan ick daeruyt bemerkken,
De vvaarheyt van 't verhaal 't geen Nasoos Phenix veer:
In sijn herscheppings boeck, hoogdravend' stelt ter neer.
Hy beelt Deucalion ons voor met steens te planten,
Doch uyt geen lompe key maar 't puyk der diamanten,
Soo reken ick Iuffrouw u af komst, want u Geest,
'k Behoef geen meer bewijs, bevestigt alder meest.
Mijn stellingh, want ik sie rees voor hun glori swigten,
D'uytnemenst uwer sex wiens deftige Gedichten
Gy verder overtreft dan aen den Hemel trans
De Son de sterren doet door gadelose glans,
Selfs Sapho staat bedeest, ja valt uyt spijt aen't wenen,
Nu Titia *verrijst, nu is Sy uyt geschenen.*

J.H. FEDENSMA.
Schilder.

Aan de Ed. Deugtrijke seer Geëerde, en in kennis uytmuntende Juffer Me-Juffer. Oudilia S. Scherff. haar Ed opdragende de LofGedichten, en Geestelijke stoffen in't besonder.

'K *Had lang mijn schacht gedoopt om 't blankpapier te smetten,*
Soo my 't ontsag daar van niet hadde doen beletten
Om V alwaardigheyt te off'ren mijn Gedigt,
Waar door ik door de reên ten hoogsten ben verplicht
Wijl dat van al vvat leeft voor het verstant moet wijken
Soo met een Pallas dan voor Iuno d'Eerkroon strijken,
Want vvaar de luyster van de Son der kennis straaldt
(: Die al de flikk'ring van de vvereld over haaldt :)
Daar Triomfeert dat Licht, soo heerlijk opgeresen,
Het geen men uyt V oog kan sonder scheem'ring lesen.
Soo ooyt Groninga vvaar bekroondt met vvetenschap
Door 't Iufferdom, soo treedt gy me op d' eerste trap,
En sleept de Lauw'ren vveg. O! schrand're Amasone
Vergun dat ik mijn Swaan door uwe Naam mag kronen,
En dat haar Bronne boordt door u mag zijn geëert
Het geen al over lang van herten is begeert,
Waar voor het Swaantje dan haar stem sal laten horen
(Hoewel vvat schor) dog, Is tot uwen dienst geboren,
Het sperkt'er vviekjes, en singt reets met sagt geluyt
De groote vvond'ren van V Ed'le gaven uyt.

De Groninger Triompherende Lely-struyk Verciert met Bloemenknoppen.

Sonnet.

HOe staat die tronk bedauwd met pereldroppen
Verheven op de Keyserlijke trans.
Hoe brald die blanke bloem met hare krans
Omkringeld van haar aangegroeyde knoppen.
Haa Koningin, en puik-loof aller spruyten,
Geen *Nardus*, noch *Himet* bereykt u naam,
U grootheyt drijft op vlerken van de faam:
Want niemant kan U in een engte sluyten,
U kruyn schiet door bedampte swerken heen.
O! vaste hoek-pylaar hoe ongemeen
Bewaard gy voor het gift uw Lely-dalen,
Soo dat geen bitse Slang, noch Scorpioen,
Kan in't bevredigt hof van Gruno Woen
Maar drijftse voort, en komt de zeeg behalen.

Aan de Hoogh-Edel, Welgeboren Juffer, Mejuffer Isabella Catharina Maria, Baronnesse van Heerema, toen haar Ed: Song onder 't speelen.

W*Ie hoor ik daar soo Hemels onder 't spelen*
Gelijk een Engel quelen,
Is't een der Musen die haar gorgel slaat
En onder Phabus lier sig hooren laat?
Neen, neen 't is Isabel *een pronk der aarde,*
't Is Catharijn *die waarde*
Die Suyv're die een Sappho hier verbeeld
Wijl sy door hand, en stem elk d'oren streelt.
't Is Herema *die van Apol beschonken*
In Lauwren staat te pronken,
En die door hem werdt op Parnas geleyd:
Waar dat voor haar al lang is plaats bereyd.

Aan de Hoog-Edele Vrouw Mevrou E.V.G.

O! Friesche Hof-pomoon, en suster va*n* de Musen,
Hoe opend gy de wel van haar geleerde slusen
Op Blessums Helicon, waar het gehoefde paard
Door't klatsen va*n* sijn voet U wond'ren openbaard:
En doet U konsts-rivier met Aganippaes dropen
Van't tweegespitst Parnas de wereldt overlopen,

Soo dat, waar maar de faam haar loftrompette*n* slaat,
Sy ons het rugt'bre roem van *Glinstra* horen laat.
Van *Glinstra* glinsterend' gelijk de hemel sterren
In welkers redenglans het Ore moet verwerren
Ja met een woordbesluyt ik dat dit treflijk beeld
Veel eer van Goden, dan van Menschen is geteeld.

Aan Juffrouw Anna de Haas. Die genood waar pekelharing te eeten dog: niet komende wierd haar Ed: eene gesonden, die dus spreekt.

D*Ewijl gy niet en koomt om my de nek te breken*
Ter plaatse waar men u op mijn waardy gaat noôn:
Soo koom ik selver hier, om my op u te wreken
Op dat gy seggen moogt de Haring spant de kroon,
Want als gy scheurd, en rijt, mijn vlees met grage tanden
Als dan bewoon ik eerst den versen Oceaan:
*Wiens baren my doen op de Frieschen oever strande*n
*Daar my het Britse, meyr door 't golve*n *heeft doe*n *gaa*n.

Aen de selve

Die op haar kelderdeur geschilderd hadde het hooft van *Medusa*, en van *Methusalem*, met
een *Vyl*, en een *Swaan*.

Vrage.

WAt doet den Uyl, de Eer-staf van Minerve
Juist aan den ingank van de Wijngodts zaal

Antwoord,

Om dat die geur de dofheyt doet versterven
Mits wakkerheyt hem dient tot zegepraal.

Vrage:

Maar daar 's een Swaan, en 't hooft van't ouwste der ouwden
Met het Medusen Hooft' ant: dat wert getoont
Om dat de Wijsheyt wert voor grijs gehouden,
En Ook, om dat daar selfs een Pallas woond.

Aan de Ed. Juffer Susanna W. Die een korvie met bloemen gesonden wier van Karitate.

WEl hoe Susann: wat stuyrd u Karitate?
Sijn 't bloemen; dat is vreemd kent zy u niet?
Die bloem tot bloemen send doet nergens bate;
Want in u selfs, gy selfs een bloemtie siet.

De Musch versoeckt de Nagtegal te Singen. J.J.J. A.D.B.

O *Philomeel, beween niet meer u ongeluck*
K' weel liever op de kruyn van Penus kroost u sangen
Fluyt soete tilpertien, ey gorgel tiuk tiuk tiuk
Gy doet me naar u stem en Veld deun seer verlangen.
Slaa kleyne Orgel-krop, slaa met u Tongsken aan
Gy sijt de strikken van Vorst Thereus al ontsprongen

En met een nieuwer toon, en taallit aan gedaan:
Schoon sijne moetwil u die hadde uyt gewrongen
Gy moogt nu vry met vreed in dese Rosegaard
Wel singen tuyt, tuyt, tuyt, en vrolijk tierelieren
Wijl gy van Pales, en haar Nimfen werd bewaard
Dieu O! lieve dier met Liesig mos Beswieren,
En toyen 't Nestien op, dat voor u werd bereyd
Wanneer ge afgeslaaft door Galmstrijd 'toog komt luyken
U slaap koets is van Pluym op takkies neer gespreyd
Ver wullest met de blaan van groene hage struyken,
Sie daar, ey Beesie sie, hoe yder is verlust
Op u behaaglijkheyd, en nog sit gy gescholen
In een gekloofden holm, denk hoe g' het hert ontrust
Nu gy u meer voor my, als and'ren hout verholen,

Ik tierp op u gebeen mijn wil'tsang rustig uyt
Waarom misgond gy my dan u gewiek't geluyd';

Zenobia Weduwe van de Keyser Obdenatus overwint de Persianen: en tegen een Leeuw strijt te Paarde sittende, die de Kuyste, en moedigste Vrou van de werelt was.

Sie daar Zenobia de Koningin
De Paarden als een twede Achil berijden,
En ginder weer een Veltslag voeren in
Om tegen Persiaan, en Leeuw te strijden,
Haar dapp're speer bemorst van Vijants bloet
Druipt vlietend' af op Caesars Marm're troonen

Daar het triumf haar Zegepralen doet
En meer bepronkt dan duysent Perrel Cronen,
Zy staat verrijkt met Kresus goude staf.
En aangedaan met Alexanders daden.
Met Pijrhus geest die nooyt mis oordeel gaf
Door Scipio gegort in deugts gewaden,
Marcel heeft haar scharp sinnigheyt geleert.
Trayanus met Rechtvaardigheyt beschonken.
Waar door se wert als een Godin ge Eert
Tot Romen, daar haar Beelt is uyt geklonken
In kostele porsijr, haa! Obdenat
Sie nu die Kuysch, en groote Roem der Vrouwen
Wel eer voor u een onwaardeerlijk Schatt
Haar Tombe op Cassius de wolkberg bouwen

Daar waar Pompeë de Lauwer heeft geplant
Voor u en haar, waar nog sijn houtmijt brant.

Op 't af sijn van J.E.J. Toen het froor, en Doyde; soo dat men onder, nog over, kon.

W*At raat Iolij nu 't water leyt beschorst*
Nu men door Sneeuw de Cristalijne stroomen
Ver dikt siet, en geen Brief kan overkomen;
Wijl dat het met een ijs vloer is bekorst,
Tis Borëas genoeg nu hy mag braden
Sijn kil Befrosen Borst, by wermer gloet.
Van Orithia, die nog overladen
Van min, hem door haar Minlijkheden voet.

AEh! dat heeft my al veel te lang verdrooten
Geloof me soo ik kon ik brak het Glas,
Of glee op schaatsen langs de gladde plas
(Tot u:) die my soo ver hout afgesloten,
Of dat den Hemel wou wat milder sijn
Om duysent suggies, die we alle beyde
Uyt wasemen, te regten op een lijn:
En op de koers van u, en my, aan leyde.

Op dat se onderweg in het ontmoeten
Malkaar, van wegen ons, dan mogten groeten

Aen Elisene. Toen het weer Ontdooyde.

HEt is dan eens gelukt groot-Vorst van Aguilon
T'ontgrendelen u Bron,
Die gy tot spijt van my soo hert hebt doen verstijven
Dat men daar op wel kan met stale pennen drijven
O wreedaart, hat ge dan geen deernis daar ge saagt
Mijn bange borst belaagt
En daar gy wist hoe seer dat Eliseen begeerde
Dat ik haar met een brief, (soo lang gewilt) vereerde
Dog niemant klaagt ligt aan ee*n* anders leet, of smert
Al raak het schoon aan 't hert.
Nu 't is genoeg, ik sie het water soeties dertlen
Dat weer opnieuw de soom van't hoenvelt koomt bespertlen
Dat my doet hopen (wijl ik vrees voor gee*n* gevaar)
Dat nu de Baan is klaar

Gaa dan mijn letters gaa, gaa: maar wilt ondertussen
Soo g'in haar handen valt, voor my die driemaal Kussen
Seg dat ik wens, in plaats van U. by haar te sijn
Of dat se waar by mijn:
Daar, waar wel inkt bevriest, maar nimmer mijn gedagten
En dat ik haar altoos met groot verlang sal wagten

Loff op 't Hunne-bed, of de Ongemeene, opgestapelde Steenhoop tot Borger. In Drenthe.

'K Staa, als verbaast dees Steen Mijt aan te schouwen,
'T schijnt dat wel eer, het dappre Hunnenschap:
Daar heeft gewilt een Denk-plaats op te bouwen
Om soo te streven op de Eere Trap.
Neen 't is 'r gestapel daar een drom van Reusen
Door wraak gehitst, het Godendom bestreet,
Dog die men sag tot morsel selfs verkneusen
Door 't Blixsem vier van Mulciber gesmeet.
Of 't sijn alleen getorste Pieramijden,
Of Tomben, want dit grove berg gewas
Besluyt in haar gewelfsel, van voor tijden
Nog tot een blijk, geheylgde offer-ass,
Neen 't is veel eer Naturaas Merbre Tempel
Waar in sy wil dat men haar Godtheyt eert
En aan de voet haars neegentalge Drempel
Niet anders dan een Losgesang begeert

Laat Theben vry nog poggen op er, Muyren
Die schier in 't hoog bereykten 't wolk gespan
Dit Rots gevaart, sal langer konen d'uyren:
Geen kragt hoe groot haar Force quetsen kan.
Coom Nimphies, en gy Drentsche Herderreyen
Bepronk met Loof, dit Borger Steen-Paleys
Wilt top en kruyn met Bloemen overspreyen,
Schenk aan Natuir daar van haar deel, en eys.
Ik nuyr dan met verheescht: en schorre toonen
('tSy wat het wil:) tot roem dees wondre Grott
Een Lof-liet, en berey de Eyken kroonen:
Waar mee 'k bepruyk, het groote Keye-slott.

Replijk op het aartig Vers van de Hoog-geleerde Heer Ludolph Smids: my toe-gesonden Aan de gebroken Lyk-bus.

G*Y sijt dan als het schijnt verstoort, en ongerust,*
Om dat men u (die eer veelmond'ren gingt te boven)
Ontgraven heeft, gy wert soo wel als doen gekust
Van veele, die daar door u aart, en waarde Looven
'k Had deernis met u, wijl nog 't soute tranenat
Drong door u hals tot aan de gront van 't ingepropte
Geraamt' terwijl ik voor u op mijn knyen sat
En 't keyeg stof van u gewyde Deeg'len klopte.

'k Sag u verdrukt, en mee gedompelt in de Rouw
Daar gy als levenloos, in't duystre Graf most sterven
Schoon 't onderwelfsel van soo'n treffelijk gebouw
Besloot het overschot van u verbroken scherven,
Daar waar het, dat ik u met droeve Oogen sag
Hoe gy getorst, geknelt laagt onder herde stenen
En in het Sonne ligt met eygen hande lag
Dies stap ik moedig met u overblijfsels heene.
En stel de beendren, en u lang bedolven vles
Voor yders Oog, en strek u voor een Minnares.

Eergedicht Op het inhalen van Sijn Vorstelijcke Doorlughtigheydt d' Heer Prins Henrick Casimyr, by der gratie Godts, Vorst van Nassauw, &c. Met sijn Doorlughtige, Hoogh-gebooren Gemalinne AEmilia. By der gratie Godts Princesse van Anhalt, &c.

MYn Sangh-Nimph wil dat ik (wijl yder sigh vermaakt
In't aansien van die nieu opgaande Somer-lighten)
Mijn schorre fedel slaa, die nauwelijkx kan righten,
De gront-geluyden, waar soo hoogh een luyster blaakt.

Dog sal, schoon my de magt ontbreekt, mijn pligt nog tonen,
In 't nuyren sonder maat, (dewijl m' het hoeve-nat
Nooyt heeft besprengt dat uyt der Musen spring rots-spat)
Voor 't Heylig paar, wiens Lof verdient veel Lauwerkronen
Welkoom dan *Casimir* welkoom *AEmelia*,
Welkoom doorlugte Twee in U bemuirde wallen
Daar g'op de EerTroon sult als Goude Sonnenbrall*en*
Schoon U de Nijt volgt met verwoede schreden na.
't Aal-Oude Helden-schap van U Roem-rughtbre Oud'ren
ô Vorst! straalt met een glans op 't blanke Harrenas
Van het Nassauwsche puik, waar in men eertijts las,
De Dappre Daân, die ghy, nu torst op Uwe schoudren.
Leef langh met U Forstin, als Vader in het Rijck.
(Droog af het klamme voght der biggelende tran*en*!
Soo lang door vrees gevoet van Uwe Onderdanen,
En zijt een Numa in dit vrye Republijck.
Weest als een Hercules, die in de vlam der Stieren,
Sijn strijdbre hand-knods velt, en zegen so het Lant:
Dat in het gloende vier van Neeringloosheyt brant,
Op dat men U Berook, en stook, met Vreughdevieren.

En Gy ô *Anhalts* Pronk, die als een blijde Dagh!
In't krieke*n* van U Lent tot Troost zijt op geresen:
Wilt ons een Moeder, en U Prins een Pallas wesen:
Die door een wijse-raat aanvaart het Groot Gelagh.

Soo sal den Hemel-Vooght u schoont' en Deught bekroonen,
ô Rijx Princes, En Wy, wijl 't Swangere Metaal,
Sigh van'er last ontgort, uyt roepen altemaal
Leef langh, leef langh, ghy moet in onse Vesten woonen,
De Groote Moogentheyt, en Trotse Borgery
Verselt met Mavors-Stoet verheffen hunne Lancen,
Het vrolijk' Nimphe-dom bereyt U Eere-kransen;
En offert al de Maght aan Uwe heerschappy.
Het Klock-geklangh, en 't schel geluyt der Velt-Schalmeyen,
Kornetten, en Klaroen, slaan galmen in de Lught,
Wijl 't vliegent Solfer-werck vermaaklijk neemt de vlught,
Waar 't sigh met swermen weet, dan hier, dan daar te spreyen,
Dus siet men *Hendrick*, (en *AEmilia*, altans)
Verwellekoomen, die in Grunos weerbre Ermen,
Door 't Prinslijck Tucht-Swaart sal d'Onnoselheyt beschermen,
Daar Hy de Leyt-star is, en een bewalde Schans.
Daar hem met hant-geklap: de Schatrend' Ondersaten
Toe wenschen, dat door Hem (dien Braven Lauwer-helt)
De Vry bevryde-Staat, magh werden staagh herstelt,
En soo een Heerscher blijft, in 't Lant, der Lantsche-Staaten:

Gesangh der Groninger Maaghde-Rey.

Toon, *Nymphes des Eaux.*

H*Oe Heerlijk bralt dien Puik-Son in het westen,*
Hoe Lieflijk beflikkerts' het Princelijke hert,
Dat door haar Glans vermeestert wert,
En waar op hy gaat vesten
Sijn gans vermogen, want dien Morgen Roos,
Dien hy *uit duisent aangenamen geuren koos,*
Die komt hier dan nog ten lesten,
Bestormen door 't minlijk gesigt:
Dien Helt, voor wien self Mavors *swigt.*
Plukt Mirthe-blaan, en groene Lauwerieren,
Bestrengel dit paar met Ydalisch cieraat,
Wijl Cipria *geboogen staat*
Om haar voort op te cieren,
Ah! rooptse ah! mijn schoonheyt is nu niet,
Een andre Venus *heeft dees* Mars *in haar gebiet*
Koom laat ons haar Feest-dag vieren
Wiil Anhalt*,* Nassauw *is soo waart,*
En Peleus*, met sijn* Thetis *paart.*

Welkoom-groet aan Wilhelm Georg Friso, By der Gratie Godts Prins van Nassauw, &c.

W*Elkoom gewenste Prins welkoom* Wilhelm Georg*,*
Weest Friso wellekoom in Grunoos grijse muuren

Diens sterke grend'len zijn voor V een vaste Borg:
Wiens roem [*al grimt de nijt*] *veel eeuwen sal verduuren.*
Welkom Nassauwse Spruyt, en eerst geborne soon
Van Casimir*, en van* AEmilia: *die waarde:*
Dat puyk-heeld waarlijk waart te voeren staf, en kroon,
Wijl d'Eernaam van haar. Lof vervuld de ganse aarde.
Leef lang O! jonge Spruyt, was op tot heyl, en luk
Gelijk een Ceder-boom geplant in Sions dalen:
Groey, bloey in vreed, en al d'onheylen van ons ruk,
Op dat elk een mag in uw schaduw adem halen,
Plant bijr d'Olijve tak, en schenk haar vettigheyt.
O! kleyne Koester-Vorst: wijl u de Lauwerieren
Door V Al-ouwt geslagt voor lange sijn bereyt
Waar V de Fama mee begint te overswieren;
Den Hemel gun [*die reets van uwe moet getuygt*]
Dat gy de schreden volgt van V Doorlugte Oudren,
(En brave dapperheên, uyt volle teepels suygt,)
Die V het heldenkleed doen gaspen aan de schoudren,
Op dat g' als Jason *wint de Deugt: dat gulden vagt,*
En 't giftig Drakenest verdelgt door Dolk, en Degen,
Dat gy tot heul van't Lant tot Wijsheys wert gebracht,
Om soo de ware Kerk te hoên door 's Hoogsten zegen,
Wert een Ulisses *(als V vader) in beleyt,*
Een Hercules *in magt, en een* Achil *in't strijden,*
En stel V Groote Naam tot een onsterflijkheyt
Om Grunoos *volkren, en der* Friesen *te bevrijden.*

Op het Panegyris of openbaar Vreugden-eeuw, Van de vermaarde Academie tot *Franeker*, die den 29. Julij 1585 is ingewyt, en nu naa verloop van een eeuw, op den 24 Septemb. 1685. gedachtenis wort gehouden. *Als mede* Aan de Hoog en Doorgeleerde Heer mijn Heer Nicolaus Blancardus, Historischrijver des Graaflijkheydts van Zeeland, &c. Ouste Professor in d'Unieerde provincien eerste R. Magnificus van de tweede Eeuw.

L*Aat vry de snege Frank, en 't deftig Spangien pralen,*
De schrandre Britt, als ook den dapp'ren Itaaljaan.
Laat Duytsland met'er glans de wereld overstralen,
En Holland flonk'ren als een nieuw ontwolkte Maan.
Laat dese pronken met geleerden in haar Rijken
Op gulde Zetel-pragt; 't beroemde Friesen-land
Hoeft met haar Hogeschool voor geen van dien te wijken,
Want haar befaamt gerugt bromt uyt aan alle kant.
Hoe heerlijk heeft gebloeyd dien sistoel aller wijsen,
WaarGods-geleertheydt op de eerste Eertrans sat;
Waar Themis mild'lijk deed haar koesteringen spijsen:
Terwijl de Heelkonst schonk sijn kostelijke schatt.
Wat oppermeesters sijn aan d' eerste tijd verscheenen?
Wat ligten blonken doen Vorst Ludwigh stalen kling

De vrye Fries bevrijd'? wat Sonnen sijn verdweenen,
Wiens ondergang als doen bragt veel verandering.
Daar na dien Blancard komt dien lof-cruyn op te streven
Met arends wieken, nu de twede Eeuw begind,
Die door sijn yver doet Demosthenes herleeven,
En waar het mensdom weer een Cicero in vind.
Daarvan tuygd Arriaan, die Alexanders daden
Ten top punt voerd; die gy, O grote Redenaar,
Door uw besneden schagt griefd in vergode bladen,
En brengt d' onsterflijkheyt sijns naams in 't openbaar.
Wat Griek heeft ovyt geleeft, of wonder der Latijnen,
Die gy niet hebt doorsnuft, en in het ligt gebragt?
Wat luyster hebt gy niet als een Apol doen schijnen
Op Casimir, die als een Caesar werd geagt.
Gy wijt dan heylig in voor 't oog der Tabbert scharen
Het vrolijk Eeuw-gety, waar dat de Lauwer-kroon
Als overwinnende bepruykt uw silvre hairen,
(Heer Nicolaes) wijl gy beklimt de Eere-Throon.
Daar g' op het konst-slot, en 't cieraad der moed'ge Friesen
Als Hoge-leeraar mee voor lang sijt ingehuld.
Daar g' op het kleyn Atheen elk 't grootste doet verkiesen,
Wijl 't met een overvloed van kennis is vervuld.
Daar g' door uw lof-reen, en vertoog schaft honigraten,
En 't luysterende rot een lekker oor-bankett,
*Daar g' schenkt een mond-kost aan de greetge Letter vraie*n,
Die gy hebt aan de diss van uw Parnas geset.
Waar de Catones, en de Bezaas 't all belonken,
Waar Balden swieren, en Galenen besig zijn.
Waar Aristotelen staan in 'er rang geklonken,
Wijl yder van hun smaakt der Goden Nectar-Wijn.

Daar wijse Senecaas slaan met haar Engle tongen
De vreugde-galmen uyt, wijl van het negen tal
Het blijde feest-lied wert door choor-maat op gesongen;
Waar onder ik mijn lier op 't soetste stellen sal.
Die schoon geen Hemel-trant doet uyt haar tonen vloeyen,
Maar pligtswijs voor uw kweeld, met wensing dat voortaan
't Roem rugtbre Boek paleys met uw in heyl mag groeyen,
En op het metselwerk van Sions Bouw-heer staan.

Aan de Hoog-geachte Juffer Clara Gerlacius.

V*Ergeefme dat ik V naa waarde niet kan roemen,*
Alleen sal ik mijn gonst, u gonstig bieden aan,
En U O! *Klara (: die men waarlijk klaar mag noemen)*
Doen aan het sterren-hof by d'and're ligten staan.
V needrigheyt doet my een stoute daadt aanvaarden.
Om V te nooden op de soom van dese Bron,
*Waar't Rots gevaart voor lang ee*n *klaare stroomaar baarde*
Die noyt haar vlietend mat so waardigh schenken kon
Als nu, wyl't Nimphedom gelyk de Son komt brallen
Op d'oever van de beek waar in het Svvaantje singt
(Schoon het niet naar behoor V streeldt met heemel vallen)
Maar die V door haar stem nogh tot de vvolken dringht.
En die een Lof-liedt sal (so lang haar tyt mag duyren)
Vytgalmen, en altoos van Vvve gaven nuyren.

Aan de seer ge-eerde Juffer Oedilia Scherff.

V*Ervvardig my dat ik V Eer-naam roem*
O! *braave* Scherff*, en dat ik V mag cieren*
Met myn Gedigt, in plaats van Lauvverieren:
Of Myrthe groen, of V een Pallas noem,
Want V verstand, toondt dat ghy zyt gebooren
Vyt Iovis breyn, dien grooten Blixem Voogdt.
Die niet alleen het meeste ront beoogdt
Maar die door V syn vvond'ren brengt te voeren,
Soo sal ik dan (vvyl ghy syn dochter zyt
O! *schrand're Geest, V gaaven eeuwvig looven*
En voeren die op vvieken heen naar booven
Waar noyt het minst' van Vvve Deugt verslyt
Maar daar ghy aan het sterren dak salt praalen,
Gelyk een Son: die t' al kan overhaalen.

Tamyris Koningin van Scythen, naa dat Cyrus Koning van Persen, gans Orienten, en den groot magtigen Konink van Babel had te onder gebragt, en haar eenige Soon: met de darde part van haar heyr had bedriegelijk verslagen, overwon Cyrus, liet hem 't hooft af kappen, doodt zijnde, sette dat in een bloedt-bat: om eens sat te drinken.

De Koninginne spreekt.
WAart't Cyrus niet genoeg dat gy gans Orient*en*
En Babel had verwoest? doort 't staal? onsaad'bre gast,

Moest gy nog Woeden in mijn Ov'rige talenten
Naa gy mijn eenig Soon hadt al te snood verrast,
Doch weende daaro*m* niet, maar stelde my te wreke*n*
Aan U, die niet als door bedrog de zege won.
Ik heb U selver met mijn speren door doen steeken
En U met al U magt vernietigt, soo ik kon.
Ik heb U 't grimmig hooft van 't lichaam af doen klinken
Dat in een bloedt-bat staat tot aan de Ooren toe,
Op dat gy eens u dorst versaadt, en sat moogt drinke*n*
Want gy dog nimmer waart van't mensche moorden moê,
Daar bloethondt, daar suyp U tot brakens toe dan dronken,
Basuyn nu uyt wie dat U t'onder heeft gebragt,
Tamyris is't die met U Lauw'ren sig sal pronken:
En kronen met haar daadt het vrouwelijk geslagt.

De Grieksche Hippo springt gemoedigt in de baren: om de Roovers te ontkomen, liever willende met eere sterven, als in schande, en slaafs te leeven.

W*Ie sal O! Griekse maagt, V daadt trompetten*
Wat Triton sag ooyt moediger Siereen
'T gevaar ontsnappen van haar schakers netten,
Schoon hy beoogt het holder diepste Zeen.
Wat moet O! Hippo heeft V hert doen stijven?

Ah! vreesde gy't gewelt der baren niet?
Hoe dorst ge, op die wreede baren drijven?
Maar 't waar dat V de wanhoop daar toe riet,
V kuysheyt waar V waardiger als 't leeven;
Dat dagte gy, dog 't is ook 't grootste schat,
En 't deftigste juweel, maar gy moest sneeven
Elendige, en stikken in het nat.
Waar van d' Attische strandt noch kan getuygen.
En bergt u Lichaam in haar dorre schoot.
Sy koomt de tranen: om u ramp te suygen
Van d'Oevers af, en treurt mee om u doot,
De Philosoofsche, en Poëtische klangen
Die dreunen noch door 't hooren van de faam
Op tonen van Atheensche maat gesangen
't Geen maakt V een onstervelijke naam.

Aan de komst-lievende Juffer Mejuffer Johanna Folckers.

Het schijnt dat gy Minerv' haar goude draân,
En 't weef-tuyg, met de konst-riem hebt ontdragen,
Wijl dat ik haar verstoordt sie heene gaan
Naar 't Negen-tal: om die haar noodt te klagen.
Neen, neen ik mis, sy vraagt het Susterschap
(Die het Parnas met reyen gaat vercieren)

Om U te stellen op de boven-trap:
Daar Sy U wil bepruyken met Lauwrieren.

Op het geestig borduyren van Juffer Elisabeth Joly.

A*Rachne heeft het Lof van V geweven,*
En naar de komst in haar tapeet gedreven,
Hoe gy altans als een Apelles maaldt,
Wanneer g'een Lent' doet planten door V naaldt
Op 't zijdeveldt, en hoe V vinger greepen
Met goudtdraadt om festoen, en kringels sleepen,
Soo dat de Konst-Godin sig acht gehoondt,
Doch tegens dank V met haar Lauwren kroont.

Op het aardig dansen, singen en speelen, van de H. Ed. G. Juffer Angenis De Besco.

Sonnet.

Staa Cypria! U sool begint te kraken,
Gy danst niet op de maat, seyt Momus, maar
De Besco doet de zaal door 't swieren blake*n*:
En sweeft op het een blik der schimmen waar.
Gy Callioop houw op van't heesche galme*n*,

't Is Sy die U in't singen overwint,
En ciert haar tuyt met U gewonne*n* palme*n*,
Waar meê Sy ook haar blonde lokke*n* bint.
Terpsichora gy moogt U vingers nijpen,
En't blanke Elp met angst, en vrese grijpen,
Wijl dat een Nimf, of eer een aarts Godin
U steld ten toon, die 't luyst'rend oor komt streelen
Wanneer se gaat een Alamande speelen,
En voerdt daar door tot lof haar prijskroon in.

Op het aardig kante naayen van Doek, van Iuffer Maria Joly.

G*Y zijt gewis de konstschool doorgetreden,*
Wijl gy van doek een bloemperk hebt gewrogt.
En weet daar op door 't puntig staal te smeeden
Het swierend' Loofwerk, waar wert in gebrogt
't Graveersel van de vond uyt V gebooren,
Doch sal daar voor goet-aardige Mary
V op mijn Lier de Loftoon laten horen:
En kransen V met mijne Poëzy.

Op het konstig kappe, en nettestrikken van Juffer Magdalena Joly.

GY weeft, en knoopt van zy, en nette-garen
Veel strikjes t'saam, en breydelt tot cieraat
De wuffe golvjes van U bruyne hairen,
Daar 't uytgespan op hersen-standers staat:
Waar uyt een bron van gaven komt gevlooten,
Die niet alleen de nieuwe vondt omvat
Die Pallas volle kruyk heeft uyt gegooten,
Maar die U oversproeyt, en drenkt in't nat,

Soo dat gy niet alleen weet wel te strikken
Maar door U geest, een ijder doet verquikken.

Op de snege geest, van Juff. J.J. Carbon.

S*Wijg Hermes, en Rethorica houw stil,*
Of duyk vry onder 't schaauw van velt gordijnen:
Hier leyt V roem, en achting in geschil,
Nu dat Carbon *haar reden glans laat schijnen,*
Gelijk een Son, die in de dageraat
Haar stralen schiet, om d'afgerolde droppen
Te lekken van het kruyt, en Lely knoppen:
Waar op haar ruchtbre naam gesneden staat.

Want Sy behoeft de Taal-godt niet te wijken
Nog Cypris selfs, waarvan se d'Eer komt strijken.

Aan de sneege en seer Ge-Eerde Juffer Johanna Cathius.

'K *Heb lang gewenst haa!* Cathius *te pronken*
Met V gewijde naam op het papier,
Omwonden met een telg van Lauwerier
Die V voor lang van Phoebus is geschonken,
Waar V de Sang-rey sal doen onder brallen:
Wijl gy, sijn Nigt, (uyt Pallas breyn geteeldt.)
Die Eer verdient, die selfs V selfs vereelt.
Door minlijkheden, en noch boven allen
Sult zijn bekranst, dees last is my gegeven,
Neemt dan niet qualijk dat ik V bekroon
Met mijn gedigt; het is der wijsen loon
Te werden opgeciert, en soo verheeven.

Aan de konst-lievende Juffer J.V.B.

WAarom verschuylt U Sonne-schijn
In 't hol van Pontus baaren,
Schuyf op het schaam geverft gordijn,
Laat vrees haar kroost bewaaren.
Vertoon met Febus u paruyk,
Die schijnt van goudt te blinken:
Met hem U glansig oog ontluyk,
En laat de moet niet sinken,

Want selfs U Geest die dringt U aan,
Daarom doorsnuft de boeken,
Soo sal ik mee te beurte staan,
En U met Rijm besoeken.

Aan de seedige Hoogge-eerde Juffr. Barbera Sygers.

'K *Souw wel wensen V te noden*
Op het Rijm-banket der Goden,
En op Pegaas lekkerny,
Maar dewijl gy door de wolken
Soekt het heyldigt aller tolken
Vyt een Hemels Poezy:
Sal ik V daar mee niet moeyen.
Maar hoop dat gy soo moogt groeyen,
Als een Ceder aan de Soom
Van een Beek, en dat een zegen
V ten vollen sy verkregen,
En bestort een vreede stroom
Vyt gegoten van hier boven,
Dat gy reden hebt te loven
Hem, die naa sijn raats besluyt,
V daar toe heeft uyt gekosen:
Wijl ghy pronkt in Sarons Rosen,
En steekt boven and'ren uyt.

Op het geestig boetseeren, in Was, van Juffer Judith Joly.

Doe dan Pomoon het masker van de Oogen,
Op dat se siet wie haar de roem ontrekt:
't Is *Iudith* die door wonderlijk vermogen.
De fruythoorn heeft voor elkx gesigt ontdekt,
En toondt een kriek, een pruym, een peer, citroenen.
Dog ijder aan sijn rank, en d'holle vrugt
Gemengelt onder een aan Loof festoenen,
Waar op de fama slaat haar lof-gerugt,
En wil dat ijder haar ter eer sal vlegten
Een Tuyltjen, om dat op haar kruyn te hegten.

Op het geestigh bloeme maken van Iuffer Catharina Joly.

I*K sie de bloem-Godes ter schuyl gekropen,*
En bloost nu sy V korfjes siet gevuldt
Met Lely, en gemaakte Rose knopen,
Waar mee gy hebt V hairlok opgehuldt,
Natuir staat stom, en schaam-roodt, wijl de bladen
Geformt zijn als Laurier, soo ongemeen
Dat Febus selfs verbaast, wie kan versaden
Het oog in dees V konst, daar niet alleen
Sig menschen, maar haar Goden in verwond'ren
Die tot V Eer dit komen uyt te dond'ren:

En roepen t'saam haa! Katharijn *gy zijt*
Een Flora, en een wonder van ons tijt.

Lof gesang

ASsen Lusthof, Pronck Valeye
Daar de Drentsche Bos' Godt pan
Met sijn Canna gaat ter Reye
By de braafste Nimfies, van
Haar gehugt, langs digte boomen
Daar het vlietend' Beekie rilt
En sijn dertelende stromen
Over 't hanged' Tackie tilt.
Daar de Schapjes aan de Heyde
Over groeyt met Loof, en kruyt
Knabblen 't geurigst uyt de weyde,
Waar soo menig Balsum Spruit
Laage water valtjes decken
Daar de klim de Eycke kust
Om't gedagt ten Top te trecken
En te strelen in die Lust.
Daar men bettjes spreyt van bloemen
Om met Psiches Rust, in schaauw
Van't geboomt, die Plaats te roemen,
En 't bedruypen van den Daauw
Daar de Harders Rose kransen
Vlegten, elk sijn Hoederin,

Waar sy onder groene Transen
  Sugten klagen van de min.
Daar men Orfeus Lier hoor klincken
  Op de maat van Hemel Sang
In wiens vreugt sig souw verdrincken
  Selfs Leernesse water-Slang,
Pisa souw haar wout verlaaten
  Met de kuise Jageres
Oreas haar Bergen haaten
  En het steyl gekruynt Cipres.
Pindus 't struicklig velt vergeeten,
  Iason liet het Gulde Vlies,
Enipeus souw sijn geseeten
  Stil, by 't Popelige bies
Om met d' Asser Heyligheden
  Op de Loff' kar van het Lant
Zegepralende te treeden,
  Wijl het is der Goden Plant.

Het lof van Assen.

R*Oemt dan Achaïa nog op 't Trotse bos-Stymfaal!*
Ik roem veel meerder van de Asser hooge Eyken
Geen Tempe (schoon s'haar lof doet steyg'ren in Tessaal)
Of Lyceosche Berg, noch Pergus kan bereyken
Dit Lust-prieel: maar in Astreé haar adem schept
En uyt die Bron-aar met de Drentsche Themis lept.

Daar 't dertle, en 't weeldrig loof sig breydelt top in top,
En daar men Philomeel de kruynen siet bespringen
Wanneer de soete Lent doet gorgelen haar krop
En op de toepjes laat haar eygen veltdeun singen,
Daar 't Lommerige Wout de Nimfjes strekt tot dak
En kranst haar hoofden meer als Dafnes Lauwertak.

Laat Sperchius vry met de populiere-kroon
Sig pronken, die de soom van sijne vliet doet groeyen,
Laat Pan de pijnboom mee verheffen tot sijn Troon
En Syrings Rietpijp op sijn ackers maar doen loeyen,
Het schelle Keeltje van den Asser Nagtegaal
En't Bloemrijk dal, verpogt, en dooft het Altemaal.

Aan de wijs-gierige Juffer Euphemia Mechteldt Schyr-Beeck.

EUPHEMIA' V aart, V geest, en Goet gerugt
O! wijs-begeer'ge Maagt slaan galmen in de lugt,
En dringen midden door de t' saam getrokken swerken
Wijl V de fama draagt op uytgespannen vlerken,
Want waar de Leersugt heerst, daar bloeyt de wetenschap.
En streeft tot boven aan de steyle Hoef-vliets trap.
Waar Phaebus liersang wert ten wolken op gedreven
Wiens Hemel-vallen doen de sterveling herleeven,

En rucken uyt de borst een hert vol greetigheyt
Ten aan sien tot de Konst, en yder maakt bereydt:
Om door de kennis tot volkomentheyt te raken.
Klim dan, Mechtildes, wilt die klare beek genaken,
Slorp heyl'ge dropen uyt die Christaline Bron,
En suyg de stroom-aar leeg van Grunoos Helicon,
Leert daar met Pegaâs op Parnas V vlugge pennen
Opregten, en V voor de thiende Musa kennen.

An de Amstelsche Puyk Bloem Jr. Katharina Lescailie op het versoek, my enige van haar Ed. Versen te senden.

Sonnet.

G*Ewyde Roos, Godinne aller Bloemen,*
Die op de soom van Amstels Y-Bron bloeydt,
En weeldrig op Apolloss sang berg groeydt,
V sullen al de spruyten heylig noemen.
V malse blatjes vol bevalligheyt
Verquikken't blakend' Hert, en sijn gereegen
Aan 't snoer van Artzeny, en Cypris Zegen,
Wijl haar de prijs door V wier toe geleydt.
Wanneer 's op jda souw het Vonnis halen,
En gy O! Perel-bloem der Zuyder dalen
Vergun dat ik my in V geuren queek,
Ruk maar een knop (schoon's is van 't minste blosen)
Ter zijden af, (haa puyk van Gijsbregts roosen:)
Die ik te pronk dan op mijn boesem steek.

Aan Juffr. S.T.H. Haar nodende by mijn Swaantje aan de Bron te koomen.

E*Y Swaantje laat mijn Swaan niet sonder Swaantje roeyen,*
Maar wilt u hastelijk by haar in't brontje spoeyen,
Het wagt V daar met smert, want 't swemt niet graag alleen,
Sprey uyt V wiekjes, en drijf op u Pluymtjes heen,
Gy sult haar sekerlijk in't eensaam sijn verligten:
En my, V TITIA daar door te seer verpligten.

Replijk op het aardig en sinrijk Vers, van de hoog-geleerde Heer Lud. Smids Med: Doctor tot Groningen doen ter tijt.

WAt liefde draagt gy tot de Nijt
Koont gy de afgunst selfs om ermen?
Kan Ys een hete, borst verwermen,
Wat liefde draagt gy tot de Nijdt
En haar te strelen sijn verblijdt
Gy siet de gladd, en grof vergifte kringel slangen
met bossen in'er hair, soo vuyl en dik beslijmt,
En nog koont gy haar aan die etter schouders hange*n*
Om kussen die bemorste wangen:
Waar aan gy avregts sijt gelijmt
My dunkt nu dat gy hebt de blintheyt in U oogen
Ey, vaag de Vliesen af,

Waar is U verstant gevlogen
'K vrees gy hebt U selfs bedrogen
Want gy delft U eygen Graf,
Het schijnt gy stelt U vreugt in U verdriet te maken,
Gy quetst U met U eygen naaldt
En selfs een wond vol afschriks haaldt,
Ik moet U grote dwaasheyt laken,
Dus wert ge da*n* tot loon voor gout, met loot betaalt.

De Wanhopende Canens

H*Elaas is Picus dan niet meer te vinden*
Heeft Circe hem verandert in een Spegt,
Wel aan ik sal dan weer om mijn Beminde
Doen Blijken dat ik ben voor hem opregt.
Heeft sijne trouw: haar ontrou soo geschonden
Dat hy de straf onnosel dragen moet,
Soo heeft by dan aan my sijn trouw gevonden
Die om hem stort een brakke trane vloedt
Aan dese Tijber, die het vogt sal mengen
In sijne vliedt, ah! Picus, Canens smelt:
Sy voelt haar afgemat door't nat te plengen
En in een Mist-wolk om V min gestelt.

Ah! wat is schoonheyt, Ieugt, en wel te singen
Niet als een rook, in haar veranderingen.

Aan-spraak.

GY hebt dan snoode tover-boel
Mijn Picus soeken te verleyden,

En droevig van my af doen scheyden
   Waar om ik my vol pijnen voel.
Mijn soet gesang wel eer gepresen
   Dat herde rotsen murwen kon.
   Waar 't bos sig door bewogen von,
En vloeden stilde hoe hooch geresen,
   Doch daar ik mijn geminde Lief
Her hert op 't meeste mee kon strelen,
(Hetgeen hem dogt de ziel te ontstelen)
   Dat waer, als ik mijn stem verhief,
Die sie ik my door U benomen
   O! moorderesse van mijn vreugt,
Daar hy vast pikt in holle bomen:
   Wijl ik verdruyp door ongeneugt.
Kan dan sijn vlugt, en mijne tranen
   U wraak niet blussen, Circe? Neen,
Schoon dat de lucht haar water-kranen
   Ontsluyt, of dat ik eeuwig ween.

Droom, van Eliseen.

W*At wil dit wesen van V twee gespleten tong*
Als pijlen, die me door de bovenlip heen drong
Doen ik uyt blijtschap V een welkom kus quam geven,
O! droom, die droom doet my in angst, en vrese leven
Ik heb 't orakel van Apol daar om gevraagt,
Die my op't droevigst in dat droef geval beklaagt;

En voorspeldt dat gy my eerlange sult bedriegen
Hoe trouw ik ben, en dat V trouheyt sal vervliegen,
Het geen den Hemel hoed, die 't avregts keren wil
Op daar tussen ons ontstaa geen hert geschil,
Maar dat ik op V Eedt, en schrift 't geloof mag bouwen
Gelijk gy op mijn woordt V vast'lijk moogt vertrouwen.

Te koudt om te Druken.

HEt sneewt nu niet als winter-rosen,
Waar door het Bron-nat leit befrosen,
Mijn Swaantje durfter nu niet uyt,
Het steekt sijn hooftje weer in't ruyt,
En 't wacht of 't noch eens mocht gelukke*n*
De bloemtjes in de May te plukken.
Daar 't met de Ram in 't Lente-groen
Door Sanglust d'eerste swier wil doen.
Of vaste vrintschap, die altijt
Bloeyt, en klevende is,

Gelijk het klim den olm met vaste takken bindt
En door en weder door haar taye ranken strengelt,
Daar sig het eene met het ander siet door mengelt
En als gevlogten in haar eygenschappen vindt.
Die schoon de wintergrimt, nog groendt in tegenstrijden
En klimt, en bloeyt, en wast in spijt van die 't benijden.

Aan de Konst-lievende Juffer Klara Barthols.

HIer send' ik de Trouwe-herder
(Die u hoort in eygendom)
My geleent eens wederom.
Doch bedank uw, en wil verder
Dat ge my hier in verschoont
Wijl ik heb te lang dees bladen
Uw onthouden tot mijn schade
Moogelijk zijt gy gehoont,
Want U goetheyt heeft voor desen
My ge-eert door U persoon,
'k Ben soo lange niet gewoon
Uw te missen, wat mach't wesen
Seg doch *Klare* klaarheyt van
Uw verblijf, zijn dit de Reden
Daar ge laast beloft' van dede
'k Weet niet watter marren kan
Of heb ik de mermre Trappen
Van uw steylen Helicon.
(Waar ge slorpt een Nectar Bron)
Al te stout op komen stappen
'k Bid vergeef me die misdaat,
'k Sal mijn hakend' hertje spenen
Van uw leck're Hipocrenen,

Nu het schijnt te zijn een quaat,
Maar sal evenwel noch blijven,
In gewoonte, voor als naa
Schoon uw gunst niet kan beklijven
Uw dienstvaarde . . TITIA.

De Koninklijke Granida, en den herder Daiphilo.

'K *Sag Daifilo het koele Bron-nat langen*
Met slaafsche nedrigheyt aan sijn Princes
Hy boog hem voor die groote Lantvoogdes
Wie sijne Drink schaal heeft beleeft ontvangen:
Haar dorstig hertien sloeg wijl d'oogen drongen
Dwars door het ster van sijn besaat gesicht
Waar in sy vont soo grooten zede licht,
Meer als ze uytten kon met duysent tongen.
Dien blooden Herder voor haar neer gezegen
Ah! sey hy 'k swijm, ah! help me Koningin,
Ik waar ontzielt, en sterf om uwe min
Soo mijne staf, waar aan V Troon gereegen.
Waar nu ay! mijn: dit riep hy als verslagen,
Het geen Granide trof tot aan de ziel,
Die moedeloos op sijne schouders viel,
Gyhebt my 't hert O Herder mee ontdragen.
Mits greep's een snoer van Perlen van'er leden,
Daar seyse Daifilo, dit is het pant
Van mijne Trouw, mijn kuyse liefde brant
Tot V in deugt, schoon 'k wierde aangebeden

Van Cyrus naasaat niet souw op my winnen,
Maar V O Roem van't land, met V alleen
Ben ik in't hoeden van het vee te vreen,
En sal V boven al de vorsten minnen.
Als gy de schaapjes drijft op klaver weyden,
Dan sal Granied' de Haselare stok
Als Scepter swaayen voor het witt vlok,
En die met V in Mirthe dalen leyden.
Dit Bossig vvout, en Cristalijne vvatren
Die aan de voet van dese Berg fonteyn
Haar oorspronk nemen in dit Rose pleyn,
Die sullen ons geval door vvolken schatren.
Met sweegse, en den Herder viel ter aarde,
Hy kuste heel verrukt die schoone hant,
Die hem aan haar met vaste koorden bant,
En voor dees Twee een Aartschen Hemel baarde.
Voort vvierd' daar op Heyl-basuyn geslagen
Van Velt-godinnen, en het Herderrdom
Die dees bekroonde Bruyt, en Bruydegom
Met groote stacy deên ten Tempel dragen.

Aan de snege Juffer Margareta Gratema toen zy me niet bond' op mijn Verjaar-dagh.

WAarom mijn Nicht vergeetge my te binden,
Of is't de pijn niet waart, aan mijn persoon
Een Lint te spild'ren, of een Tak, of Croon,
Te schenken, of koont gy geen Bloemtjes vinden,

Ik loof dat is de saak, maar soo gy wout
Mijn Jaardag vieren, om U drift te tonen.
Daar is wel stijkel-groen, om my te kroonen,
En ook wel klimmer loof: stil, dat is stout,
't Is waar gy weet men pronkt geen hooft met Cransen
Met sulkx, of't moet een Prins, of Coning zijn,
Of een Poët, vermaart in daad, als schijn,
Die men verheft op Palm, of Lauwer Transen,
Want dit is in een graat, dog 'k ben te vreên
Soo gy m'U gunst maar slechts koomt op te dragen,
Schoon door Eenwens; ik wil niet anders vragen
't Is goet al wat, spruyt uyt genegentheên.

Aan de geestrijke Juffer Cornelia Blanckaard.

G*Een wonder dat men V als opgesloten fiet,*
En met een yverstigt doorsnufsen geurge bladen,
Wijl V de wijsheyt dat voor lange heeft geraden,
Want waar die puyk son bralt daar gelt het maanligt niet.
Met regt hebt gy gekeurt dien berg vol helle klanken,
Die u konst klip vvaar Apol het Top-punt van Parnas
Gestigt heeft aan de soom van sijne Nectar plas:
Omstruykelt met het Loof van heyl'ge Lauwerranken.
Daar gy Cornelia *(schoon gy de vverelt haat,*
En in V steenrots soekt het vroeden te ontsluypen)
V in die Godendrank koont vul en dronken suypen:
Wijl g' V hoe ver gy zijt, op 't nauste vinden laat
Liep dan het hoeve vogt, en toon een glans in't duyster,

Stil door V stil sijn al de Redelose Reen,
Dring met u breyne Tors door dikke dampen heen,
Op dat het mind're ligt, het meerd're niet ontluyster.
Doop daar u goude schacht in't blanke perel nat,
Dat uyt de Muir-reep komt met stralen af gevlooten,
En met een Hemel val van boven neer geschooten
Tot, daar het door de prang u moedig tegen spat,
Appel hoeft u Penceel, nog ik u kruyn te kransen,
Gy zijt O Pronk beelt van het Driemaal drie Gesag,
Bepruykt door u Verdienst, en in de Nagt, een Dag,
En schuylt daar als bekroont in schaw van groene Transen.
Dien Blancken *Paebus, die sijn silverdradig hooft,*
Voor u ontdekt, en toont tot u te zijn genegen:
Heeft u in't snoer van sijn Gezeegenden gereegen,
Wijl g' als een Pallas uyt sijn hersens zijt geklooft.
Dog ik beswijk, terwijl mijn pen haar laatste snikken
Uyt boesemt, en versoek te vverden vast geprent,
(Schoon my geen Helicon, nog Pegaas is bekent)
In u Gedagt, en wens my aan u hert te strikken.

Mavors Wapen-vogel.

Ik hoor de oude haan van Mavors kraayen,
Die in de dageraat hem hooren laat,
En 't hoender kot met pluymwerk koomt beswaayen,
Daar hy verbreydt: het geen behelst de staat
Van 't groot belang waar in geen uyllen herssen,
Maar Marsias: de Regter is van als:
Schoon and're Saters op hun tanden knersen
Om: seggen zy: sijn oordeel is maar vals,

Hoewel 's om hem wel eer als wolven huylden,
Wanneer Apol dien bul de huydt afreet,
En onder 't kreupel-bos van schaamte schuylden,
Dog nu is't weer verkeert, maar wijl men weet
Dat sulke vogels met de winden waayen,
Ist nut dat sig de weer haan daar naa stelt
Want dit gebroed weet sig met om te draayen,
Waar't vonnis maar van wint-bol wert gevelt.

Dies seyt hy niemant weet op sulken toon te krijten
Als dese Haan, en kan wel tegen hondert bijten.

Antwoordt aan Juffer A.E. Costius.

G*Y vraagt me of men op Parnas wel droog kan sitten*
En of de groote hitte
Van Febus stralend' ligt, de sterken ook versengt,
Van die sig daar vermengt.
Men siet de Musen, om: beregt daar van te geven,
Gemeenelijk haar neven
De Bron Aar plaatsen; om haar pluymen wijl se spat)
Te dopen in'er nat.
En wat den Hengst belangt, men leest nooyt dat sijn veren
Door vogt,of brant verteren,
Maar wie! dat klaver op het hoog, (schoon orgeciert,)
Wel wert Belauweriert.
Soo: heeft Apol my door sijn Clio eens doen vveten,
Die neffens hem geseten,
't Gordijn ontschuyft (en toont de KonstBerg in't verschiet)
Wien elk haar hulpe biet

Om, offer onderweeg, door onbeweegbre schimmen
Belet quam in het klimmen.
Dog vvaar den Iver, en de Leersugt 't samen zijn
Daar is geen moeyte, pijn,
Hoe Heuv'lig, en Bestruykt, haar Toppen staan verheven,
Men laat niet naar te streven,
Op dat gewijde Choor, waar men de Nectar suypt,
Die van den Hemel druypt.
Daar is geen Noot, nog Doot, voor die met rijpe sinnen
Een prijslijk vverk beginnen,
Maar vvie als Icarus verwaant bestrijt de Son,
Of als een Phaëton
De goden tergt, die wert gestraft; bespot, gesmeten,
Vermorselt en te reten.
Gy dan hadt Costius, grijpt Pegaas vvieken aan
Om opwaarts voort te gaan:
Waar V de Deugt verwagt, en met haar hant sal reyen
In Geurge Mirthe weyen:
Wijl g'hebt haar heylig Sogt door Hertelijke Min;
Al lang gesoogen in.

Gy wilt uyt mijn vaatje tappen
't Nectar van de wetenschappen?
Jaa: ge waart dan wel vergult.
Maar; ge moest aan my eerst lenen
Volle Tonnen Hipocrenen:
Met u wijsheyt opgevult,
Seker, dan sout eerst gelijken
Prijs, en Roem, daar van te strijken.

Aen de Tooverende Circe.

GYdoet my door U Const met Cippus schromen
Die mee gehoorent, niet dorst treden in
De hooge poorten, van 't Beroemde Roomen
Het Voester-huys, van Romulus Wolvin
Hoe sal ik dan! met Hoorens, geef me reden
Door Deuren in de Leeuw Stat konen gaan;
'K stoot ligt de spitsen af in 't binnen treeden,
Of dekse met een Crans van klimmer blaan
Neen 't sal nog beter sijn daar uyt te blijven,
Men mogtme anders voor een Beest, ontlijven.

A.J.M.J. Costius.

D*Ewijl gy Costius reets op de middel trap*
van't hoge Klipgevaert der musen sijt gestegen
En aan de spring Rots bent geleyt door wetenschap
Waar uyt een ruyschend nat komt storteling gezegen
Die u gewiekte pluym bevogt heeft door sijn val,
En die u schaft een Bron om sat daar uyt te drinken
Wiens risselende stroom, u meer bevloeyen sal
Wijl u de weetlust doet de sterren over blinken
Maar soo ge ijst, en vreest, te streven op die Trans
Of soo de weg testeyl schijnt om ten top te raken
Gort u met moet, treed voort, men wint daar menig Crans
*Die Phaebus schenkt aan dien wie klavert met vermake*n

Ik sal dan: schoon mijn treen wat traag sijn, en te mat
Beklimmen 't struyklig spoor, en volgen u op't padt.

De Woedende Leeuwin of de Lionsche Amasone, die haar had verlooft aan een Edelman tot Lions die haar veragtelijk verliet, waar over gehoont, heeft Hem (: in Mans gewaat sijnde!) aangeranst, soo als sy uyt de Comedie quam, en door steeken, soo dat hy doot bleef liggen, voorgevallen tot Lions in de Maant Januarij 1685.

Ik noem haar Lione:
WEg Dido, weg Lucretia
Weg Heydens rot, met al u spoken,
Lionaes offer is aan 't rooken
Zy stapt de Fransche Iudith naa:
En wint (: soo d' Eer daar is geleegen?)
De Lauwer kroon, door vuyst, en deegen.
Verrader roeptse als verwoet
Gy die vermaak neemt in de spelen
Van vreemdigheen op Treur Toneelen?
Coom nader, met een frisse moet.
Ik sal u leeren Maagden schennen,
En my niet meer te willen kennen,
Mits riegt se dwars den Schenner door

Die zy de laatste snik siet geeven
Wijl hy berooft is van het leeven.
Daar seytse nog: dat hebt ge voor
De Trouw: soo trouloos my ontswooren
Gaa Rover daal in Plutoos Chooren.
Daar vlugt den dapp'ren Amasoon
En poogt soo 't onheyl te ontwringen
Terwijl haar 't hals-regt aan koomt dringen,
Dog dit is regt Bedriegers loon:
Geen Leeuw laat sig van Wolven terten
Een Vrouw trotseert vaak Manne herten.

Op het Ver-Eert Trossje, geele Auriculen in de laate Herfst, die ik geplaatst heb boven de afbeldinge van Elisa Hangende in mijn Schrijf-kaamertie.

O *Bloeyrijk Hof Iuweel Aurijkula*
Die in u Spansel staat van Gout te prieken
Gelijk een Koninkx Bruyt, spijt Africa
Die ons met geuren tert, uw geur laat rieken
En in de sooren Herfst een Lente toont
Die op haar Bloos, Tapeet borduyr gewaden
Geschakelt heeft en soo haar hooft bekroont

Door veelderley geswier van Loof Cieraden
Gy sult dan wijl ge mee den Soomer hoont
En my uyt gonst uw Bloemtres is geschonken
(: Waarop ik stof in 't prijsen van u schoont :)
In 't Cabinet van mijn vertrek-plaats pronken
Daar 'k u nog schoon de blad'ren sijn verdort
Door tijts verloop, sal in de Lof-Crans vlegten
Van mijn Elisa: die gebeden wort
Soo lang se leeft u op haar Kruyn te hegten.

Aan den stuyrsen Groot-Vorst van Aquilon, of wreede Winter, toen het weer dooyde.

NU kan de Bron-Maagt eens haar asem weder haalen,
O! wreedaart, die ge hat in ketenen gesmeet
Van Christalijn, wijl gy op hagelwolken reet,
En deed' verstremmen selfs de grootste pekeldalen,
Waar Doris nog betruurt, haar kroost, door U verkragt,
Geen Eeuw geheugt ooyt van soo een Barbaarse magt,
Geen Galathé, nog Nimf va*n* Cloris, dorst verschijne*n*,
Nog fauwnen: gy deed al wat leven hadde quijne*n*,
Maar nu ist al gedaan U forse moet verweekt,
Nu Febus heerscher is, die U gewelt verbreekt.

Gaa by Orithia, gaa U by haar vernagten,
Die sal (misschien) u komst met meer verlang verwagten.
Want
Al te lang een Gast te spijsen
Maakt de vrientschap onbequaam,
Seker 't is niet om te prijsen,
Nog voor niemant aangenaam.

't Is dan best dat Elk haast keert
Naar sijn eygen vier, en heert.

Aan de Hoog-waarde Deught, en Geestrijke Iuffer Me-Iuffer Ida Maria Veelkers.

G*Edoog O! puyk beeld van de geestelijke scharen*
Dat ik mijn Digtveer in gesmolten perlen doop,
Of dat ik blat aan blad van geurge Lauw'ren knoop
Om uw gewyde Cruyn daar mee te Eevenaren.
Wijl gy uw vvaarlijk voor een ijders oog doet kennen
Dat gy opregtelijk den rechten Ida zijt,
Geen Ida vvaar Enoôn versleet haar soetsten tijd
By Paris, maar vviens geest drijft voort op Arends pennen.
Dien Ida die door het beneveld's vverk kan dringen
Met haar gewiekt vernuf, en toond met een dat zy
Daar in gezegend leefd', O! schrandere Mary
Wat Lof-lied sal men van V deftigheden singen?

Want gy haa! Veelkers *kroost trotseerd be na de wereld,*
En straald gelijk de Sonn de dikke dampen door,
Gy baand naar Zions-top veel anderen het spoor:
Waar door uw Eer-naam bloeyd, en eeuwig blijft bepereld.
Maar schoon geen Hemelval uw luystrend' oor kan strelen
Van mijn ontvlerkt geluyd, dat minder is als niet,
Soo bid ik dat g'op Gonst, maar naar geen Rijmtrant siet
Die ligt V zedigheyt, en aandagt souw verveelen,
Dog vvaar de wijs-heyt met de reden sig gaat huwen
En vvaar beleeftheyt paard aan 't Hemelsche verstand,
Daar Triompheerd de Deugt, die in V is gepland:
Soo hoef ik V dan om dees misdaad' nooyt te schuwen.

Toe-Matie.

'K Dank U puyk van Sarous bloemen
Niet om dat ge my gaat roemen
Om het weynig dat men vind
In mijn geest, 't geen veel verblind.
Maar om dat ge my door reden,
De geheymen koomt ontleden
van U soete Rijmery,
En gestigten Poësy,
Waar mee gy me koomt beswieren
Trots gevlochten Lauwerieren,
't Geen'k onwaardich ben, doch sal
(Schoon me trof het ongeval
Van U gonst te moeten derven)

Noch U Dienaresse sterven,
En geloof dat gy altijd
In mijn slecht geheugen zijt.

Op 't noden, in den Y-stroom te komen.

de Swaan spreekt.
Souw ik daar soo veel Adelaren groeyen
Met mijn geswalp den Y stroom durven moeye*n*.
En op dat klaar, en sagte golf Tapeet
Mijn treders setten, en die vloet befwemmen
Die al de vloeden door haar magt kan temmen
Vergeef me dat, dog 'k waar wel haast gereet
Soo my het hert voor lang niet waar ontsonken,
(Schoon my het Sparen heeft sijn gonst geschonken
Om mee te plaatsen,) maar helaas; wat raat?
Geen waater monster souw mijn moet versetten
Nog barrening te komen my beletten
Soo ik niet vreesde voor een grooter quaat
Dat 's voor de gift-draak van de schimp Soilisten
Die geerne wil in strijt van tweestrijt twisten,
Daar hebt ge dan de reen waar om ik blijf:
Gedoken ondert lies van Grunoos vvallen
Waar 'k ben bevrijt om in geen ramp te vallen,'
En op de baaren van gerustheyt drijf.

Aan Elisene.

A*G! moet ik dan soo ver van V gescheyden blijven*
Daar men alleen door schrijven

V heusheyt nad'ren kan,
Hoe dikwijls spreek ik daar met droeve klagten van.
En 't leekend' oog vvaar uyt de brakke dropels springen
Een Ramp koont op te dringen
Aan mijn bedrukt gemoet,
Dat door de hoop van V te fien steeds vvert gevoet.
Maar ach! vvanneer, vvanneer: O vvrede tussen vvegen
Koomt het V eens gelegen
Dat ik mijn hert ontlast,
En het verlangen sus, dat langs hoe meerder vvast
Tot V mijn Eliseen: ay! vvouw Dedaal me gunnen
Sijn vvieken 'k souvv dan kunnen
Gemoedicht tot V gaan,
Of dat ik hadde maar de pluymen van een Swaan.
Ik souvv de driften van den E stroom over plassen
Om V te gaan verrassen,
En als een klis V leen
Aankleeven, maar helaas dees spooreloose reen
Verquikken my: alsof ik vvaarlijk V omhelsde,
En mont en lippen knelsde,
Doch 't is maar enkel droom,
Vaar vvel, en leef gerust tot dat ik by V koom.

Op het Inkleeden van de H.E.G. Juffer Anna Marg. Broersema. Die sich heeft gestelt onder de Banier en Ordre der Dominicanes wiens patronesse is: S. Rosa.

SIet nu hoe *Anna* bralt in Bloem-festonnen,
En slorpt het leckre nat uyt Rose Bronnen

Dus net bekranst, schoon d'stijkel 't voorhooft pijnt
Nog even bly verschijnt.
Wel *Margareet* sult gy nu Rosies plucken
Uyt Saron: daar de Doorenties nog drucken
Hoe sagt, hoe mals haar blaties sijn: diens geur
U lof bestrijkt op keur.
Gy toont U Priesteres van dese tijen
En laat geciert U ordening in wyen
Met stacy, daar gy 't hullend kleet grijpt aan
Om soo gepronkt te staan.
Voor uwe Mayesteyt in 't hof der hoven
Om met de Cerafijns sijn naam te looven
Daar 't wit gewaat: en t suyver hert moet sijn
Als kost'le chirzolijn.
Dog *Broersema* ik wens dat gy u Dagen
Bevrijt moogt sien van droeve jammer plagen,
En Roosies plukt met Rosa naar u sin
Die g' voert ten Hemel in,
Op dat (: hoewel U Peerel is gereegen
Aan 't snoer van 't hoog geheym :) de heylge segen
U Ziel bedruypen mag, daar d' Eeuwigheyt
U Kroning maakt bereyt.

Op de ongemeene plaisierige Wandelplaats, de Cingel: buyten om de stadt Leeuwarden.

O *Weeld'rig Yperwauwt begrandigt in V paden,*
Met vvat een hertenlust heb ik V vaak betreen,
En in V Gallery veel uyren doen besteen
Om daar in 't Boom-prieel mijn suffe geest t'ontladen.

V kruynen die soo steyl tot aan de vvolken schieten
Bekransen vaak mijn hooft, soo dat dees puyk-warand,
De Pallem-gaarden trotst van Keyser Ferdinand
Waar't Friesche Iufferdom haar vreugt komt door genieten.
Maar schoon dees vvandel-baan, en effene Boscagie
Dat Leeuwaards festen Croont, en Gragte boorden ciert,
Niet naa vvaardy van my mag vverden belauwriert
Vergun dan dat ik V van eygen Telg pluymagien.
Berey een Lof-festoen, die ik ten toon mach rijgen
Aan't Oude hoofsche spits: om uwe Cingel-Tuyn
Te stellen op haar Troon: en dat ik uyt basuyn
V Roem: die grooter is, als't opperhof der frijgen.
Wast dan als Ceders, en groey op tot Populieren,
Stort Amberdroopjes uyt, bedruyp V stigters hant
Die in soo juisten rey V Tronken heeft geplant,
En doet V Schoonheyt, met een Fenix vlerk beswieren.

Aan de seer geagte Juffer S. Wilmsonn, Onder de naam van Amaril.

EY! Amaril 'k versoek my niet te weyg'ren
Om klimmen op de eerste ondertrap
Van ons Parnas, daar U de wetenschap
Verwagt, en poogt U gonst te bien in't steyg'ren.

Al is de top wat steyl, gy klaterd met gemak:
Want onder weeg, schuyld g'onder 't Lauwerdak.

Op een bonte gekruyste Spin, Die eenige weken voor mijn vensterglas in haar net haar had verhouden, dog door een koude Noordewind verjaagt, en haar uyt gespan gebrooken.

A*Ragne is verhuyst en haar Tapeet gebrooken*
DoorBorëas helaas! nu is mijn spintje voort,
Had ik de magt sy waar daar over al gewroken,
Maar vrees dat 't arme dier in't woeden is vermoort.
Ey: Noortse beer wat deed die kruysling V voor schade,
Sy ving maar vliegjes in haar nietig uytgespan,
Daarmee sy soberlijk haar bolle buyk versade,
Minerv' hoeft haar nu niet te leggen in de ban,
En had om 't prijs lot met haar niet te horen weven:
Wijl s' Pallas door de vlugt van selfs de Eer komt geven

Aan de Hoog-geëerde Godtminnende Vrou Mevrouw S.S.G.A.

ICk weet wel dat ghy nimmer naamt behagen
Te slorpen van het Hipocrene-nat,
Want ghy hebt noyt die lasten willen dragen
Schoon het van selfs uyt Pegaas Bron-aar spat
Maar u gemoet dorst meerder naa die stroomen
Die Neboos drift doet uyt de Heyl-beek koomen;
Waar Bethel en waar Hermons vette paden
Vol leckerny, de heemelingen voedt

Waar't Manna druypt, die d'honger kan versaden
Wyl het daar vloeyt voor elk in overvloedt
Ik laat V dan beklimmen Sions drempel
Wyl ghy geen lust schept in der Musen Tempel
Dog eer ik sluyt, en eer ik u laat hooren
Myn laatste groet, so bid ik dat ge wilt
Aanvaarden dese gift uyt my gebooren
Waar door ge dan myn gans begeeren stilt,
En dat ik V mag door myn doffe klanken
Staag roemen, en V voor die Eer bedanken.

Aan de Hoog-geëerde Vrouw Mevrouw W.V.B.G.B.

W*Ie streeldt soo soet mijn luysterende Ooren?*
Wat nagtegaaltje doet haar keeltje horen,
Dat soo zielroerend' slaat als een Siereen,
Is't Erato, of is't Melpoom? O! neen
't Is Philomeel die Wout-nimf die de bergen
Doet dreunen door haar stem, en die koomt tergen,
Het Sang-rot waar dat Pegaas vvaterplas
Af borteldt uyt de steen kloof van Parnas,
't Is zy die door 't betoverende singen
Kan door de herste klip, en Rotsen dringen,
Soo dat de weder-galm kaatst door de lugt,
Voor wiens geruys dien blooden Echo vlugt,
De blanke Delta van Delius beluystert,
Is als verrukt, (schoon Nox haar glans beduystert)

En lacht haar toe, terwijl se hene gaat
De bootschap brengen aan den Dageraat,
Die haar sal voeren op'er Rosse-wagen
Ten Hemel, daar haar Lof-ster wert gedragen
Op wieken van de faam, waar Sy altans
Sal prijken met een Roose, of Mirthe-Crans.

Aan de Geestrijke Vrouw, Mee-vrouw M.C.F.

M*En plukt nooyt druyven van een Distel boom*
Nog vijgen van de stekelige Dorens,
Een Kreupelaar beklimt geen hooge Torens,
Nog schip drijft op van selfs in tegenstroom.
Soo dat van weetniets nooyt veel nuts kan komen,
Maar die verligt zijn, en het goet verstant
Beslijpen als een ruwe Diamant,
Die komen door de tijt de wil hetomen
Gelijk als gy die nimmer heeft verspilt,
Geen uyrtje om geen voordeel in te voeren,
Die leersaam zijt, en altijt heeft gewilt
't Sy wat het waar de konsten af te loeren,
't Geen is de spoor, en geessel tot de konst,
Waar door gy d' Lof-kroon wint, en ijders gonst.

Aan de Juffrouw G.V.L.

U Deugt en aart, doet my aan U verbinden,
Hoewel ik niet kan offren tot een gift,

Als Dankbaarheyt, en dese letterdrift,
Die gy altoos van my oprecht sult vinden,
U goetheyt glanst tot yder als een son,
Waar mee gy veel begloort, en koont behagen,
Want nimmermeer m'u onbescheyden von,
Dies koom ik U dan om een saak te vragen
Dat is dit vers te nemen aan,
En steeds in uwe gonst te staan.

Aan de seer geëerde en goetaardige Juffer Anna Marg. Valcke.

W*Aarom verlaat ge soo de sterke wallen*
Van Groningen, waar naa soo menig haakt!
Daar soo veel puyk van Lauwer-helden brallen,
En waar de Leeuw voor elkx behoeding waakt.
Waar Themis school in mermer staat geklonken,
Waar dat Astree van dierbere Porsijr
Haar woning bouwt, en pragtig staat te pronken
By 't hoog Olymp, waarom verlaat gy't hijr,
En soekt V vreugt in't eensaam woudt te vinden,
Mint gy 't geboomt' of 't rillen van een beek.
Hier wandelt g'ook in schaduw van de Linden,
En 't stroomend nat, schiet mee door deese streek,
Of wilt g'een Telg, of Roos,of Lely plukken
Tot V vermaak, hier woont de Bloem godin,

Die wel voor V een Krocus uyt sal rukken
Van haar paruyk om te lokken in:
Dat Theben voor wiens hoog en ys're muyren,
Den Atlas schrikt, hoe krachtig in gewelt.
Waarom koont gy niet in haar vesten duyren,
Koomt Anna*, koom kies dan de stat voor 't Velt,*
Koom Margareet, *ey laat V tog bewegen,*
Hier vloeyt Hymeth uyt Nectar Bronnen af,
Hier wert V Perel aan de Kroon geregen
Van Grunoos roem, hijr swaayt de vrede staf.
Kan al dees heerlijkheyt V niet bekoren,
Keer weder by den steedsen Amaranth,
By Tyter die voor veld gesang doet horen
Sijn Fedel-snaar, kies dan de stat voor 't landt,
Soo sal ik V O! Valke *komen noden*
Op het Banket van mijn geringigheyt,
Schoon dat het is geen lekkerny der Goden,
Ik heb't nochtans ter eer van V bereydt.

Aan de Eer en Deugdrijke Juffer A. Gemmenig. Die versochte het Swaantje naa haar E. te willen senden.

DAar koomt mijn Swaantje aan gevare*n*,
haa! *Gemmenig* op U begeer,

't Klooft met sijn borst de gladde baren,
En 't steekt nu af van Grunoos *Veer*
Om d' Esche waat'ren te bepeylen,
En 't Y, en 't Sparen te beseylen,
Doch of het door te grooten vlijt
Vermoeyt waar van het driftig roeyen,
Soo bid ik dat g'het gonstig zijt,
Want 't sal sig haast wel derwaarts spoeye*n*.
'Toont maar dat het U meer bemint
Als gy haar, die het slegs besint,
Om met de pluymtjes wat te speelen,
Of dat gy daar voor U plaisier
Het beesje graag wilt hooren quelen,
Siet soo gewillich is het Dier,
Doch soo g'het voor haar dienst wilt eenig eer betonen,
Soo sult g' (ik eysch geen meer) het met een kus belonen.

Aan het kleyne, en Geestige Juffertjen Aleyda Flugger. Op het aardig Teekenen.

WAt Bloemfestoenen staan op't blanke Veldt,
Hoe naa heeft Testa daar ten toon gesteldt

Sijn konst in Schets op Schets door't deftig malen
Van Grif of Teken-pen: om prijs te halen,
Neen, neen ik mis 't is *Fluggertjen* dat Ligt,
(Dat wonder van haar tijdt) heeft dat gestigt.
Dat geestig kindt van Eenmaal Seven jaren,
Kan reets door Tekenkrijt veel vreemtheyt bare*n*,
Haar naam, en daadt in Vlugge vlugtigheen,
Zijn wel geschooyt, en komen over een,
Soo dat Natuyr haar toont te zijn genegen,
Wijl 's haar beschonken heeft met geest, en zegen.

Aan Diana.

ALs ik niet meer op aard' sal sijn
En aan het graf ben op-gedragen,
Soo denk gy nog wel eens aan mijn
Als gy de Linde-Boom gaat vragen
Wie dat haar schors de gunste deed,
En in 'er bast U namen sneed:
Die sal dan seggen ah! Diaan
Dat heeft U Philis selfs gedaan.

Aan de Geestrijke Juffer Swaantie T.H.

H*Oe koont gy met u Swane vlerken*
Door boren lugt en dicke swerken?
De Swanen vliegen nimmer hoog
Maar blijven laag in yders Oog,

Dog Delius sterkt u met kragten
En voerdt u voort op konst'bre schagten
Tot boven op den Helicon
Waar gy beroerdt de Hengste bron
Door het beroemdt en vlugtig swemmen:
Daar gy het dierbaar vogt doet klemmen.
Aan 't sagte dons van u verstant
In wiens vermogen staat geplant
De Grootste gonst der Hemelingen
Die op Olymp u Lof-Liedts singen
En roepen 't saam koom aan Terhorst
Lest hier u leersaam-rijke borst.

Op het Portrait van Juffer S.T.H. ingedachten, en in't afwesen gedaan.

DAar is het aardig beeldt
Gebooren uyt gedagten,
En uyt het breyn geteelt
Van mijn genegen kragten,
Waar ik Pigmalion
'K souwt 't leeven door 't aan-schouwen
In blasen, schoon ik kon
Niet als de Schets behouwen,
Denk hoe gy woondt in 't binnenst van mijn Hert
Wijl gy soo naa van my getroffen wert.

Aan de selfde.

PAllas heeft U uyt-gebroedt,
En Apollo op gevoedt,
Iuno heeft U pap geschonken
En g'hebt Lunaas sog gedronken,
Venus heeft U toe-gedekt,
Cupido weer op gewekt,
Hermes heeft U leeren praten,
Jupiter U lopen laaten
Flora heeft U hooft vercierdt,
Fama U belauwerierdt,
En Euterp U leeren speelen
Op Cimbalen, Fluyt, en Feelen,
Dies sijt gy in alles rijk
En een Pandora gelijk.

Cleonte aan Eliseen.

G*Y segt ik ben een dief, en steel u rust,*
Ah! dat ik soo veel kragt kon in u werken
Men souw me vinden in veel meerder lust
Als jemant nu kan aan mijn wesen merken,
Ik steel segt gy, gy steelt van my veel meer,
Ik steel maar rust, 't schijnt dat ge my koomt terten
'K heb van dat weynig maar alleen de eer,
Gy sijt een Dief en steeldt al menschen herten,
Geef weer aan mijn dat gy gestolen bouwt
Ik sal de rust in't rusten u weer geven,

'Tis seker als men op de reeden bouwt
Dat nooyt een Mens kan sonder hertjen leven.

Aan Juffer S.T.H. onder de naam van Philis, die haar met een Mes in de hant sneed.

Wat finnig staal geeft sulk een sneed:
In Phijlis handt, geen Deomeed
Sent hier het spits sijns Oorlogs speeren
Om Cijpris daar mee te beseeren:
Ik antwoord met een stille mondt
Haar eygen Mes heeft haar gewondt
Dog 'k sal soo sy wil Venus wesen
Haar als Dione weer genesen.

Antwoort aan Philis die vreesde vergeten te werden van Cloris.

V*Ergeefsche sorg baart onrust in de geest*
Waar om ist dog mijn Phijlis dat ge vreest,
Daar kan geen wimpel boven Phijlis swayen
Maar Phijlis sal het eelste puyksel maayen
Van Cloris gonst, schoon dat het Nimfedom
Van Gijbregt stad my om en om
Beschansten met haar schoon 't, neen wildt geloven
Dat u bevalligheyt het gaat te boven,
Wat baat my 't Goudt dat in de Mijnen rust,
Wat nut geeft fruyt als oog en mondt niet lust,

Ik ben gelijk een rots voor 't slaan der baren
Gy suldt het Cabinet mijns bert bewaren
Geen Ysche stroom Godes hoe rijk van glans
Draagt boven uwe Deugdt de Eere Krans
De vloeden die aan Granoos oever golven
Die houden my in u geheug, bedolven.

Aan Althesibé.

ALthesibée uyt jlio gesprooten
Sult gy Jtati nu geheel verstooten
Om Dalia te plaatsen in U Hert?
O! Hemel gun dat ik in dese smert
Vergaa, of dat den Blixum neer komt storten
Om mijn verdriet daar over afte korten
Of dat ik in U erm ontfang de Doot
Die gy my duysent maal 't omhelsen boot,
Neen 'k leef en staa te vast op U verbonden:
Want wie een Eedt verbreekt, vervalt in sonden.

Aan de Goet-aardige Dorimeen.

HOe sugt ge Dorimeen om dat u Tirsis laat
Die gy naar veel gebeen U gunsten hebt geschonken,
Of zijt ge droef om dat Silvander u versmaat,
En Damon die ge hebt betovert door U lonken.
Vertrou niet altevast op Minnaars Eedt en wint,

Want 't is het ligste stof dat men ter werelt vint.
De herders soeken slegs haar sinnen te vermaken
En schijnen seer verlieft, jaa sterven om U min,
Se stikken in verdriet, en dan in vlammen blaken,
Gelijk een Etnaas gloet, om U haar af Godin,
Een vleyers tong is sagt, maar s' heeft veel wederhaken,
Elendig acht ik die: die in die strikken raken,
Wanneer se als een Son U schoonheyt bidden aan,
En vresen dat ge d'een voor d'ander meer sult agte*n*,
Dan menens dat ge zijt ten eenemaal voldaan,
Of dat se maken van U strafheyt groote klagten,
Neen, neen gedenkt dat vry versotte Dorimeen,
Sy lacchen als se zijn gescheyden, om die reen,
Laat Tirsis quijnen, laat Silvander tranen gieten
Laat Damon steenen, en bemin met onderscheyt,
Soo sult ge vaste Trou, in vastigheyt genieten,
Maar die te ligt gelooft, wert ligtelijk verleyt,
Men moet het huylen van de Crokodil ontvlugte*n*,
Want dat vernist gewee*n*, doet menig deerlijk sugte*n*.

Aan de Hoog-Edel gebooren Juffer Ida Isabella Ripperda.

W*Aar vind ik stof genoech en eerbewijsen,*
O! Isabel, selfs Ida *heeft geen groen*,
Noch Rosen om aan V mijn plicht te doen,
Noch ik geen macht genoeg V deugt te prijsen.

V goeden aart verbint my V te roemen,
En dwingt my dat ik op V gaven stof,
Want soo ik V naar V verdiende lof
Souw eeren 'k sou V Iuno moeten noemen,
Wijl staatigheyt V ciert en seer doet achten,
Vergeef me dan Hoog Adelijke Spruyt
Dees macht'loosheen, dog vvil eer dat ik sluyt
My voeren in het minst' van V gedachten.

Aan de Eerwaarde Konst-lievende Juffer Elisabeth Celos. Toen haar E. song.

WAt lief en soet geluydt slaat in mijn Ooren?
Wat Hemel-trant koomt my soo net te voren?
Ist een Siereen die voor Ulisses singt:
Neen 't is *Celos* die met haar keeltje dringt
Tot door de dunne lucht, en bos, en velden,
Waar Faunen, Saters haar gelang vermelden,
Waar Filomeeltje duykt in't Lauwer-groen,
Om luystren wat *Elisabeth* sal doen,
Waar selfs Apol verwondert haar moet loven,
Jupijn loert mee ten wolken uyt van boven,
Waar Juno 't hooft van schudt wijl datse hoort
Die held're gorgel-toon die elk bekoort,
Doch Febus als verlieft op haar gesangen,
Doet haar een kruyn Lok van sijn Dafne langen
Om haar te pronken, en te komen noodt
Op het Parnas, waar hy haar naam vergoodt.

Plicht-offer Opgedraagen aan de kunstlievende Liefhebbers, en Musicijns, van Doccum.

D*Vs praalt Parnas met ongemeene luyster,*
En lokt door haar vertoog een yders hert,
Sy maakt door 't ligt veel and're ligten duyster,
Dewijl zy meer dan yets verheven vvert,
Want Phoebus selfs slaat Lier, en sagte Luyten,
Op een Vergode trant, vviens Hemel klang,
De Kreyts van 't hoog der tronen schijnt te uyten,
Daar yder queelt een lieflijk Choor-gesang:
Ida vvie souw niet door sulke Orgel-keelen,
Den ganschen Helicon, en Hipocreen,
De Grieksche magt haar vvonderen ontsteelen,
En voeren het op Doccum-bergs Atheen:
Al waar ik hoor soo meenich Gallem meng'len
Voor 't Altaar: daar Latonaas eenig Soon,
Het Maatgeluyt door sijn volmaakte Eng'len,
Belauweriert stelt op de Eere-Throom.
Hoe kan't dan minder zijn: dat ik (onwaardig
By sulk een Rey geacht) mijn schorre Feel,
Op V verdiensten staa mits ik rechtvaardig
Vyt offer pligt V soete vvonders queel.
Welaan volhard: en cier V Gorgel sluysen
Met Melody: op dat men roemen mag.
Hier swiert de vvimpel van de Eelste Muysen
Die men ooyt op Parnas verschijnen sag.

Op het vertrek van Elisene Naar Vrankrijk.

VErlaat gy my Troulose Eliseen,
En siet gy niet hoe bitter dat ik ween
Om U Vertrek, hoe kan ik dat gedogen,
O hert van steen, en gy wert niet bewogen.
Ist niet genoeg dat ons den E-stroo*m* scheyt,
Daar tussen bey de helsche Scyla leyt:
En daar Charibdis bast met open monden,
Schoon sy't niet al verswelg't soo geeft se wonden,
U is bekent wat klippen van gewelt
Vaak waren tussen ons belang gestelt.
Dan Draaken bits, en kort in een gedronge*n*
Diens nek ik heb met Herk'les knods verwrongen,
Waarom gy dik veel tranen hebt gestort
En my daardoor tot klagen aan geport,
'tGedenkt my nog hoe gy met natte wange*n*
My als een klis bleeft aan de leden hangen,
Dan seyde gy 'k moet sterven soo gy gaat,
En Eliseen hier eenich blijven laat,
Maar ah! Cleonte sterft om't droevigh scheyen,
Sijn oogen doen niet da*n* U reys beschreye*n*.

Wat loon verdient sijn lijde*n*? wrede spreek,
Ontdankb're, ah! hoe is mijn hert soo week,
lk smelt met Nestis in mijn eygen dropen,
En gy doet Lethes vloet te snelder lopen.
Baldadige vergeet doch nooyt den Eedt
Die gy my voor der Gode*n* vierschaar deed.
Gy weet den hemel is het selfs beleden,
En't staat in't hert van U en my gesneden,
Doch sal nu dat de Blessche Bos-Godes
Gedompelt leyt in't naare Lijk-Cypres,
U naamen kussen, en met groot verlangen.
[De tijdingh van U wederkomst ontfangen.]
Gaa, gaa dan heen, en grens aand' Lelystrandt,
Voer U geluk met vreugt weer in ons lant.
Laat Circes Tover-konst U niet verblinde*n*,
Stuyr my een sugt op wieken van de winde*n*,
Mijn snikken gaan U stap op stap te moet,
En doen U alle daag een heuse groet.
Vaar wel dan met dees kus, mijn hert moet breeken,
Doch 't is genoech daar Traanen konnen spreeken.

Op het vertrek van Eliseen naar Frankrijk, en de perijk'len onder weeg.

G*Y gaat dan Eliseen Brittansche Leelien plukken*
Vyt het Lovische hof, misschien kon dat V drukken,

Want al te stout bestaan veroorsaakt ongelukken
Gy kent de prijkels niet.
*Den Ingank wert bewaart van twee paar vierge Drake*n*,*
Die door haar mont, en neus, een ganse Hel uytbraken,
Wiens sterke Solfer-vlam het sterre-dak doet blaken,
Daarom wel voor V siet.
Megare, Tisiphon, met sulke rasernyen
Daar moet gy Eliseen: in't eerste tegen stryen,
V Heldenmoet en kan V daar van niet bevryen
Of g'most een Iason zijn.
Noch vint gy Scyla die de Sicyljaanse plassen
Doet spatten in de Lucht door 't yselijke bassen,
En waar Caribdis doet de Zeën ten Hemel wassen,
O tweede Proserpijn!
Wagt u en wilt de Bloem der Goden niet genaken,
Wat middel Eliseen soo Pluto u quam schaken,
Cleonte kon de hoon van dat gewelt niet wraken,
Sijn machten zijn te swak
't Is beter dan dat gy dit opset af wilt breeken,
Eer gy u in de muyl der prijkelen gaat steeken,
Waarom Cleonte V ootmoedelijk koomt smeken,
Schoon 't voorneem lijt een krak.
De stroom Godinnen, en de vroolijke Dryaaden,
Die sullen Eliseen bepronken met Cieraaden,
En V Cleonte sal met Thym, en Roose blaaden
V Kransen, maar ay mijn!
Soo gy noch op de Golf van V gevaar wilt swerven,
Vaar wel, en keer haast weer het scheyden doet my sterven
Want wat het hert bemint dat kan het oog niet derven,
Of 't moest van Mermer zijn.

Op het onverwagte Leet, en Siek vinden van Eliseen.

'K Voel nog het vier in d'ooge randen
Ha! Eliseen van't bittre leet
Waarop 'k onnosel kwam te stranden
Doe gy my deed door schrift de weet
Te koomen om wat vreugt t' erlangen
Daar ik u vont met koorts bevangen.

'K sag door d' half ope siek-gordynen
Geslingert om 't bepylaart dak
De blyde Gitte-blicken schynen
Daar noch een vriendlyk vonkje stak
Die soete mont gelykse plagte
Begroete my, en minlyk lagte.

Maar ach! niet lang naar 't eerst omermen
De doot, die t' moort-tuyg had gewet
Had geen mêedogen met myn kermen,
Maar hield' de schicht op haar geset.
Ick stont als Niobé van krachten
Versteent, en smolt in droeve klachten.

Opt' laast door t' bang en jammer weenen
Het maagre spook kreeg méedely
En schoot in plaats van Elisene
De pyl recht over t' hooft voor by

En trof niet dan de wint en schimmen
Wyls' in de lucht scheen op te klimmen

Soo dat alree de bleeke kaaken
Berooft van bloos en leevens root
Beginnen weer opnieuw te blaaken
En stellen haar als buyten noot,
Waarom ik sal de Tempel-reyen
Oprechten en dank offers spreyen.

Jaa Eliseen myn tweede leeven
Ik waar als Orpheus meer gedaalt
En myn (waart gy me niet gegeeven)
Euridicé weer om gehaalt:

'K waar als Egeria verdronken
In heet getraan, en tot een Bron,
(Myn waarde om u doot) gesonken
Wyl my geen troost vertroosten kon,
Want sonder V vind ik verdrieten
Daar yder sou syn wensch genieten.

Op de nieuwsgierigheyt van Juffer E.J. die midden door de Ruitery hene drong, en geen vrese had voor 't Paarde trappelen, en 't Schieten, daar sy gebeden wierd' niet te gaan.

'K *Had nimmermeer gedagt dat gy*
Soo booven Aart V Aart veraarde

Wijl gy V aan der Dochtren zy
Als Thetis Soon: soo net verpaarde.
Maar 'k sie daar steekt een Helden moet
In't Hert, en tragt als Amasone
Te grijpen Speer, of Swaart, en doet
Daar door Natuir, en kragt vertoonen.
Want waar de Trommel Oproer slaat
Daar pronkt gy nooyt met gouwe draaden,
Of Mars sijn Vanen waayen laat
Soo Ciert gy u met Krijgs gewaden.
Schoon Cipris kroost u bidt, en smeekt
En soekt u van het spoor te leyden
Daar d' Oorlog moort, en bloetdorst queekt
In 't steeken van de velt Schalmeyen.
Gy draagt al eeven wel 't Helmet
En Veeder bos: gelijk de Mannen,
Gy houwt de Flits boog aangeset
Om strijbre peesen in te spannen,
Iaa gy laat in V: sien Achil
Schoon hy niet waar als gy: in weesen:
Want tusschen Bey is geen verschilt:
Alleen gy blijft: soo g' waar 't voor deesen.

De klagende en verlangende Alcionee.

HElaas mijn Ceyx hoe kan ik langer leeven
Van U: daar gy U hertstogt hebt gedreven
In binnenst van mijn Ziel, ag ag! wat raat
Alcyonee vergaat.

En smelt met Hyrie wijl gy sijt verdweenen
Naa my u Son een weynig heeft beschenen,
Daar nog den Oever rookt van mijn getraan
En doet de weergalm slaan,
Gy gaat: en laat my op de strant verwringen
De handen, en het nare Scheyliet singen
Om met de Swaan een eynd' te maaken van
Mijn Leeven, maar hoe kan.
Soo'n teedre borst alst mijne: dat verdragen
O neen: ik sal de Dodelijke plagen
Nu ik't bedenk, nog in mijn boesem voen
Om u mijn pligt te doen.
Op hoop gy U sult haast weer herwaars spoeyen
Wijl 'k laat het suyverst' bloet tot pekel vloeyen,
Want soo gy lang met suckelende straf
My pijnt, ik daal in 't graf.
Hoe vaak stuyr ik mijn Oogen langs de baren
Als een Enôon: waar door gy sijt gevaaren,
U Psijche soekt, en sugt, nog menigmaal
Om U: en het onthaal.
Daar gy op 't laast door U vertrek ontruste
Mijn stil gemoet, en droeve Lippen kuste,
Daar daar ik met de Sonnelingen scheen
Te plengent 't Barren steen,
Ik sal met Peneloop de Tijtweb weeven,
En op mijn Tong U naamen laten sweeven
Tot gy U naar beloft: weer tot my voegt
En't haaken d'hert vernoegt.

Aan Juffer Klara Barthols Die van voorneem waar my te besoeken, doch belet door eenige voorvallen, wederom genoot wert.

W*Yl my de Eer om V te sien mislukte*
Van gister doen Apol my deed' de weet,
En met een sachte stem in d'ooren drukte,
Stont ik om V t'ontfangen al gereet.
Maar stierd' een post verdrietig door't verblijven,
Verstont dat u een ander gaf belet:
Waarom ik ben genootsaakt dit te schrijven,
Dat ghy het woorneem noch hout vast geset.
Ik sal in't kleyn vertrek: met Baucis tonen,
Mijn hertendis: die voor u staat bereyt,
Schoon Goden in geen strooyen hutten wonen
Soo daalens wel omlaag in nedrigheyt.
Wel dan u sal geen Bergge drogt doen schromen,
Vrees niet voor die: die u tot aller tijt
Vyt Konstgenootschap wil (soo ghy sult komen)
Omhelsen, en u misdaat schelden quijt.

Op't seggen de Digt-Konst uyt andre Boeken te soeken, en te schrijven.

SOuw ik mijn Rijm: uyt andre digte*n* soeke*n*
Soo waar ik wel van doen al 's wereldts Boeken,

O nee*n* mijn vrient dat diende maar tot spot
Hetgeen ik heb dat is alleen van Godt.

Op 't Treurspel van Roderik, Konink der Gotten, of de ondergank der selver Regeringe in Spangien, Gerijmt door de hooch Geleerde Heer *Ludolf Smids*, Medecijne Doctor binnen Gron.

H*Eeft Roderik de staf der Gottsche heerschappyen*
Als dwingeland geswaayt in d'ongetoomde Min,
Florinde heel vergramt beeft al de Rasernyen
Om haar geleden smaat daar door gesoogen in:
Mit 's Vaders hulp, als ook Tancredos veynseryen
Het Zarazeensche Heyr deed' klaatren op den Troon
Van Spangiens trots. Iae liet door Mooren overstryen
Haar schender selfs, uyt spijt, en roven Hooft, en Kroon.
Dus valt het Rijk ter neer door stoute geyligheden,
Wijl dat de Wraak hoog is op Moortsugt uytgespant,
Wiens Treur Toneel Heer Smids ons koomt in Rijm ontleden
Waar door de Lauwer op sijn voorhooft wert geplant.
Hy toont Toledos Ramp, en Kaboos yslijk vvreeken,
Dog met dees Nederlaag beswijkt mijn Swanne veer.
En geeft bekranste Tolk tot Lof dit eenig Teeken
(Dat 's soo ik yets verdien) daar van aan V de Eer.

Op het Wangedrocht, de Tweedracht, of Oorlogh.

A*Ndromeda sal dan onschuldig sijn verslonden*
*Te reeten, en verscheurt door duysenden van wonde*n*,*

Neen Perseus, neen grijp aan het Schilt, de Helm, het Swaart
Waar mee gy 't gruwsaam dier te strijden eevenaart,
Brengt dapperheyt, en kracht vvilt V manhaftig tonen,
Laat sien het Slangen hooft, het pronkbeelt der Gorgonen,
Verbriesel dog die mont die happig open staat
Te swelgen met een slok: d'onnosele, schaf raat,
Span in de magten van u groote moedigheden
Op dat g' Andromeda ontbint, en stelt te vreden,
Wiens Moeder vvas de vvrok van al haar droeve smert,
Door Trotsigheen! om vvien zy dus mishandelt wert.
Gy hebt den Athlas selfs hoe vreeselijk verscheenen
Verandert in een Rots, jaa honderden in steenen,
Gy koont ik weet vvanneer gy 't slegs in u besluyt,
Dit vvangedrogt vvelhaast het leven bannen uyt.
V staalen Erm swaayt niet dan blijde zeege-pralen
Daar Eendragt laat het oog van vrintlijkheyt op stralen,
Voert in ons lant dat staag in Liefde heeft gebloeyt
De vreede stroom: op dat het weer eens overvloeyt.
De Maagt bynaa u tot een waare Bruyt geschonken,
Sal haar verlosser dan met minnelijker lonken
Beschouwen als weleer, vermits se siet dat zy
Behouwt het Leven: en van alle sorg is vry.

Aan Phillis.

GY segt ik ben u hert, wel aan ik sal't geloven,
U Hert leyt onder en u tonge Phylis boven,
Seer verre van malkaar soo dat ik niet en weet,
Of dese eenigheyt de ware gront bekleet.

Gy zijt gelijk de Bye, die by gebrek van Rosen
De Distelbloem tot haar vermaking heeft gekosen,
Dog dat is my genoeg, ik neem het seggen aan.
't Is Beter half gekleet, als moeder naakt te gaan,

Aan Juffer S. Wilmsonn, Die bloemen gesonden wierde op Pinxteravont: van Caritate, die bestrooyt waaren met Silver-sant.

G*Een Flora stuyrt dees gloende Pinxter bloemen*
Maar Karitaat om V daar door te roemen
Want soo veel kleurtjes als dit Tuyltje geeft,
Soo veel gevalligheyt u waarde heeft
Seyt zy: en 't deeg van Apricosen,
Vertoont het root uws Purperrose blosen,
Dog soo sy waar gelijk Vulcaan een smit,
Sy smeede Venus selfs het dool sijns vvit.
Maar nu gaat 's op 't Poëtse ambalt klinken,
V Deugden, die gelijk als sterren blinken.

Aan mijn waarde Suster A. Brongersma

DAar hoort ge dan tot lof mijn Swaantje singen
Van yder die haar gonst genooten zijn,
Daar siet ge haar op Grunoos Bron-nat springen,
Schoon Soylus spouwt sijn adderlijk fenijn.
Daar hoort g'in spijt van Eris, haar gesangen
Gelet op trant van heylge hemel klangen:

Waar naar gy meer als and're wijsen dorst:
Wijl dat U hert daar vast leyt aan geklonken
En Geest'lijk laaft U Godt geminde borst,
Wiens drift U ziel in yver doet ontfonken,
Daar hoort ge 't al, uyt haar verschorde keel,
Doch sal terwijl ik U hier door verveel
Versoeken dat ge wilt mijn drift verschoonen
En 't Swaantje voor een tijt laat by U wonen.

Aan de jonge en Minnelijke Flora, Juffer H.J.

'K *Sie Zephyrus verbleekt, en droef verschijnen,*
't Schijnt dat hy om dien jongen Flora truirdt,
En wasemt sugt op sugt, in het verdwijnen
Omdat haar weder keer te lange duyrdt.
Hy wagt, en oogt geduyrig naar het zuyden,
Hy vraagt de Lente waar sijn Flora blijft,
Die eeuwig prijkt in bloemgewas, en Kruyden,
Schoon het Saisoen op winter-pluymen drijft.
De Faunen quijnen en de vlugtige Dryaden
Vermengen haar geklag by't Nimfedom,
De Bos goon weenen, met de Oreaden
En d'Bron-maagt stort daar duysent tranen om.
Dog Cloris die se vaak beschonk met Rosen,
(Waarmee haar blonde tuyt is opgehuldt)
Versugt dewijl s' haar had tot lust gekosen:
Daar nu haar boesem is met rouw vervuldt.

Wat luyster bragt haar soet, en lieflijk wesen,
Wat morgen son, of blijden Dageraat
Scheen door haar glans ten vollen op geresen,
Wanneer s' haar flikring schoot op elks gelaat.
Keer Flora keer, wie kan die geuren derven?
En laat u Zephyrus daarom niet sterven.

Herders Klagt.

WAar vliet gy wrede! seg: waar heen Astré
Ik ben geen Wolf, geen Leeuw, maar hoed het Vee
In't Reder Bos, en op de Heuvlen mee
Van Pelens Weyden.
Ik bid u schoonheyt aan in mijn gemoet
Gy vlugt gelijk een Duif voor d'Arent doet,
Mijn ziel wert door 't gesigt van u gevoet
En doet my leyden
Van d' een ind' ander plaats, ag ag vertoeft
Ik ben geen Polifeem dat dit behoeft
Weet dat gy my daar door te seer bedroeft
O wrange pijnen.
Siet wie ik ben: en toont dog medely
Soo gy volhardt ik woed in Raserny
Want in de hoop van deese minnery
Moet ik verdwijnen.
Ik laat mijn Lammen, en mijn Hut alleen
Om u: O Hert: veel herder dan een steen
Veel dover als de Zee voor mijn geween
En droevig kermen.

Keer wederom ik ben geen Slang geen Beer
Geen Appulus: 'k dee ooyt of nimmer meer
Geen Nimfies eenig leet, of voer geen speer
Wilt u ontfermen
Ik hers dit wout dat Tempe geensins wijkt,
Met Vee, en Veld gewas ben ik verrijkt,
Ik buyg niet voor die geen die my gelijkt,
Maar voor u Voeten.
Soo u mijn Herders staf te laag doet sien
Ik wissel dees mijn staat op u gebien
Wat gy begeert sal datelijk geschien
Soo g' wilt verloeten
Mijn qualen, maar helaas. O wrede spreek
Verlaat g'om mijnent wil dees heylge streek
Daar ik in 't boomrijk dal de Liefde queek
Door u Godinne.
Ick splijt de Bergen, 'k ruck de Rottsen af
'K werp s' op de daken neer, ik wroet mijn graf
Op dees gewyde Laan: voort loon, en straf
Om uwe minne.
De wanhoop dult geen reen, ik moet vergaan
'K plet acis: neen, my selfs, ag! 'tis gedaan
De kereker sal my in haar schoot ontvaan,
Wiens Ysre banden
Nog naar mijn Doot mijn Lyk klagt sullen doen
En op de houwt mijt in het smeulen Woen
Om het geheugen met mijn ass te voen
Door d' Offerhanden.

Aan de Hoogwaarde Juffer J.B.F.

R*Oemt Lesbos van haar Sappho, laat het wesen,*
Ik roem op u, en 't brave Iufferdom
Dat Groningen telt in haar cirkel om,
Want wie de roem verdient, mag zijn gepresen.
Dog niemant wint voor niet de Pallemkroon,
Maar eygen Eer vereyst sijn eygen loon.
Laat Theben dan Korin ten wolken voeren,
Mijn Swaan draagt V op pluymen naa de Son,
En singt de Lofgerugten in haar Bron,
Wanneer se die door 't swemmen komt beroeren,
En 't sal altoos soo veel als het vermag,
V schoone naam voort brengen aan den dag.

Op een brandende Lamp, die geweldich spartelde, zijnde Pallas en Vulcaan, Oly, en vuyr.

Pallas spreekt.
I*K die d'Olijve-blaan tot Vrede heb geplant,*
Sie my met al haar geur in eenen ligten brant,
Ah! help! mijn kuysheyt wert van Mulciber geschonden
Ik smelt van spijt, O vier! wat geeft u hette vvonden.
Wat baart u vlam al smert, verminkte laat me gaan,
Berookte siel helaas! hoort gy me niet vulcaan?
Sult gy u Venus om een Pallas dan verlaten,
Ah! 'k sie wel daar 't al doof is kan geen smeeken baten.

Ontfermend' Anna koom help Pallas uyt de pijn
Gy die vvel eer my soo geneegen plagt te zijn,
Dat gy mijn Schilt, mijn Helm, en Speer selfs hebt gedragen,
En door de wolken vloogt met mijn gevlerkte wagen
Tot V geminde heen, Ah! laat ge my in noot,
Daar u gewelden zijn soo wonderlijk, en groot,
Heeft een Godin op u gemoet dan geen vermogen,
Soo sult ge sien dat ik vergaan sal voor u oogen.

De klagende Melinde, over de doot van Tirsis.

'T Herdenken doet me vaak veel sugtjes loosen,
Wanneer ik my bevind' in eensaamheyt,
Aan dese klare bron om set met Rosen,
By wien nog het geheug geklonken leyt,
Hier is de plaats waar Tirsis menig werven
My heeft geleyt, hier is 't waar dat hy plagt,
(Soo ik hem deed een dag mijn by zijn derven)
Aan haare waterval te doen sijn klagt.
Dit is het Beekje ah! dit zijn de Bomen
Waarop de namen van ons beyden staan,
Hier rollen nog de ruyschelende stromen
Soo dikwijls door gemengt met sijn getraan:
Om mijn bevreest gemoet te doen versetten,
Maar ah! my wierd door dreygen ingeprent
Een koelheyt dat sijn hert bekans verplette
En my beroofd' helaas van dat Talent,
De wreetheyt van 't geval had my verbonden
In wetten om te volgen vrinden raadt

En al! hoewel mijn trotse borst vol wonden
Verquijnde, toond' ik 't nog niet op 't gelaat,
O! hert geweldt O! alte strenge banden,
Wat herten leedt te missen dien men mindt,
En daar men sig soo vast gaat aan verpanden
Wijl dat het hert 't vernoegen daar in vindt,
Hoe dikwijls Tirsis dunkt me nog te hooren
U nagt gesang voor mijn geslooten Tent.
Of op u Fluytje 't geen mijn rust quam storen,
Waar ik me dan liet vinden ook ontrent.
Ah! wat al tranen, wat al angstig hikken,
Wat woorden van beklag in u verdriet
Deed' gy uyt bersten, als ge scheent te stikken,
In overmoedt, wat hoord' Melinde niet
Wanneer het laast vaar wel schoot van u lippen;
Doen doen ik u sag hobblen op de Zee,
Gy gingt van hier (wat laat ik my ontslippen)
Maar voor een tijt, en droegt mijn hertje mee,
Dog dagte niet u nimmer weer te spreeken.
O! doodt o! wrede doodt schoon gy u magt
Toond aan mijn trouwe slaaf, en nog doet leeken
Mijn Oogebron, gy hebt hem maar gebragt
Uyt sijn elend, daar 't mijn is uyt gesproten,
Dies ik ontbloodt van sulk een Puyk juweel
Waarvan ik soo veel diensten heb genooten,
My in dit bos door sijn geheugen streel,
Vaak vraag ik aan de driffies van de Beeken
Of sy nog van ons 'kuysen ommgang
wel weren, dat se dan eens willen spreken;
Maar niemandt hoort mijn stem, O! alte lang

Te lang vertoeft gy Doot coom met u pesen
Doorschiet dit pijnend' hert soo hert gequeldt,
'K wil in 't gewoel der aartschen niet meer wesen
maar heb mijn ziel op waarder goedt gestelt,
Ik ben gereet in Charons boot te treeden
Schoon my dit wout en 't Nimfedom koomt bien
De grootste vreugt; neen 'k ben niet eer tevreden
Voor ik in 't Salig veld mijn wens mag sien.

Voor M.A.L.H.E.J. Vertonen een Zephirus.

H*Oe lieflijk Zephirus speelt gy door Bloem en bladen,*
Hoe stil en vreedsaam ag! bewaayt gy het Foreest,
Gy krult de vloeden daar u kalmte doet versaaden
'T vernoegen van elk een: dat haare kwaal geneest.
'T schijnt yder draagt u gunst, selfs Tempe *quijnt met smerte,*
En is verblijdt wanneer s 'u waasem wert gewaar.
Gy pijnt den Aquilon, en Borëas aan't herte
Dog niemant vlamt door min, met tederheyt tot haar,
Om u truyrt Peneus, en sijn Nimphen storten tranen
Als gy haar by sijn schuwt, de Lugt swelgt u Parfum,
Vrouw Flora trekt de sugt uyt u begeurde kranen
Pomona haakt veel meer naar u, als maarVertum.
Ia wat maar Asemt kan u Lock-aas niet ontvlugten
Gy maakt het alverlieft, de Rotzen om u sugten.

Op 't Jaar 72.

DE Roos verdort de bladen Ruyken niet,
De Lelijen verwelken als men siet,

De Mijter-tronk vergaat en Rot al deur,
Maar den Orange-Bloem behouwt haar geur.

Silindor aan Cloris.

ALleen op't klinken van U Naam
Ontluykt de Roos haar bloos, en blade*n*
(Mijn Cloris) die met geur: beladen,
Sich maakt tot uwen dienst bequaam.

Alleen op't minst uws oogewenken,
Schiet Lely, en Convaly uyt,
Viole knopjes, Loof, en kruyt,
Waar mee U d'aarde koomt beschenken.

De Hiacynt, en Amarant,
Filet, en Krokus, en Narcissen
Niet voor U, uyt te botten missen,
Om weer te sterven in U hant.

Het groen Tapeet bereyt U Cronen,
En offert al het bloem Cieraat:
Dat als een Bruyt te prijcken staat,
Met bloosjes op haar blanke konen.

Daar siet ge dan U groote kragt,
Haa! Cloris, wijl ge koont gebieden,
Want wat ge wilt dat moet geschieden
Omdat het all, is in U macht.

Souw ik dan niet door het vermogen,
O lieve Son, vol Tintel licht
Beswijken voor dat schoon gesicht
Van U ontsloten Gitte oogen.

Ik sieg, en werp me aan U schoot,
Gebiet me Cloris, want mijn leven,
Heb ik in U gewelt gegeven,
Doch wacht daar voor, niet, als de doot.

Op een Woekenaar.

D*At woekheer wint weest daar niet in verwondert:*
Want hy neemt pant, en dan nog thien van't hondert.

Aande Trouw Loose Odace.

M*Edogenlose soo mijn lijden u nog deert?*
Toon dat mijn smert u dan in 't lijden over-heert,
Of soo ik op u trouw in trouwheyt nog kan hoopen
Maak dat dit sidd'rent hert in geen gevaar mag lopen
Soo sal ik als de muir van Theben rijsen op,
En boven Tifon trots verheffen mijnen kop,
Ik sal door Cadmus speer het lant gedrogt vernielen
En Hydra met de Schigt van mijn gewelt ontzielen,
Die onse mijn vergift, verseker het is schandt
Een schat te roven, en te breken sulk een bandt
Die vast in vastigheyt door vrintschap is gebonden;
Dog daar men dat gedoogt: gedoogt men ook desonden.

Aan Laurane.

EY laat dog nimmer toe dat boos en schriklijk quaadt
Dat onse vrintschap wert verandert in een haat:
Ik eys geen anders goedt wat kan dat willen baten
Elk, laat my 't mijn, ik sal hem gern' het sijne laten.

Hercules aan Dianire.

A*H! Dianier vint gy in and'ren nu vermaaken*
Die van Centaurus uw laat weereloos ont schaken
Daar gy hebt kragts genoeg sijn magt te teegen staan:
Dog die te veel vertrout wert ligtelijk verraân.

Op het vertrek van den Hoog Ed. Geboren Heer Mijn Heer Carel van Roly, Baron van Rolij, en de Wel-Gebooren Vrouw Mevrouw Anna Elisabeth Conders, van Helpen Baronnesse van Rolij.

S*Oo sietmen dan de Son in 't oosten weer verrijsen*
Voor Anna, naa hy had sijn omme trek gedaan

Door Thetis golve-plas dien grooten Oceaan:
Om wederom aan haar sijn liefde te bewijsen,
Dien Klitie die sig draayt naar 't stralen van sijn Oogen,
En als een Peneloop Vlisses heeft verwagt:
Die nimmermeer 'tgeheug verloor uyt haar gedagt
Maar in 't verlangen bleef stantvastig in 't vermogen,
Dog wijl een regte Son nooyt stil kan staan, nog blijven
Soo sietmen dan dat Ligt (: in trouwheyt geen gelijk :)
Vertrekken naar de kust van 't grote Lelij-rijk
En met Elisabeth op Vlerken derwaars Drijven.
Dus voerdt de Son sijn Maan op sijn gareelde wagen
Naar 't blinkende Rolij, waar hy dat deugde-Ligt
Stelt in 't Paleys dat hy voor lang heeft opgerigt
Om daar met Haar Sijn vreugt te eyndigen veel dagen.
Wel aan gy gaat dan heen: en laat Iupijn V Vader
(Haa! Conders waarde kroost) wiens Blixemmende handt
De vvereldt is bekent in kragten van 't verstant,
Die niemandt meer als gy koomt sijne flik'ring nader.
Gaat dan in vreede voort den Hemel vvil u Kronen
Aal-Oude lieve Twee, en Zegenen voortaan
Op dat ge in geluk moogt vroolijk heene gaan:
En door V rugtb're Naam by d' Hemellingen wonen.

Aan de seer geleerde Heer Andreas ten Have Bedienaar des Goddelijken woords Ter Pekel A.

DUs voeldt men sig gesticht door U gestichte reden,

O! grooten Iveraar, wiens krachtige gebeden
Veel hebben opgewekt, en in'er ziel geplant
Het leven dat sich vont versturven in't verstant.
Gy klooft de baren van het Rode Meir der sonden,
En peylt de diepten van de grondelose gronden,
Om elk te leyden, en te wijsen op de baan,
Waar men naar't heylich land kan droogsvoets hene gaan,
Gy slaat het Bron-nat door U Tong uyt herde klippen,
En laaft daar mee den dorst door 't roere*n* va*n* u lippe*n*,
Dat is de staf waar door gy grove Rotsen weekt,
En 't hert al waar't van steen aan duysent stukken breekt.
Gy schenkt het Manna van den hemel af gevloten
Door 't heylich woord dat op ons neder wert gegoten
Met stromen, en gy doet door't bidden Son, en Maan,
Mee aan den hemel van het herte stille staan,
Dat's in verwond'ring om het luystrend oor te strelen,
Wanneer g'op Davids toon soo minnelijk gaat quelen
De Lofgesangen van het groot en opper All,
Gy weydt op Gilead U vee in't Lely dal:
O! brave herder, waar ge d'aspis houwt bedolven,
En waar se zijn bevrijdt voor 't scheuren van de Wolven.
Door U wert het Moeras geset op vaster grondt,

Daar 't Pekelige A voor lang te los op stondt:
Maar nu haa Letter-heldt staat het op sterke bene*n*,
Nu siet men door U Leer haar aan U leer vereenen,
Nu gy U kudde voert in vree Ten Haven in
Van Sions Tempel, die alree in het begin,
Gezegent bloeyt, en sluyt in haar gewyde muyren
Thienduysenden, doch wens het Eeuwen mach verduyren,
En dat dat nieuw gebouw in stigting wert gestigt,
En door U Godtspraak voort ten wolken op gerigt.

Aan de Hoog-geleerde Heer, en puyk Poët Ludolph Smids *Medecijne Doctor*, Op sijn Gallery der vrouwen.

W*Ie sag ooyt Gallery soo schoon doormengelt*
Met soo veel konst, en groote deftigheyt?
Wat hofprieel waar ooyt soo met bestrengelt
Als dese: die heer Smids *hier heeft bereyt.*

Elk Tafereel vertoont besonderheeden.
Elk pronkbeelt wist de dapp're daden aan
Der braafste Vrouwen*, in wiens moed'ge schreden*
Nog d' eeretitels van'er wond'ren staan.

Diens lof wert door sijn dicht weer uit geklonken,
Die scheller luyt dan Maroos mond trompet,

En die Apol met lauwren had beschonken,
Eer hy wier an der dicht'ren rey geset.

Soo priekt hy dan en drijft op Fenixpennen ,
De wolken door, en dooft het flonkerlicht,
Die aan sijn snelle vlucht licht is te kennen,
En voor geen Sophocles, nog Naso swigt.

Wie sou niet wenschen by dees Amasonen
Geplaatst te sijn in uwe Gallery
O Smids! *wijl daar gehylgde* Vrouwen *wonen,*
Die eewig leven door u Poësy.

Wel offer dan gewijde Lauwerieren,
Bepruyk dat hooft waar uit een springbron vloeyt
Van hemelvaarsen die sijn scheedel zieren
Wijl op die kruyn niet dan sulk puykloof groeyt.

Neen vlecht een krans van dobble loversblaren:
Geen godtheyt ooyt met enkel pronksel praalt,
Het mindre is genoeg voor aartsche scharen:
Want sulk een Son het maanlicht overhaalt.

Aan de Hoog-geleerde Heer M.H.L.F.

WIe heeft de steyletrap met rasse schreden
Waar Grieken staag op roemt so nauw betreden

Als hy die Flugger als een Arent sweeft
En in sijn asch gelijck een Phaenix leeft,
Wie ist die 't Lof-boek van de Letter dake*n*
In Themis school doet als een AEtna blake*n*?
En toont dat hy een Suil, en wonder is
Haars Capitools, en Raats geheymenis,
Ick seg 't is Hy die swiert op sneege vlerken
En met een Flugger Vlugt door boort de swerken
Als wel de Son: mits sijn besleepen tong
D'Atheensche volkren steeds door't Herte drong
Iaa schoon de Tuilbant flitst met staale peesen,
Diens kragt, soo is tot Gruno weer verreese*n*
Het Rijk Parnas: waar op Latonaas Soon
Met Flugger praalt, en voert de Lauwer Kroon.

Aan den seer geleerden Heer en soet vloeyende Poët Samuel Munkerus.

W*At dankbaarheyt sal u mijn Swaantje tonen!*
Met wat gefang sal sy u deugt beloonen
Wijl het haar siet haa! dobblen Letter-Heldt

(Dog onverdient) te hoog ten Throon gesteldt
Door u, die selfs het Y, en d' Yssel stromen
Den groten Rijn, laat tot u herwaarts komen
Op 't schel geluyt dat uwe Rijm-schagt geeft,
Waar aan dat elk een groot behagen heeft.
V slag weer uyt een Arents wiek getogen
Verbaast benaa van wat gy koont beoogen,
Want gy verbeelt een tweden Mantuaan
Wijl men u door het wolken drift siet gaan,
Die soo in 't Grieks, als in 't Latijn ge klonken
De werelt heeft daar gonstig mee beschonken,
Soo dat Korïnn, nog Sappho u gelijkt
(Waar mee gy my omvvaardig hebt verrijkt)
Maar toont veel eer dat Naso is u Vader
En dat Homeer, en Maro u sijn nader;
Waar om tot Lof mijn singens vaarde swaan
V brave Naam sal door de swerken slaan.

Aan de Hooggeleerde en Soet vloeyende sinrijke Poët *Mijn Heer* M. Gargon, Toen sijn Ed. my eenige verssen op mijn Bronswaan gemaakt had gesonden.

W*ijk Orfeus vvijk: ontschroef de fedel snaren,*
V sangen Evenaren,

Niet by de klank van dees Gargonsche Luyt,
Die V in spele strijt komt dagen uyt.

Gy vweet niet hoe die toverende streken
Het mensen hert kan breken,
Daar gy maar Dieren lokt, 'k sie reets V kroon
Het hooft bepruycken van Apolloos soon.

Die lieflijk tokkert met gewiekte ving'ren
En koomt het vlak besling'ren
Met hoeve nat geschept uyt Pegaas Bron
Neen 'k dool 't druypt uyt de Digtveer van Gargon.

Geen Hengst behoeeft in't slaan sich meer te moeyen
Hier koomt een Rijm-stroom vloeyen,
Niet uyt een reep van Klip, of berg gevaart,
Maar uyt een Hersen-kloof: die vvond'ren baart.

Die Haarlem Cranst, en uyt'er gront doet rijsen
Een Delos, om te vvijsen
De Loverbeemt, in vviens beschaduwt Dal
De drifties vvoen van sijnen hemel val.

Wat hant sal magtig zijn het Loof te plukken,
En Telgen af te rukken,
Om hem te pronken die mijn Swaan verciert
Met geurig groen, als 't in'er Brontie swiert.
En op sijn pluymen doet door goude slagen
Bekans ten vvolken dragen,
Niet dan een dankbaarheyt: O Letterhelt,
Kan V omvvinden, van mijn svvak gevvelt.

Maar soo my 't Negental vvouvv helpen vlegten
Ik souvv de Lauvvyren hegten

Voort op V cruyn, gegroeyt in Dafnes gaardt,
Wijl ik 's V acht, som vvel, als Febus vvaart.

Aan den seer geleerde sinrijke Poët Mons. J.J. Monter Toen sijn E.E. my eenige versen gesonden hadde.

SPeelsieke Apol wat tonen doet ge klingen
Nu sig het bos gevoelt op losse gront,
Het schijnt omhoog uyt sijn gewrigt te springen,
En 't berg gevaart te sijgen in de mont.

Hoe soet Basuynt gy van Medéaas kragten,
Van Jason, en den Frischen Adriaan,
Die gy bekleet met U vergulde vagten
Gewonnen door bekranste Letterblaan.

Hoe lokt gy het Dolfijn uyt Pontus stromen
Op 't strijken van de Feel tot U te komen
Om als Arion hem te temmen, maar

Te hoog stelt gy de dorre en schorre klanken
Van Titia: haa Roem der veerder ranken,
Die segt dat gy: zijt Drenth: een wonder raar.

Aan de Sinrijcke Friesche Puik poët Adriaan Tijmens.

SOet vloeyende poët met welk een toon van Reden

Sal ik beginnen om u weer-galose veer
Te schakelen aan haar behoorelijke Eer
En soete wonderen aanvaarden te ontleden,

Waar ik een Sappho, of had maar van Meles Swaan
Een slag-pen, ag; wat sou ik wondre wond'ren schrijven,
Of op de vlugge vlerk der Mantuaan mogt drijven
Ik sprak o Adriaan u veel volmakter aan,

Maar nu de wijl mijn schagt te laag sweeft by de Aarde
En kan niet opwaars door de hooge wolken heen,
Versoek ik door een Reex van smekende gebeen
De slegte swieren van haar logge drift t'aan vaarden

Hoe wel 't wel billijk waar u gootse vaarse klang
Waar mee gy 't luystrend oor der Friessen soet komt strelen
En als een Sofokles u goude Lierslag deelen
Testellen op de trant van Nasoos hemel-sang:

Maar nu de magt ontbreekt, sult gy niet meer begeren,
Voor my 'k heb eer genoeg om u daar door te Eeren.

Aan M.J.J.M.

D*E wijl gy waardig agt te nuuren mijn gesange*n
Bevind' ik my verpligt te senden u begeert
Sy werden u op die voor-waarde dan vereert
Dat gy se slegts als een Dankoffer moet ontfangen
Voor u gesonden werk: soo deftig in waardy
Dat ik geen stof genoeg kan vinden u te prijsen
Maar weest te vreden in die kleyne Eerbewijsen
Gevloten uyt mijn schagt, en doffe Poëzy,
'Tis waar ik heb geeyst u gootse fenix digten
Die my vernoegen, en bedank u waardigheyt
Ik maak u versen tot mijn grote nut bereyt:
Wijl sy my als een Toors op donkre paden ligten,
Dog wijl niet meer u breyn ontroeren door mijn pen
Maar onder groetenis belijden dat ik ben.
U Konst genoot soo voor als naa
En gunstige T. Brongersma.

Aan de sinrijke Rijmdigter, d' E. Heer M. Gargon.

MYn Heer ik moet u dit nog schrijven:
Mijn Swaantie, is al aan het drijven,

Het steekt sijn hooft ter Biesen uyt,
Maar dat het lang door schaamt gescholen
Sich onder 't Lies-bos hield verholen,
En 't geeft alree een kleyn geluyt.
Maar of het durft de zee bepeylen,
Om 't groote Meirslot te bezeylen,
Dat weet ik niet, haar Golven gaan
Te hooch, en bars, te hol in't woeden,
Doch soo het swemt naar and're vloeden
Soo koomt het eerst, U Oever aan.

Aan mijn waarde Broeder Conraad Brongersma.

'T *Is V bekent voor lang, hoe dat mijn Swaan*
Behagen had om in haar Bron te plassen,
Om haar misschien te baden, of te wassen,
Doch dorst' door vrees de stoutheyt nooyt bestaan
Maar nu gesterkt, soo heeft se moet gegrepen,
En 't swiert alreets, en 't doppert op de vloet,
Waar het uyt vreugt wel duysent swieren doet,
Schoon Hydra soekt het beestje wech te slepen,
Doch 't wert bewaart van Febus gonstelingen,
Soo dat mijn Swaan daar heeft soo licht geen noot,
De vree-Godes verbergt het in haar schoot,
Wanneer het gaat V Lofgesangen singen.
Leernes is dan (schoon Hy sijn swadder braakt)
Gemuylbant, en de Nijt leyt vast gebonden,

Dies wert mijn Swaan in vree V toe gesonden
Die V haar meedevrint, uyt vrintschap maakt.

Op het uytnemende Tekenen, en Rekenen van Mons. P. Joly.

WEg seg ik met de verf van u penceelen
Stocade, en Percel nu dat Philip,
U toont de konst van sijne Tafereelen
En overtreft u al tot op een stip.
Sijn Tekenpen kan grooter roem berek'ne*n*
Als Testaas schetsen doen daarom hou stil,
Hy sal haar Lof kroon naar het leven teek'nen,
Schoon hy het ook met Cijfers prente*n* wil.
Dies so gy schildert wilt hem mee vercieren,
En krans sijn hooft met groene Lauwerieren.

Op het ongemeen schrijven van Mons. J. Joly.

WYk Koster wijk verberg U schrift in't donker,
Jacobus Letters zijn als Christalijn,
Sy geven meerder glans, en grooter flonker
Als wel de luyster van een puyk Robijn,

Sy staan geset op maat in goude spangen,
Als Duyven opgekropt voor Cypris kar,
En in gareelen met Turkooys behangen,
Wiens glinster men siet flikkeren van var,
Sal dan die handt die voortbrengt sulke swieren
En pen, niet zijn beslingert met Lauwrieren?

Den Ontwapende Mars,

Minerva Spreekt.
W*At hadt ge voor te Leunen op de Drempel*
In het gewyde Choor van Iovis Tempel
Wat lonkten gy ontbarrenasden Heldt
Op Nisa, doen het offer waar gesteldt
Te roken voor het oog der Hemel scharen
Het wier ook op de Heylige altaaren,
Ah! alte kuys bild Nisa haar gesigt
Neer slagtig, en wat waant gy dat mijn Nigt
Soo redeloos ontseenuwdt haar geweeten
Dat sy om V haar pligten sou vergeten?
Neen Mayors haar behaagt geen ydel kaf
Van grootsheyt, al waar 't Alexanders staf,
Schoon opgepronkt met V loftuyteryen,
Sy is mijn Priesteres hier helpt geen vryen:
Noch snorkery van Pol, of Rossiaan,
Vergeefs roept gy de Harpespeelders aan
Om Nisaas hart, of muyren te bewegen,
Doch soo de steenen sijn tot V genegen,
Slaa Trommel, en Trompet, en stapel op
De Brantkolk Etna sijn gehoornde kop,

Die puynhoop, die se sal terstont verswelgen,
En V misschien met al de rest verdelgen
Dat vrees ik, dies grijp vveer de Wapens aan,
Soo gy vvilt in de gonst van Nisa staan.

Antwoort aan Monsr. J.J.M.

M*ijn vrient gy vraagt me naar het vvedervaren*
Van mijne Bronswaan, ah! die duykt in't Lis,
Die vreest voor 't Ongediert, dat lichtlijk is
Geschoolen in het diepste van de Baren.

De moet ontsinkt'er vvijl se is bedugt
Dat haar geluyt te schor valt in de Ooren
Van die gewoon zijn 't soet gesang te hooren
Van Nagtegaalen, in een Lente Lugt.

Dies gaatse op haar logge pennen strijken,
En laat de Bron, vvel eer haar toegewijdt,
Waar sy van laster meent te zijn bevrijdt,
En Momus klap, soo als haar dunkt, ontwijken.

Het is dan prijselijk, en best gedaan
Te swijgen, daar 't niet past te mogen spreken,
Doch d' Alderwijste valt vvel in gebreken,
Daar hebt gy dan de meening van mijn Swaan.

Eynde der Lofgedigten van de Vrouwen en Mannen.

De Geestelijke stoffen

Op Karstyt.

Nooyt heeft de Maan een blijder nacht bescheenen
Als doen het Licht daar in geboren wiert
Waar door ee*n* damp van lijden is verdwene*n*
Want nu geen Doot met droeve wimpels swiert,
Maar als een Son ontlast van dicke wolken
Pronkt dese pragt vol van Genaden Glans
En bralt in't oog van sijn verkore volken,
Die eeuwig blinken aan sijn vreugdekrans.

Op Goede Vrydag.

M*Aar heeft de Son ooyt droever dach beschenen,*
Als doen het Licht van't stralen vvierd berooft
Neen: maar het Leven selfs gink sig vereenen
Door 't vast besluyt van 't Eeuwig levend' Hooft.
In doots gevaar, verselt met Helse banden,
Waar 't bloedig sweet het heylig heeft bemorst,
Waar 't Iodenrot met onbesuysde handen,
Soo plomp, soo vvreet, beknelden kaak, en borst.
O! vreeselijk gewelt, vvat Donderslagen,
Wat baren van tempeest omringden Dien,

Dien seg ik die de lasten heeft gedragen
Van die hem vveer verheerlijkt sullen sien.

Op Paaschen.

DOg naa soo wrang en fel gepijnt te wesen
Is Hy, die heeft het slangen hooft geperst,
Seer Vorstelijk en Triomphant verresen,
Daar Hy ter rechterhant als Koning herst,
Om wiens vertoog veel duysent Gootse Eng'len
't Haleluya verbreyden door gesang,
En voor den Throon haar soete keelen meng'len
Ter Eer, en Lof, met Musicaal geklang.

Op Pinxter.

N*Og is hy naar't vertrek ter sluyks gedrongen*
In 't midden van sijn Tolken op de Zaal,
En blies met kracht op yders kruynen Tongen,
Waar door sijn Geest haar bracht een Hemeltaal,
Soo dat sy al vol Heylge wonders staken,
Niet denkende dat haar van d'Hemelvoocht,
Dewijl sy voort met vreemde tonen spraken
Op sulken wijs, haar zielen had verhoocht.

Toe-matje.

Door al dit woen, en treflijk zeegevier*en*
Van Hem die 't Lam des Jammers is geweest

Sal Hy: die Geen die't wenst gewillig stier*en*,
Zijn Troostenstaf, Geleyder in den Geest.

Troost-Borne.

C*Oom al tot my Gy die V vint beladen,*
Roept selfs de mont van't opperste vermooch,
Gy sult u in het Bat der volheyt baden,
En streelen in die vreucht het Geestlijk oogh.
Iaa salich zijn de arm versufte geesten,
Want selfs het Rijk bekranst haar met het goet
Sy smaken al de sauws der g'nade Feesten,
Dat dropelt uyt het dierbaar hemels soet.
O! waarde Troost, wat Heyl, wat Nardus vloeden
Bestroomen my nu ik daar aan gedenk,
Nu sal mijn ziel in't vrolijk Canaân woeden
Dewijl het heylsaam sap dient tot geschenk.
Het lest den dorst van mijn versmachte Nieren,
En stilt de loop der grooten Iammerzee:
Ik neem het aan om my daar mee te Cieren,
Op dat de rust my schakelt aan de vree,
Want hier is nu verdoemenis noch smerte,
Noch hooploosheyt (wiens sickels maayen pijn)
Voor dien, die 't zegelbaak plant in sijn herte,
Waar door zy al: aan't Lam geketent zijn.

Overdenkinge op het Lijden Christi En aanspraak tot de Pijnigers sijns Lichaams.

ME neer gebogen knien koom ik omhelsen
De plaats waar mijn gedagt my hene voert
Daar waar ik sie 't onregt mijn Heylant knelsen
En daar bet schendig rot te schimpig boert,
Met hem: wiens onschult is ontlast van sonden
En truyrt onnosel als een Offer-Lam:
Die door sijn Doot mijn doodelijke vvonden
Geneest die my met regt, en reen toe quam,
Ik had gemaakt helaas die svvare schulden
En op mijn ziel gelaan een rots van sorg:
Wiens Helsche last hy voor my koomt te dulden
En vvert voor mijn Talent, een vaste Borg.
Onmenschelijk gebroet, het Groot der Grooten
Helaas is door de prang van u gevvelt:
Geschupt, gescheurt, geperst, gesleurt gestooten,
En met een vuyst by naa ter neer gevelt,
Het vlickerend' gesigt als Duysent Sonnen
Is door 't venijn us Adder spoog bevogt
En door u geeselriem het bloet geronnen
Langs het Geheyligt rif, en nog gy vlogt
Een kroon, en prikkel krans van scherpe Doorens
Die gy verwoeden op 't Gewyde Hooft
Met magt van Tiranny, en Beulsche toorens
Soo ver het volgen kon hebt ingedooft,
Noch waar het niet genoeg, gy most nog drucken
Op dat elk stickel punt meer snerten bragt,

Gy deed het Offer onder 't Altaar bucken
Naa gy de Rietstaff gaaft in s'Koninckx magt
Iaa spotters 't waar een Prins, een Hemels Koning
Die Israels scepter voert en Vorstlijk swaayt
Hy ist diedt heydendom belooft de Kroning
Van sijn Genaden Seys, die vreugden maayt,
Maar ag verstokt Geslagt dorst gy aan randen
Dien Simson vol van kragt, en Godlijkheyt,
Dorst gy op 't Griekse Tauw die Heylge handen
Vastnagelen van Hem V Mayesteyt?
Ag moest gy wreden nog sijn zy doorboorden
Met Spietsen, most gy noch met Gal, en Eek,
Sijn Klamme Tong daar door te wreder moorden
En sijnen dorst doen laven uyt die Beek?
Siet daar den Hemelsvoocht met vrees bevangen
En uytgestrekten Erm roept ay: my dorst,
Siet sijn gestraamde Leen aan 't Kruyse Hangen
Daar 't Bloedich Sweet het Heylig heeft bemorst,
Besiet hoe Iammerlijk sijn Duyven Oogen
En Git gekrolde Hair: dat Dijstels draagt
In plaats van glans nu is met Rauw betogen
En noch niet eens van smart of pijnen klaagt,
Maar roept in tegen deel voor u te gader
(: Wanneer men sag sijn Geest ten Mond uyt woen)
Vergeeft het haar, ik bid u Hemels Vader
Sy weeten niet wat sy aan my misdoen,
Dog dit wouw Hy om mijn misdaden lijden
Op dat ik door die smaat van sulk een doot
Met hem en 's Moorders Ziel my souw verblijden
In 't Paradijs: den regten Abrams Schoot.

De Lijbanonsche Herderin, spreekt.

Dus drijf ik 't wollig Vee van mijn gedagten,
Langs Sions klavergront vol honigraadt:
Op dat mijn vagt haar vrolijk kan vernagten,
In't Cedrenbos van een verblijde staat.
Want in de geur van haar begroende bladen
Geniet ik vaak mijn ziel en herten lust,
Die mijn begeert ten vollen kan versaden,
Dewijl het staag het groot verlangen blust,
Jaa soo de Son te brandich door het loopen
My door de dorst doet snellen tot de vloet,
Soo laaf ik my met Christalijne droopen,
Van het Jordaansche vogt, wiens hemelsoet,
Mijn vlauwe borst door Goddelijcke werken,
Als een vermoog, of Palestijna toont,
En soo met kragt' en moet my koomt versterken
Dies niet dan lieflijkheyt dit velt bewoont.
O! wonderbare plaats waar mijn beminde,
Mijn Herder, en mijn Leeuw, mijn Ariël,
My plag in schaduw van Cipres te vinden,
Waar ik nog naa de komst sijns wonder hel,
Siet dus bekranst met Roosjes van genade,
Vind ik mijn kruyn bestrengelt al den dag,
En voer een staf my strekkend' voor cieraden
Waar mee dat ik de Lamren hoeden mag.
Op het gebergt van Hermons vette weyden,
Daar Amana, en Semirs Nardus-plas;
My nooyt doet van het een of 't ander scheyden,

Maar geeft het geen voor lang haar eygen was.
Noch pluk ik menig tros van Druive telgen,
Wanneer ik op het hoog van Engedie,
Het hongren mijner ziel mee poog te delgen,
En yder door het soet versadigt sie.
Ag! smakelijke spijs gy doet my haaken,
Om met mijn Lief, en uytgeleien Son,
Het Manna van sijn minlijkheyt te smaaken,
Op't opperst van het Hemels Libanon,
Coom dan verlaat de scharp gedoornde dalen,
En kies het velt met Lelyen beplant,
Laat ik mijn hey luyt U vertoning halen,
Op dat geen storm mijn Levensschip bestrant.
Ik wacht U dan, en schuyl in koele Lommer,
Terwijl dat gy U gangen hebt gewent
Tot hier, waarover ik my steeds bekommer,
En soo in mijn gemoet U wesen prent.
Ik sal terwijl mijn lieve Schaapjes aasen,
Aan Giliad, van uytgekipte blaan
Een kroon bereyden daar veel danklofs grasen
Van't steyle toppigront der Sinay staan.
Welkoom dan, koom, ay! wilt niet lang vertoeven
Op dat ik door de hoop, mijn Levensbron
Niet al te seer mijn ziele mag bedroeven,
Koom koom ik wagt U aan dees Libanon.

Op de geboorte onses Heeren Jesus Christus

Toon: Lorains Mars, of Tromp.

NOoyt heeft de Maan beschenen
Op aard soo'n blijde nacht
Als dees, waarin verdweenen
Is't geen ons hielt ontmagt,
Want siet het licht dat praalt,
En is ter neer gedaalt
Uyt den Trone
Daar Godts Sone,
Ons bestraalt.

Hy heeft de duystre Wolken
Het lastigh rif ontgort,
Waar door de Hemels Tolken
Een gloir is ingestort,
Jaa al de Werelt jeugt,
En is daar in verheugt
Dat gebooren,

Is 't verkooren
Kint, tot vreugt.

De Son is opgeresen
Waarin de rust bestaat,
Wienst luysterrijke weesen
Beflikkert het gelaat
Van die (hem alle magt)
En Goddelijke kragt
Uyt den Hemel
Sijn gewemel
Heeft gebragt.

Wel dan gy wijste Bende,
En Herders die van ver
Den Koning, vol Elende
Saagt, door de Vreede-ster
Op't soobre Ledicant,
Met strooy, en hooy beplant,
U getuygen,
Doen my suygen
't Waar verstant.

La B*elle Iris*.

SChoon de Son door heet geblaak
My te seer heeft over scheenen
Waar door is ter schuyl verdweenen
Mijn gedaant', soo is 't vermaak
Dat ik heb veel lieflijk heeden
Die de Tenten deysen doet
Van de opgerechte Treeden:
Daar men Keder mee begroet,

Ben ik breyn ik heb geweyt
Aan 't gebergt der Druyve bressen
Daar ik waar als waarderesse
En tot hoeden, staag bereyt
Maar helaas ik heb verlooren
En de Heuvels niet bewaart
Die my waaren uyt gekooren,
Waar mijn hart door is beswaart,

Ach! ik socht hem die mijn Ziel
Als sijn eygen selfs beminde
Die ik elders dacht te vinde
Voor wiens macht ik neder kniel,
Doch ik vant hem daar hy ruste
By de Herders in het wouwt

Wiens Kourale mont ik Kuste,
En my vastgebonden houwt.

Iaa soo haast hy herwaarts quam
Gaf mijn Nardus soete geuren
En de bundels Mirhe kleuren
Die mijn boesum willig nam
By de tross van volle Wijnen
Of gerukt tot Engedie
Die my doen van vreugt verdwijnen
Wijl ik my vervrolijkt sie.

De Gestelijke Bruyt

Toon Courante La Raine.

JCk voel mijn ingewant
Door Goddelijke Stroomen
Ganslijk in genoomen,
En bevind mijn Hert in heete brant,
Om op het Choor van s' Hemels Throon
Mijn Ziels verlangende begeerte doôn
Op dat voor my mag sijn bekoomen
'T Lof der Englen Croon,

Maar wie ist die s' bereyt
Het is die d' Englen looven
Waar in ook Jehovae

Met Elschadday glanst in Eeuwigheyt
Het is dien Rots, d'Emmanuel
Die dieper oogt dan d' Afgronts vlamme well.
Jaa Hemel, aarde gaat te booven
En beheerst de hell.

Het is het Groote ligt
Voor wien elck Knie moet buygen
En die drie-heens tuygen
In den Heemel sijn vermoogen stigt
De Geest, en 't vogte water 't bloet
Op aard mijn Tong uyt Vreugde Jeugen doet
En soo den Honig coom te suygen
V en het smaaklijk Soet.

Ach mocht mijn sondig Oog
U Elohïm beschouwen
En een Tempel Bouwen
Op de eenigheyt uws Liefde Boog,
Ick plant dan't Zeegel, en het woort,
'T begin en t' eynde, op mijn herte voort
En smeeke aan U kragts vermoogen
Dat gy my verhoort.

Want U Medogentheyt
Reykt hooger dan den Heemel

Jaa het Ster geweemel
Is uws wonderheden overspreyt,
Maakt doch Alwijse, Levensbron
Door U genade ik U Glinsterson
Mach heylig, heylig, heylig roemen
Eeuwich Helion.

[Hoe vraagt gy waar mijn lief sich hout]

Toon: La Duchesse.

HOe vraagt gy waar mijn lief sich hout,
Of vinden laat?
Ik seg hy heeft gekoosen
Het hof der Roosen,
Daar hy treden gaat
Om 'tCeder van haar groene steel te rucke*n*
En ook om Mirh, en bloemtjes of te plucke*n*,
Hy weyt staag in de daalen
Daar den hooning vloeyt,
Daar Nardus is te haalen,
En 't Saphyre groeyt,
Mijn lief is mijn, en ik ben sijn,
Geluckig is mijn Ziele
Ah! voor wiens glans ik kniele,
Door een vreugde pijn.

Weet gy dan nu waar dat mijn Son, Sijn gangen went,

Of waar sijn stralen lichten,
Die mijn gewrichten
Zijn te wel bekent,
Ik moet sijn schoon gestalt u gaan afmalen
En u met eer en lof sijn roem verhalen:
Hy flickert als de Maane,
Of den daageraat,
Vervaarlijk als de Vaane
Van een Krijchs gewaadt,
Doet hy verbaasen al de kracht
Die tegen Tirsa strijden,
Maar hy doet weer verblijden
Mijn verlieft gedacht.

Soodanich een is hy die mijn, gemoet bewoont,
En die my soekt in't minnen
Te overwinnen,
Doch dewijl sijn schoont,
My hout beducht soo keer ik naa de beeke*n*
Om sie*n* de wijntros, of die dobblend leeken
En of de telgen groeyen
Van het teer Granaat,
Waar aan de vruchten bloeyen
Van mijn blijden staat,
Ik vind mijn ziel soo vast bevrijdt

Tot Aminabats waagen,
Die my ter Throon sal dragen:
Van mijn Sulamijt.

[Gelijk een versse Roos]

Courante La Reine Nouvelle.

Bruydegom.
GElijk een versse Roos
Zijt gy mijn ziels beminde,
In het wout te vinde
Daar ik u in't dal der scherpe doorne*n* koos,
Staat op mijn lief mijn vreugde Choor
Koo*m* dog tot my en geef mijn stem gehoor,
Soo sal de Libanonsche Linde
Juichen u te voor.

Bruydt.
Ach Sonne van mijn hart,
Ik koom door u gebeden,
Vroolijk tot u treden,
En bevind my in u sterke min verwart,
Beschaauwt my onder u banier,
En breng u Nardus reuk waarande hier,
Op dat mijn ziel mach sijn te vreeden.
Door u gonsts geswier.

Bruydegom.
Mijn schoone twijfel niet

De Lent sal u behaagen
Want de Winter vlagen
Zijn te*n* eynd gedroopt va*n* u te lang verdriet
De regenplas is wech gegaan,
Gy sult nu zijn met Mirtheloof belaan,
De Wijntelg bloeyt de bergen dragen,
Siet dees volheyt aan.

Bruydt.
Welaan ik ben gerust,
Gy hebt door u vermoogen
My dus seer bewoogen
Dat ik schep alleen in u mijn herten lust,
Ey laaf mijn ziel met bloem gewas,
En koel mijn hart met fruyt en ratig gras,
Want ik ben krank van liefd' om toogen
Stut mijn traane plas.

Bruydegom.
Koom dan mijn Suiv're Son
Geniet de hof Granaden,
Wilt u lust versaden,
Smaak de wijn uyt mijn geheylgde Nectar bron
Ik heb hier tot u komst bereyt
Veel geurich kruyt met hoonichdauw bespreyt,
Wort vroolijk, gaat u tong beladen,
Met haar soeticheyt.

De Geestelijke Bruyt spreekt:

Toon, schoon Catrijn.

A*Ch waar zijt gy mijn beminde*
Alderliefste Bruidegom?
Vliet niet als een bloode Hinde,
Maar siet eenmaal wederom.
Op dat ik V mach omermen,
Siet ik weet gy mijn bemint,
Wilt u over my ontfermen
Die V als haar selfs besint,

Of zijt ghy ter schuyl geweeken
Achter heg, of doren wijk,
Soo verwaardicht my te spreeken,
Want ik schier om V beswijk,
Ach mijn brakke traantjes hangen,
(Die al bruysend stromen meer)
Over mijn besturve wangen
Koom mijn Liefste keer ay keer.

Immers hebt ghy my geropen
Flusjes doen ik lach en sliep,
Daar mijn oogen schenen open,
Als V stem te komen riep,
Maar helaas te lauw van herten

Toond' ik my tot V gestreel,
Koom genees mijn zielens smerte,
Want ghy zijt mijn hoochste Deel.

[Wat blinkende lichten]

Toon, *Engelsche Gique.*

WAt blinkende lichten,
Wat flik'rende schichten,
Wat glans?
Koomt tintelen boven de stal uyt ee*n* hemelse trans?
'K sie Engelen tieren,
Swieren,
Die komen uyt den Throon
Beneden,
Ontleden
De komst van Godts eenigste Soon.

Ook sie ik de scharen
Met vreugde vergaren,
Wiens galm
Vuldt velden, en bosse*n* door't schat'ren haar's vreugdigste palm.
Zy queelen den Heere,
Eere
Sy Godt in 't hoogste hoog,
En wenschen
De menschen
Behagen naar yders vermoog.

Daar sie ik de herders
By't Kintje, en verders

In't groot,
Wien dat heeft verwonnen de helle, jaa Duyvel en doodt,
De slang is vertreden
Heden
Alwaar de reyne Maagt
Het Lam
Uyt de stame
Van Jesse ter zaligheyt draagt.

Noch sie ik een wonder
Hoe dat hy is onder
Het vee,
Wien hemel en aarde verrijkt met ee*n* eeuwige vree,
Is dit voor een Koning
Woning,
Ah! al te slegt geval:
Besluyten,
Dees muyten
De prijs van het Goddelijk al?

O! Betlehem waardich,
Ik nader U vaardich
En kniel
Voor Jesus wien dat ik aanbid uyt een nedrige ziel,
Laat doch al mijn sonden
G'bonden
Sijn aan U slegt gewaadt
Daar hooyen,
En strooyen,
U dienen voor 't eerste Cieraadt.

[Dus belommert van de boomen]

Toon: Titer.

DUs belommert van de boomen,
Soek ik daagelijks mijn rust,
Daar het ruysen van de stroomen
Mijn begeerlijkheden sust,
Want hoe kriel de drifjes woeden
Van de Libanonse vloeden,
Soo ontfang ik buyten haar
Nooyt, dat aangenamer waar.

Mits dat ik hier plach te vinde,
Dien, wiens Schaduw ik bewoon,
En mijn ziele soo beminde,
Dat Hy achten al het schoon,
Waart te zijn aan my bekoomen,
Dies roept Hy, Gy hebt genomen
Door U oogen, dit mijn Hert,
Dat U opgeoffert wert.

Ach gelijk een hert door 't jagen
Snelt en spoeyt hem tot een Beek,
Soo verlang ik alle daagen,
Jaa wel duysent werven spreek
Van het schoon en Defftig weesen
Dat in Hem (mijn uyt-gelesen)

Staat geprent, haa! Helion
Als een soete morgen Son.

Coom dan Hoop van mijn gedachten
Laat U Herten Philotee
Door 't verlangen niet versmachten
Maar breng haar de wijn tros mee
Daar de liefelijke straalen
Mijn Geheemelt koomt bepraalen
Coom ey koom mijn Helion
K' wagt U aan dees Libanon.

[Ik waar in't sagte dons geweeken]

Toon: *Reveille vous.*

I*k waar in't sagte dons geweeken,*
Wanneer mijn waarde Minnaar riep,
Die door sijn soet en lieflijk spreken
Mijn hert deed waken schoon ik sliep.

Maer siet de deur waar toegesloten,
Gegrundeld met een ijsre bant,
Doch vant het werk nochtans begoten
Door 't Nectar druypen van sijn handt.

Ik die mijn Lief en uytverkooren
Door sijn geklop wouw laten in,
Maar open doende waar verlooren,
Mijn Herder dien ik seer bemin.

Daar ving ik aan seer droef te klagen
Door het afwijken van mijn Son:
Ik gink rondom de wachters vragen,
Maar niemant mijn beminde kon.

Doch eer mijn hert van 't soeken ruste
Soo nam mijn lief tot my sijn gank,
Wiens Rooselippen ik doen kuste,
Vermits ik ben van liefde krank.

Ik bracht hem in dien eygen woning
Van die my eerstmaal heeft gebaart,
Daar hy als Prins en Hemels Koning
Tot mijn geluk noch wert bewaart.

Eynde der Geestelijcke stoffen.

Gesangen

Aan de Welgeboren hoog Ed. Juff. Catharina Isabella Maria, Baronnesse van Heerema. Haar Ed. opdragende de Gesangen, en de Vertalingen in't besonder.

MYn Swaan heeft lang in het verlangen
Geweest, om u haar schorre sangen
Te off'ren, die se nu opdraagt,
En U om uwe gonsten vraagt,
Want seyt s' ik wil haar lof uytgalmen,
En overstrengelen met palmen,
Dien Terpsichoor die door geschal,
Besluyt in haar het Negen-tal,
Die als een tweede Canens gorgelt,
Dien Philomeel, die vrolijk orgeldt,
En hemelvallen dringt om hooch,
Die sy uyt Febus sangkruyk sooch,
Waarom de faam op vlugge pennen,
Haar doet de werelt over rennen,
Geen wonder dan dat U mijn Swaan
Biedt haar geringe stoffen aan.

Op de ongemene Lauwer-boom staande in't Lusthof van de Ed: Heer J.v.B. Die door de felle koude uytgevroren, en naderhant afgekapt. Waarin als de Poëten seggen Dafne verandert is.

Die dus spreekt.

Toon: *Machere liberté.*

AY my! ik die de gloet van Febus min ontvloot,
Waar door mijn kruyn helaas! met Lauwer is omwonden,
Daar werd ik van Borëas geschonden,
Ay my! ik die de gloedt van Febus ontvloedt,
Staa In perijkel van de doodt,
Ah! help u Lief Apol, laat gy me soo vernielen
Van sulk een wrede, die in't staal geklonken staat,
Helaas! helaas! 't is Mars die Dafne komt ontzielen
En wond' op wond' in haar verbroken spieren slaat.
Ay my: ik die de gloedt van Febus min ontvloodt
Waar door mijn kruyn helaas! met Lauwer is omwonden,
Daar werd ik van Borëas geschonden,
Ay my! ik die de gloedt van Febus min ontvloodt,
Staa in perijkel van de doodt.

Op de selfde Boom, wederom Uytlopende, die nieuwe Lootjes schiet.

Dafne spreekt.

Toon: Rochers vous este sourd.

I*K voel me dan Apol door uwe min herboren,*
Schoon d'ysre Mars my had ter aarde neergevelt,
Naar my den Aquilon bracht onder sijn gewelt
Waarom ik quijnden en mijn kragten had verloren

De locken die mijn Nek, en Schouderen beswieren
O! Mavors die hadt gy verwert, en uyt gerukt,
Gy hadt de blad'ren van mijn lofkrans af geplukt
Die sig verwiss'len in vereeuwigde lauwrieren,

Ik groen en bloos op nieuw, mijn leden sijn aan 't groeyen,
Myn kruyn alree bepruykt (schoon g'op u tanden bijt)
Schiet malselootjes, u verwoeden bey tot spijt:
En sal soo lang ik leef ter eer van Febus bloeyen.

[Ik quijn gelijk de Tortel doet]

Toon, *Franquille Coeur*.

Cleonte aan Eliseen.

IK quijn gelijk de Tortel doet,
Die in een steen-reep sit bedolven,

Om daar 't ontlasten 't droef gemoedt,
En sijne smerten uyt te golven
Door gesteen, en gekir, omdat het is ontbloodt.
Van sijne hert genoodt.

Soo truur ik om mijn Enigst' een,
Soo klaag ik in gekloofde rotsen,
En galm door herde klippen heen,
Die het bange geluyt doen bottsen
Aan de top van 't gebergt, in 't verwilderste wout,
Waar niemandt sig vertrouwt

Dan d'Echo, die door medely
Haar houdt in dat gehugt verholen,
Die dikwijls d' oorsaak vraagt aan my
Waar om dat ik dus sit geschoolen,
Ah! dan seg ik het is om het afsijn alleen,
Van u mijn Eliseen.

Op het vertrek van Elisa naar Duytsland, dien geleyde wierde gedaan aan de Zuyder Zee waar het doen tertijt geweldig Stormde, en Reegende,

Toon, *Machere Liberté.*

H*Elaas! de*n *Hemel weendt, en stort veel dropen neer*
De wint gevlerkt maakt dat de baren sijn aan 't woeden
Wijl mijn tranen leken in 'er vloeden
Helaas! den Heemel weent, en stort veel dropen neer
Om u vertrek Elisa ah! keer weer,
Siet gy niet schone Ziel hoe alles u is tegen;
Hoe Febus hem verschuylt en met een Wolk bedekt?
Schoon sijne Lauwren sijn aan uwe Kroon gereegen
Daar gy hem voor een Dafne steeds verstrekt,
Helaas: den Hemel weent en stort veel droopen neer
Om u vertrek Elisa ah! keer weer.

Maar neen het buld'ren en het bruysende gedruys
Der golven, waar de Zee ontboeyt u mee gaat dreygen,
Daar men't al siet naar u onluk neygen,
Maar neen, het buldren, en het bruysende gedruys
Schijnt u te sijn een lieflijk boom geruys,
Ah! siet gy Doris niet dien raserny ontvlugten
Die by haar Galathee in 't bolder klippen kruypt
Siet gy niet waarde (wijl haar nimfen om u sugten
Hoe mijn geschrey de stranden over druypt,
Maar neen het buldren, en het bruysende gedruys
Schijnt u te sijn een lieflijk boom geruys.

Ik sal dan wijl g' op uytgspannen wieken drijft
Naar 't Godtse-rijk met smert u wederkomst vervvagten
Daar, waar ik verquijnen sal in klagten,
Ik sal dan wijl g' op uytgespannen wieken drijft,

My troosten, soo ge maar in welstant blijft,
O! laast vaarwel, hoe hert, hoe hert, valt my dat scheyden
Geen Hero immer meer droeg groter Zielen leet
Als ik, helaas! helaas! mijn Hert sal u geleyden
Dat om u staat te volgen algereet,
Ik sal dan wijl g' op uytgespannen wieken drijft
My troosten, soo ge maar in welstant blijft.

[O aangename Bosch, en lust prieel der Goden]

Toon, *Rochers vous este sourd.*

O! Aangename Bosch, en lust prieel der Goden:
Hoe Lieflijk overdekt U Lommer my altans,
Wanneer ik 't blader loof hegt aan een Rose krans
Hoe vaak schijnt gy elk op u Boom-cieraad te node*n*,

Om daar een Loflied van U waarde op tesingen,
Want onder het gewulft: waar Philomeel van roemdt:
Daar vint men 't Velt besaayd met weelderig gebloemt
Waar langs een Suyvre-Beek haar golvig nat doet springen.

Waar 't Flugge reetje speeld' en huppeld door de paden
Dat sig vermeydt in 't groen: en graast in 't lekkre kruyd,
Waar't Nagtegaaltie slaat haar Ziel-roere*n*d geluydt
Om 't Luystrend Nimphedom door Sang strijd te versaden.

En waar het Jager-rot het Wiltfangt in de heggen
Door strikt met net gespan, waar 't schouwe Corhoen duykt
En 't angstig Haasje vliedt dat nimmer oog'leen luykt
Maar slaapend' houwt de wagt om hem geen laag te leggen.

Waar Pan sijn herders riet doet voor Sijringa klinke*n*
Om haar verherde Hart te lokken tot sijn min
Waar sig Endimion voor sijne nagt Godin,
Gebogen houwt, en waar men Febus glans siet blinken

Om Dafnes Lauwre*n* die hy haar ter eer doet groene*n*,
O! Bosch bekoorlijk Bosch O! Schuylplaats mijns gemoet
Daar ik mijn Lamm're*n* wey, O! Bosch hoe liefen soet
Spreydt gy u Lovre*n* die malkand'ren minlijk soenen.

Wijl Zephirus komt om sijn Flora te begroeten:
Die van de Lent bepronkt haar goude hairen kruld,
Die 't gansche woud al om met Nardus geure*n* vuld,
O! Bosch geen bosch komt my (als gy) soo schoon ontmoeten.

Op de Vermaaklijkheden van Borger, in Drenthe.

Toon: *Had ik een Koninks kroon op 't hooft.*

Wijk Tempe, wijk, want gy zijt niet,
Wijk Pindus u geboomt,

Is by dees Eyken als het Riet,
En 't Beekje dat der stroomt
Rilt sachter als den Liganon
Waar sich Astré verhouwt,
Die by haar trouwen Celadon
Daar rust in't lomrich wouwt.

Geen Laetmus: schoon het van Diaan
Weleer wierd' seer bemint,
Koomt by dees hooge heuv'len aan,
Want alles wat men vint
Is ongemeen, en aangenaam,
Jaa selfs de bruyne hey
Is voor het wollich vee bequaam,
En dient haar tot een wey.

Geen Satyr hoe vol minne vier
Vermeyt sich hier ontrent,
Noch Veltgedrogten snufflen hier,
De Nimfjes sijn gewent
Te speelen by het lieve Vee,
In vreed' en soete rust,
Waar Coridon sijn Dorilee
Uyt reyne liefde kust.

Daar nimmer Leeuw, noch Tyger huylt,
Maar waar Endimion

In't diepste van de Bosschen schuylt
Voor 't straalen van de Son,
En 't vluchtich Reetje rennen siet,
Doch voor sijn schicht vervaart,
Dat over berg, en daalen vliet
Het geen sijn smerten baart.

En daar men veelderhande taal
Van pluymgedierten hoort,
En 't singen van de Nachtegaal
'tgeen meenich hert bekoort,
Waar onder Damon lieflijk speelt
Als hy de schaapjes weyt,
En voor sijn lief een veltdeun queelt
Dat haar de ziel verleyt.

Wie souw niet wenschen staag te zijn
By dees' vermaaklijkheen,
Sach het den DonderGodt Jupijn
Hy daalde wel beneen,
Of soo het Hermes wier gewaar
Hy vloog ten hemel af,
En liet sijn schoone Herse daar,
Soo men hem 't Borger gaf.

Op de Wederkomste van Elisa uyt de Pals en het onder wegen zijn,

Toon, *Sombre Forest.*

R*Ys op Rijs op, O Son van mijn gemoet,*
Al lang-genoeg ter schuyl gekropen,
Schoon men V drenkt met lekker druyven bloed
In 't Palatijnsch gebergt, en let in 't ommelopen,
Ay dring V Paarden aan, vertoef niet, wijl gy weet
Hoe ik door groot verlangen
Als een Klitie staa gereet:
Om V mijn Ligt t' ontfangen
Die ze laat vol herten leet.

Siet Gy ziet hoe Auroor de weg bereyd
Die op haar Safferaante wagen
U viegend Rosgespan de teugels leyd,
Om haar te rasser door de wolken heen te Iagen
Ik heb hier nog bewaard dat kost'lijk Hert-klenoot
Waar mee 'k V sal bepronken
Soo ge my maar haast weer bood
Een straaltje van V Lonken,
Want mijn lijden is te groot.

Ah! Coom, of ik beswijk, helaas! hoe kan
Ik V geflonker langer missen?
Of laat gy my geheel vernielen van
*Het schriklijk Moort gedrogt der nare duysternisse*n,
Maar neen ik sie van 't hoog V goude wielen gaan
Die gy allenx doet dalen,
Ah! se schieten op my aan
Verberg niet meer V stralen,
Kom mijn Son, verligt V Maan.

Op 't Verjaren van de Hoog E. G.V. M.V. H.M.B.V.S.

Toon: *Ach mijn credijt is doot.*

NU dat den Oceaan
Met barre Noortsche Golven,
Koomt aan den Oever slaan
Van Kresus rijke kolven,
En laat het Zee-gesuys
Uyt Tritons hoor'nen schat'ren,
Wiens bulderend' geruys
Doorkrielt de souwte wat'ren.

Soo treedt Neptunus voor
Met sijn geschubde troepen,

En laat het schelpig Choor
Door 't paarde bruyschen sloepen
Langs d'onbebaande strant,
Waar't galmen der Sirenen
Op Godenoffer-Brant
Haar vroolijk gaan vereenen.

Want waar de Monarchy,
En't groote heyr der Baren
't Gewenschte Jaargety
Eendrachtich komt verklaren,
Van Haar wiens Adelfaan
Sich Forst'lijk gaat vertoonen:
Dien, salmen nu voortaan,
Als Friesche Thetis kroonen.

Op op dan Nimphedom
Van Pontus silte Ad'ren
Maak lieflijk Sang gemom,
Pluk groen bemoste blad'ren
Bestrengel klip, en Duyn:
Op dat gy moogt beswieren
Dien hooglansbergsche kruyn,
Om mee haar Feest te vieren.

De vernoegde Herderin,

Toon: *Carolus*.

GElukkig die geen pracht en kent,
Noch daar sijn tochten ooyt toe lent,
Want het baart niet dan droeve qualen,
Veel beter is het naar het licht
Sijn oog te stieren dat den hemel sticht,
Als al de Koninklijke zalen.

Wat baat my Perel of Gesteent',
Als 't quijnend hert inwendig weent,
Ag 't geeft doch nimmer geen vernoegen,
Een kransje met der hant gestrikt
Van verste Rosen dat de ziel verquikt,
Sal tot mijn rust veel beter voegen.

Geen gulde scepter, maar een staf
Van eenig Telg gesneden af,
Kan in mijn hant 't vermogen swaayen
Wanneer ik in het Veldt, of Dal,
Of langs de bergen 't Vee verweyden sal,
Waar nooyt geen vley gedrogt komt waayen.

Ik ben een Coningin van 't wouwt,
Mijn Hutje is van strooy gebouwt,
Omlommert van veel Else bomen,
Voor Lymonaad' of lekk're wijn
Kan my een rillend' beekje dienstig zijn,
Of't vocht uyt klare waterstromen.

Ik kies een krans, voor goude kroon,
Een Herder voor een Princen Soon
Die onbekommert konen rapen
Haar voedsel uyt het grasich velt
Waarop ik houw mijn voorneem vast gestelt,
Vaar wel ik gaa, en hoed' mijn schapen.

De verlangende Tirsis

Toon, *Tranquille Coeur.*

V*Ergeefs beklim ik berg, en Duyn*
En staar op 't woen der holle baaren,
Vergeefs betreed' ik strant, en puyn
Waar langs Elisa is gevaaren,
Ah! ik smoor in verdriet, soo se langer vertoeft
Dat my nog meer bedroeft.

Den Oever rookt van mijn getraan
De golven swellen door het sugten
En doet de stroom te rasser gaan
Wijl d' Eb haar vloeden koomt ontvlugten
*Want de vrees va*n *'t gevaar dat een gifts' dootpijl is*
Baart myn bekommernis.

Ah! mogt ik haast die schone mondt
Waar uyt bezielde woorden vloeyen
Genaken, op wiens malse gront
Het puyk van Vlees Robijnen groeyen,

Siet ik staa al gereet met de Ermen omhoog
En haal V met het Oog.

Koom dan ik wagt, ah! hoortge 't niet?
Of sijt ge doorver dan de Rotsen?
Heel door V weerkomst' mijn verdriet
Laat m' aan geen klip van Wanhoop botsen
Maar drijf voort op't gevleugelde water Dolfijn
En set V koers op mijn.

Ik ben de Baak: daar V gemoedt
Door 't onophoudelijk verlangen
In 't weeder Lieven werdt gevoedt
Schoon my die harde ketens prangen
Doch gy komt door 't besluyt van V herts Palinuur
Versoeten al mijn suur.

[Gy sijt dan tot getuyg O! naar geboomt'!]

Toon, *Sombre Forest.*

G*Y sijt dan tot getuyg O! naar geboomt'!*
Van mijn onnoosele vermaken?
En gy O Beekje die langs keytjes stroomt,
Wanneer 'k slegs door 't gesigt Elisa mogt genaken,
Weest dan van nu voortaan 't geheym van mijn verdriet
En deel met my de pijnen
Wijl de droefheyt voor me vliet
Ah! ah! ik moet verdwijnen
Want Elisa is hier niet.

Elisa ah! hoe is V Hert, soo hert
Hoe koont ge sonder Leven Leeven?
Dog 't is vergeefs de min, om min gesert
Geen doode kan een rif dat doot is 't leven geven,
Maar gy die leeft door veel gun my het Leeftogt ree
Het hert is my ontstoolen
En ge voert het over zee
Gedenk, 't is V bevoolen
Breng het onverkreukt weer mee.

Dog ik sal schoon ge door de wolken streeft
U nimmer laaten, maar op wieken
De lugt door kerven, die me hope geeft
Om V mijn Lelij-bloem in 't Oosten op terieken,
Of dat ge meely hat? O lang gedooken Ligt
Om door de duysternissen
Voort te dringen, wijlge stigt
De Dag dien ik moet missen
Al te lang uyt mijn gesigt.

De onvernoegde Doris.

Toon: *Suis je domc*.

Oppervoogt ontsach der Goden
Die de Son, en maan gebiet,
Nu is my u hulp van noden,
'k Bid van 't hoog Olimpi siet,
Dwing Vulkaan dat hy gaat smeden
Weer u Blixems onder een,

Om my hier te doen ontleden!
En te voeren van beneen.

Hebt gy niet een drom doen sneuv'len
Doe der Reusen dwinglandy
Deden proppen top op heuv'len
Tegen al u heerschappy?
Hebt gy niet om't dertel mallen
Uyt de wagen van de Son
In den Eridaan doen vallen,
Dien vermeet'len Phaëton.

Waarom dan een dit geweygert,
Wijl 't u aan geen macht ontbreekt,
Die u Majesteyt besteygert,
En u om een weldaat smeekt,
Want de wreetheyt van Clorinde
Doet my wenschen ach Jupijn!
Om een beter plaats te vinden,
Waar ik meer gerust mach zijn.

[Ah! ah! waar vlugt ge voor mijn Arethuse?]

Toon, *Ah! qu'un fidel Amant.*

AH! ah! waar vlugt ge voor mijn Arethuse?
Gy siet dat ik u volg in 't rennen op het spoor,
En langs mijn voeten hee*n* een vloet van trane*n* brus*en*
'K ben geen Ascalafas, maar Alfeus geefs gehoor,

Ah! ah! waar vlugt ge voor
Mijn Arethuse
Gy loopt te ras de Bosschen door
Men hoort van ver U lokken rusen
Vertoef, vertoef, eer ik versmoor,
Ah! ah! waar vlugt ge voor
Myn Arethuse.

Schoon dat ge my nu siet
Tot Vogt verdruypen
Om U ontdankb're, die sig wisselt in een vliet,
Soo sal ik evenstaag U snelle loop naa kruypen
Ah! Arethus bedaar, O wrede hoortgeniet,
Schoon dat ge my nu siet
Tot vogt verdruypen.

Ik sal nogtans in mijn verdriet
Van U gesmolten Bron nat suypen,
Die gy uyt volle kruyken giet,
Schoon dat ge my nu siet
Tot vogt verdruypen.

Silvander aan Hylas,

Toon: *Trancquille Coeur*.

WAar is nu al het lief vermaak,
Ah! Hylas! als een rook verdwenen,
Waar is Diaan, die deugde baak
Die my soo gunstich heeft bescheenen,

Seg waar is toch dat licht dat soo heerelijk praalt,
En 't gantse ront bestraalt.

Ah! 't duykt voor my: ik sie niet meer
Het schitt'ren van die schoone oogen,
Wiens weerglans slaat een blixsem neer
Op mijne ziel, ay hebt medoogen,
Nu sy by u op't hoog van haar Latmus gaat treen,
Wijl ik hier dwaal alleen.

Hoe menichmaal gedenk ik aan
Dat soet, en minlijk ommetrekken
Wanneer we langs de Yper laan
Ons voor haar luyster moesten dekken,
Ah! het lommerig Bos groende op het gesicht
Van dat bekoorlijk licht.

De graasjes schooten weelich uyt,
De bloemtjes puylden uyt'er knoppen
Haar Asem overgoot het kruyt,
En baarde niet dan Nectar droppen,
Waar in gy u versuypt nu ik in 't jammerdal
Beween mijn ongeval.

Doch wijl mijn lot hier in bestaat
Om sonder haar te moeten leven,
Soo bid' ik dat ge somtijts gaat
By mijn Godin' om troost te geven,
Want de hoop die de trouw van u aart my laast gaf,
Draag ik tot in het graf.

Aan de slapende Elise

Toon, *Nimphes des Eaux,*

S*Taak V geruys Ay wind beroer geen bladen,*
En gy O Beekje schiet kabblend' V stroom
Wijl dat Elise door een Droom
Haar schijnt in vreugd' te baden.
Kleyn Filomeeltje swijg weer houwt V keel,
De wreetheyt slaapt met haar wien is mijn waarste Deel,
Laat s' in Rust haar Lust versaden
Slaap Oogjes slaap minlijk gesigt:
Voor wien de Son in 't stralen swigt.

Treed' soetjes ag! mijn Lammen wilt niet bletten
Steur niet de Nimph die doet quijnen mijn Hert
Ah! dat se tog niet wakker wert,
'K sal haar selfs niets beletten:
Schoon sy m' ontrust, O neen! en dat Iupijn
My schonk voor haar sijn Troon 't souw dog al ijdel sijn,
Niets kan mijn Liefde versetten,

Slaap Oogjes slap minlijk gesigt;
Voor wien de Son in 't straalen swigt.

Voor L.E.C.

Toon, *Un Bergercharmant.*

AH! waar vind ik troost
Nu mijn smert op 't groost,
Haar in het Hikken verpoost
Wijl 't hert veel bange sugtjes loost:
Waar door 't sig staag in vlammen roost,
Of sal dees grove Rots
Daar Menig scheeve Schots
Sig toont ter sijden
My in mijne Druk verblijden?
Neen O neen, dees Eensaamheyt
Selfs in een diepe rou bedolven leyt.

Want geen Tijger-dier
Nog geen Leeuw Brult hier
Of men hoort gans geen getier
Van Wolf gehuyl, of Slang geswier,
Nog nimmermeer de greetse gier
Die haar in't nare wout
In mos Spelonken hout
En ijslijk Schaatert
Dat het door de Bosschen klatert
Waar geen wint swalk ruijst ontrent
Nog Son een flikker van sijn stralen sent.

Daar sal ik de Rust
Soeken, wijl'tme lust
Hier door te werden gesust
Nu al mijn vreugt is uyt geblust
'T geen ik de Bergen maak bewust,
En ook dit graasig Dal,
Dat mijne Ween-plaats sal
Voor altijt weesen,
Wijl ik miss mijn Uytgeleesen
Om wien ik in Rouw verdwijn
En in dees woesteny alleen verschijn.

Op de Doodt van Dido, die ook Elisa heet.

Toon: Trancquille Ceur.

Dido spreekt.
T*Rouwlooste die op aarden leeft*
O! Lafhert, durft ge noch verschijnen?
Sult gy die soo veel vvonden geeft
Aan uwe ziel, niet gans verdwijnen?
Gaa Verrader ik sterf, schoon de doodt voor me vliet,
En eynd' dus mijn verdriet.

V Dido sal voor V gesicht
Meyneed'ge ijslijk koomen spooken,
Schuw schuw vry 't klaare Hemels licht,
Geen Wierook sal ooyt voor V rooken
Maar Kartaag, O Tiran; en Barbaarse Troyaan,
Sal om V daadt vergaan.

Vreest gy niet dat een nickerdrom,
V sal van lit, tot lit vernielen
De hel gaapt reets, en vvent sich om
Met al de ofgepijnde zielen,
Om te sien naar u vlucht, toef ontdankb're keer vveer,
Of denkt ge aan my niet meer.

Soo denk dan aan V Trouw, en Eet,
Bedrieger (schaam u noch te liegen) .
Die gy me duysent vverven deedt,
Eer g'u Elisae kost bedriegen,
Doch 't Gewis is versengt, dat gebaart heeft mijn doodt
Die u ter Vierschaar noodt.

Daar gy O Roover! van mijn Eer,
Voor 't grootste Groot u sult beklagen,
V Trotsheyt quetst mijn hert geen meer,
Mijn sterven sal u eeuwig knagen,
En geloof waar gy zijt, dat de smaat, en mijn pijn
Noch sal gewrooken zijn.

De Klaagende Melinde.

Toon: *Tranquille coeur.*

DEes Populier, wiens wortel heeft
Wel duysent tranen in gesogen,
Sal: schoon se Amberdroopjes geeft,
Met mijn getruur noch zijn bewogen,
Want de gront, hoe verdort, sal door 't droevig geschrey,

Bevochtigen haar Wey.

Geen Beekje, dat haar stroomtje schiet
Of 't sal van Tirsis min getuygen,
En van Melindaas ziels verdriet,
Die al haar leet komt in te zuygen,
Ah! het weet, hoe het Lot: door een wrev'lig besluyt
Sijn leven blusten uyt,

Wijl ik mijn klacht vaak heb gedaan
Aan haar, hoewel vergeefs gestreden,
En riep de mogentheden aan
Van 't bossig wout door mijn gebeden,
Maar helaas! 't is al doof, niemant hoort mijn gevveen
Hoe bitter dat ik steen.

'k Sal dan U doot, mijn Herder, die
(Sijn schaapjes by my placht te hoeden,
Hoe ver ik van my selver vlie)
Bejam'ren, en met suchtjes voeden,
't Quijnend' hert 't geen verlangt om in't Elische velt
By u te zijn gestelt.

Waar ik u sal (schoon my de Nijt
Belet heeft om met u te paren)
Omhelsen, spijt dan die het spijt,
En u in mijn gedagt bewaren,
Ah! wat noot, heeft dan 't Aartsche gewelt ons ontvoegt.
Daar blijven wy vernoegt.

Voor Mejuffer A.D.B.

Toon: *Air.*

Schoonheyt schoone Dorilee
Doet kille klippen blaken
Gy sengt de Alpen die alree
Versmelten, en doet haken
De noortschen Ysvorst naar u min
Daar Aquilon de stranden
Beherst, en geeft sig willig in
't Gewelt van uwe banden.

Soo Phaebus u maar eenmal sag
Hy souw sijn Dafne laten,
En Acis in de holen lag
By Galathee, haar haten,
Soo Polipheem u wierd' gewaar
Hy souw de Rotsen kloven,
En u op sijnen offersnaar
Met velt gesangen loven.

Selfs Psiche wijkt voor u, in kragt,
Gy doet de Liefd' verlieven,
Gy hebt de flitsboog in U magt
Om ider te doorgrieven,

Jaa Dorilee al wat sig roert
Moet in u boeyens quijnen,
Gy hebt mijn zieltje mee vervoert
Wijl 'k gaa om u verdwijnen.

A.G.K.

Toon, *Schoon Catrijn*.

'T*Lomrig Wout bekranst het streekje*
Daar de kuische Iagt Godin:
Dikwijls aan u soomrijs-Beekje
Rusten en daar baden in
Daars' Endimion verwagten,
Wijls' het voor een Latmus nam,
En in 't strelen der gedagten
Haar daar vaak vermeyden quam,

Want Actëon schuwt dees weyeen,
En geen Appulus verbaast
Daar nooyt bloode Nimfe reyen,
Nog geen Glaucus woedend' raast
Om het bloos van Scylaas kaken,
Schoon een Circe dat benijt:
Nog geen Leet met wraak siet wraaken,
'T is daar in de Gulden tijt,

Want Pomoon schenkt Boomgewassen,

Flora ciert het velt Tapeet,
Limnea de water plassen:
Faunus d' ackers over kleet,
Selfs siet men d' Ephydriaden
Bortelen uyt haare Bron
Om haar in u te versaden
Wijl men nooyt veel schoonder von.

Op de Heerlijkheyt van de Thee,

Toon, *Entré d' isis*.

SWijg schempers van de Thee,
Laat die Goden-Plant in vree,
Want gy sijt te ver gemist,
Ah! dat gy haar Deugden wist',
Seeker gy souwt beswijken in die twist,
Want haare kragt bestaat
Tot in den thienden graat:
Het suyvert bloedt, en 't dringt quaa dampen voort
En met een
Ongemeen
Voor de winden, daar men veel van klagen hoort.

Ook maakt het Long, en Maag
Driftig, en tot Spijsen graag:
'Tis voor duysendt qualen goedt
Voor die geen, die 't maat'lijk doet
Want selfs wijn is fenijn in overvloedt,
Ook waagt het van 't gesigt

Verduyst'ring, en 't verligt
De hersens, en het maakt een vrolijk hert,
Pijn in 't hooft
Wert gedooft
Door haar kragten, als't op tijt geoevent wert.

De kost'le Orvitaan
Coomt niet by die Lof spruyt aan
Schoon Fronteyn die dapper roemt
En 't met schijn vernis verbloemt,
Wijl hy't selfs 't puyk der arzenyen noemt
Weg weg Veneets' Triaac
By U is geen vermaak,
Maar Thee, dien Thee dat schoon, en Heylig kruyt
Is Voor mijn
Medecijn
En ik suig daar Lekk're honigraten uyt.

Dank heb, den Indiaan
En die geen, die dese blaan
(Schoon van duysenden gelaakt)
Heeft by ons bekent gemaakt,
Naar wiens geur menig braven kenner haakt
Schenk dan haar dierbaar nat
In 't Parcaleyne vat
En drink ter eer van dien gesonden Thee,
Vry een soop
Van een stoop,
Maar deel spotters, nooyt van dese Nectar mee.

A.M. C.H.E.L. op't laaste afscheyt,

Toon, *Schoon Catrijn*.

AH! Droog af uw natte wangen
Schijn bedroefde Eliseen,
Neen neen laat die perlen hangen ,
'Tis het pronk van U geween,
'T sijn gesmolten Couralijnen
Die gy plengt op 't Lely blank
Op getrocken uyt de mijnen
Van uw zieltogt, tegen dank.

Dwing uw sugtjes dat se swijgen
Stuyr haar weder naar beneen,
Laat uw boesem door het hijgen
Niet versticken Eliseen
Ag! het is genoeg: mijn tranen
Uyt testorten, en een Beek
Door die pekeldrift te banen
Om uw, in dees jammer streek.

'Tis onnut om my te truyren
'K ben niet een gedagtjen waart
Schoon mijn Liefde, sal verduyren
'T sterkste steunsel van de aard

Jaa de Son sal eer verduyst'ren,
En de Maan haar Horenligt
Door een ondergank ontluyst'ren
Eer ik voor de Trouste swigt.

Weest versekert ('k sal nooyt scheyden
Wijl ge segt, vergeet my niet,
Woorden die de Geest verleyden
En versagten veel verdriet,
'K laat me van geen vleyers strelen
'K ben gelijk een Rots van steen,
Nog van Orfeus min bequelen
'K blijf voor U geheel alleen.

Voor J.A.J.D.L.

Toon, *Had ik een Koninks Kroon op't Hooft.*

WAarom (: O kuysche Nagt Godin
Die met U hooren ligt
Het boss bestraalt) haat gy de Min?
Die U dreygt met sijn schigt,
Neen neen gy raakter soo niet deur
U luyster is te groot
Die meenig brengt in swaar getreur
En met'er schigten dood.

Heeft Febus niet door raserny
U Lief, Endimion!
Door flitst, uyt woede Jalozy
Aan dese water Bron,
Welk Jammer Delos is bewust
Die sijne Tomb' bewaard
Waar in d' gewyde lijkass rust
'T geen U nog pijnen baard,

Siet Zephijrus: hoe die bemint
Sijn Flora, siet om hoog
Hoe Jovis sig bewogen vind
Door Junoos minlijk Oog,
En Ariadne, Bachus liefd',
Ah! hebt doch medely
Met een die gy het Hert door grieft
En hout in slaverny.

Verlaat O! fiere heerscherin
U al te strenge wet,
Voer soeter ordeningen in
Als gy m'hebt voor geset,
Werp pijl, en koker van u af,
En gun my weder min,
Of anders daal ik in het graf,
Om u mijn Afgodin.

Aan de kuysche Jaght-Godin Diana die met haar Nimphjes op de Drijlsche hertejagt gaat.

Toon: Sombre Forest.

GY dreygt dan noch Diaan het Drijlsche wout,
En trekt met koker, boog, en pijlen
Ten strijde, waar sig meenig hert verhouwt
Die gy langst effen spoor op't schigtigst' naa komt ijlen
Om daar het vlugtig Wild helaas! te zien geknelt,
Schoon 't poogt u magt t'ontspringen,
Maar vergeefs al 't groot geweld,
Gy koomt de flitsen dringen
In de boesems, die ge veld.

Is 't niet genoeg dat gy Endimion
Geketend hebt, O! strenge wreede,
Is't niet genoeg dat om u quijnd de Sonn,
Of zijt gy noch niet met die schoone vangst te vreden
Verniel dan wat ge koont, koom koom doorschiet dit hert
Dat voor u leyd gebogen,
En u opgeofferd werd,
Doorboor het met u oogen,
Ach! verlos het van sijn smerd.

Soo sal ik dan Diaan voor u gesicht
Mijn leven storten, en u vragen

Hoe gy (die my door u bekoorlijk licht,
Op wieken menichmaal ten Hemel hebtgedragen)
Soo ongenadich zijt, O! kuyse nacht Godes,
Ik gaa gewillig sterven,
Koom berey mijn LijkCypres,
Nu ik de Liefd' moet derven,
Van mijn waarde Minnares.

Apollo spreekt.

Toon: *Marchere Liberte.*

MYn Dafne doot, O! neen ik voel het hert nog slaan,
De schors beweegt sig in't verroeren van'er lippen,
Wat is't dat ge uyt u mont laat glippen?
Mijn Dafne doot, O neen! ik voel het hert nog slaa*n*,
Ze knikt, en siet me droevig aan,
Wie heeft u dus mijn Lief mishandelt voor mijn oogen,
VVat schenner heeft u leen en schoonheyt soo verplet,
De Lauw'ren zijn verbleekt, en van u kruyn getoogen
Die ik u had in't Dal van Tempe op geset,
Mijn Dafne doot, O neen! ik voel het hert nog slaa*n*
Ze knikt, en siet me droevich aan.

Ik sal schoon gy mijn min O Dafne hebt versmaat
U blad'ren dragen en doen nieuwe ranken schieten

VVat hebt gy m'al smerten doen genieten,
Ik sal schoon gy mijn min O Dafne hebt versmaat
U Lieven, daar gy my noch haat,
En wil het monster dat u kuysheyt dorst genaken
Vermors'len, en door flitzen met mijn schigt
'k Heb u vereeuwigt wijl mijn min noch is aan 't blaken
VVast, groent, en bloeyt tot spijt voortaan in elx gesicht,
Ik sal schoon gy mijn min O Dafne hebt versmaat
U Lieven, daar gy my noch haat,

T'Samen-Spraak,

Toon, *La Princes*.

Boerin,
G*Oen dey goen dey Leen Vrouw,*
Hier bring ik yo hette aeyen
In twae binnin uytekouw,
'K hab se trije wijk in mest
Dir om togt mi wier it best
Dat ik brogt dit tiouke paer
Ytse op mey ouvvs Lae en heer.

Land-Vrouw.
Trijntie wat is dit geseyt
Siet ik danck u gaat wat sitten
Wel hoe vaart u Man en Meyt,
Sijn u Kinders nog gesont
Wijfvien is dit mee u Hont

Meyden geeft hem dan wat Broodt,
En ik u ter Maaltijt noodt.

Boerin,
Vroeeg i Loe en Vrou ney mijn kij
Di beginne al to antien
In mijn man mey nogs wol brij
Maer mijn faam het pijn ijn't lief
Al har Lae bin laem in stief
Yster foel stoof it haee
Dat ik togt ye bliuwter daee.

Land-Vrouw.
Neen ik vraag hoe dat het gaat
Met u Kinders Trijntie Iansen,
En u Huys gesontheyt staat,
Gy verstaat mijn taal niet regt,
Sijn dees eyers vers gelegt?
Seeker alsmer wel op let
Sijn dees Hoenders wonder Vet.

Boerin.
Ia ye habbe spijn fort spoon
In de aeeyen swiet as moolke
Meytse Io de termin roon
Maer mijn hoes soeyt as ijen souw,
Derom is it so Loe en vrouw
Dat ik yo nin meer bitins,
In nin tzies of boutir schins.

Op 't gesicht van de Afbeeldinge van Eliseen, Cleonte aan Eliseen.

Toon: Air.

ALs ik mijn blicken opwaart slaa
Om u gestalt' te meten,
Soo dunkt my dat ik verder gaa,
En al u doen kan weten,
Want Eliseen ik sie u hals,
'k Sie oog, en lipjes roeren
Soo 't schijnt, en 't hooft beveedert als
Een Mars: die krijch wil voeren.

Neen, neen gy zijt als een Diaan,
Wanneer se moe van 't jagen
Wil naar't gebergt van Latmus gaan
Om daar naar haar behagen
Endimion te soeken, waar
Haar hert leyt in geklonken,
Of als een Amasoon die haar
Ten strijde op doet pronken.

Soo schoon zijt gy haa! Eliseen
In mijn verliefde oogen,
lk wissel voor u geen Heleen

Hoe krachtich van vermoogen,
Neen, neen gy zijt mijn herten lust,
De schuym Godes moet wijken,
U schets stelt het gedacht in rust,
Gy sult de prijs-kroon strijcken.

De verlatene en stervende Acis.

Toon: *Entré d'Isis*.

O Blanke Galathee
Wispeltuyr'ger dan de zee,
Koom beween mijn ongeval,
Sie waar Acis landen sal,
't Is genoech, nu dat ik werd overal
Om uwe min belacht,
En van U selfs veracht,
Schoon gy wel eer mijn smerte*n* hebt gesust.
En in pijn,
Waart te zijn
Dat mijn lust
Door u lipjes wierde menichmaal geblust.

Heugt U noch wel den dach
Dat ik in u ermen lach,
En dien droeve morgen stont,
Doen ons Polifemus vont
In het hol, neer gekropen op de grondt

Ah! Acis seyde gy
Staa Galathea by
Ik sterf, soo ik U noch eens missen moet,
En met een
Door gebeen,
Wierd' begroet,
Wijl u oog uyt schoot,ee*n* soute trane vloet.

Is nu dien Polifeem
Voor u sulk een honichzeem
Die te vooren waar als Roet
En geschopt wierd' met de voet,
Denk dan nu Galathea wat ge doet,
Schoon Acis wert verplet,
En tot een roof geset,
Ik sweer die*n* Reus, die*n* Cyclops, dat ik hem
Om die smaat
Eeuwich haat,
(Voor wiens stem
Yder schrikt) wel hast sal krijge*n* in de klem.

A la chaste Diane, Mad. J.E.J. qui fait la chasse a drijlst avec ses Nimphes.

Voix, *Vous Rochers De fert sauvage*.

CHaste & froide Nimph Diane
Qui ne veu qu'on fait l'amour:

Ny une chose un peu profane,
Mais qui aimera son tour.
Chaste & froide Nimph Diane
Qui ne veu qu'on fait l'amour.

Este vous a Drijlst deësse
Chez vos Nimphes dans ce bois?
Pour blesser les coeurs sans cesse
Par vos fleches, & quarquoy,
Este vous a Drijlst Deësse
Chez vos Nimphes dans ce bois.

Non, vous faille' a cette chose
c'Est a Latmos j'avois peur,
Ou Endimion se repose
Qui posse de vostre Coeur,
Non vous faille a cette chose
C'est a Latmos j'avois peur.

Vos beaux jeux, & tous vos charmes
Son les fleches, & quarquoy,
Ou avec vous vous en arme
Mais helas! trop loin de moy,
Vos beaux jeux, & tous vos charmes
Son les fleches & quarquoy.

Brillé done par l'air, & 1'ondes

Vous me trouverez ailleurs
Car ie suis encore au monde
Ou je verse pour vous mes pleurs,
Brillé donc par l'air & l'ondes
Vous me trouverez ailleurs.

Tirsis a Elise.

Voix: Rochers vous este sourd.

Q*Ve fertil que la douce, & la divine Flore*
Me fait donner les lijs, & Roses de son front,
Que sert il que je voy les fleurs, & ses boutons
Si je me voyex pas Elise que j'adore.

Elise mon object, Elise que j'honore
Vnique de mes soins, & mes chaste desirs,
Que sert un beaux printemp, que sert un doux zefijr
Si la plus belle fleur, que j'aime, n'est pas Esclore.

Ie sens deja l'odeur, je goute la merveille,
Ie perd dans un hijver (helas!) un vray Printemp,
Elise est loin d'icy qui cause mes tourments,
Ah! faut il que je perd la Rose nompareille.

Sur un Bouquet des fleurs qu'a envoyez la jeune flore. Mad. H. Isinge a Philis, Mad: E.J.

Voix: *Lors que je pence a la peine*.

VOy-Philis les fleurs que Flore
A fait naistre il sons despeint
De la nature, & de sa gloire.
Elle se vous desja Esclore
Mais pour mourir
Mais pour mourir sur vostre sein.

Aminte a Philis.

Voix: J'ay beu pour chasser les Enneuit.

A*ffreux Rochers soulagez moy.*
Car Philis. Car Philis
La plus inhumaine,
Est changé & a rompu la chaine
Et tous les bandes de sa foy.

Si vous regardex mes soupirs
Cachez donc cachez donc
Tous mes maux, & Larmes
Dit a la perfide que ses charmes
Et cruautez me fon mourir.

Un autre.

Voix: *Aimons nous belle Silvie.*

VOus Rochers, deserts sauvage,
Froides aux melez vos pleurs
Avec moy, car ce Boccage
Est touché de mon malheur:
Car ma Philis est volage
Qui me veu tirer son coeur.

Dite moy Philis ma belle
(Qui m'estois toujours charmant)
Pourquoy d'estre si cruëlle
A un amoureux amant
Je vous aimeray fidelle,
Et je vis pour vous constent.

T' Samen spraak

Toon, *Belle iris.*

de Boer
G*Oen joon boer faem goen Ioon*
Heste Ioed' to kaemir weysin?
Ia ik tins for schate reysin
Meye feyntjn aek ijn 't roon
Ia ik gis dat sibrigs looskie
Di de knoote het bistioerd'

Tiale wol in mot aeek booskie
Oors lis ik 't op hotse sioperd'.

de Meyt
Ny ik wyt dogs nioornie sin
'K gis i miene Martzins Iantjen
Altijd lis i so to rantjen
Sioeg ik tioeg wol opp'erin
Hab i oors naet nies to snappien
Haed de toet din nammirs to,
Altijd had I hett to gappien
In ik sis it is naet so.

Boer
Ey het biste maal in tyoe
Soeste der om hinne rinne
'K Laeeu de famnin baesig binne
As min praet fin Ionge lijoe,
Der ye magts in deys om tinse
'K Laeeudu ingiste der oon
Woe ouws Ian dy 't yld' oors schinse
Du betrouwst him dijn pirsoon.

Meyt
Imme Ian sie ugt siers to Haeeg
Hi kin 't lieppe aay naet sijnae
Of hi mot die schoeg op byne
Ny 'k most aeeftir ime waeeg
Sok ijen feynt als ijmme Soontje
Wijt ik nioer nje ijn ous Laeen,
Rin riuw binne mey Ion Kroontje
Ik nim Tiale byer Haeen.

Hotse mans Vryery,

Toon, *Lom'rig woudt.*

WIer om wotte mi naeet habbe
Sis mijn soucker swiete laeem,
Of is Lolkmoers harre Tiabbe
Tho dijn Liaeef de moeest biquaam.

Wotte habbe sil ik stere
Sis ho biste nou so tioe,
Of mot ik eerst vryen lere
Fin ous Boermans jonge lioe.

Sioegste wol di tiouke knote
Sil ik di mijn gouden Iaen
Ister yoen yoeg Sibbils Bote
Mi dit woendre rinkel raen

Dog du dit dijn liaeeve Swobbel
Sey er, in ik ron rieuw fort
Maar di liltie rabbel wobbel
Die mi yn mijn dwaan tho kort,

Omye sey: wol motte booskie
Hotse tiene din tho wirk
Oors bitiugt di Taeetse looskie
Of ous Ian mieg, of Piers Dirk.

Nim mi dogs mijn Swiete Famke,
Siker wier ik bin so ing
Dat der om ous Beppe Ianke
Mey mi kibt dat bose ding.

Wottit dwaan du schette lisse
Moorns oon agt, of nioe gen oers,
'K silit yten, lit dy sisse
For di sette op it sioer.

Wotte nogs naeet, 'k woe wol gale
Hestit hirt so slagger ijn
Sis reys Iaa, allijk as Tiale
Tiebbis Breyd; di male Trijn.

Lit oes aeek as oore minschin
Swobbeltie, ey you min pat
Dit's nin graeeter lok tho winschin
Wes so goed ik bid di dat.

Wotte naeet, du meystit litte
'K vraeeg nin meer, koens baauk wol wol,
Ey het minst du honne tijette
wey, mey di du tirrel hol.

Op een Swaantje T.H.S.

Toon, *Air*.

M*Yn Swaanelijn*
Wilt met V Treeders roeyen
En door de baaren spoeyen
Op dat gy by my moogt sijn
V sagte pluymen die vermaaken mijn
De golvies die soo vaardig herwaarts schieten
Die sullen V voort dringen met haar dertle vloet

En op het spoedigst' door de waater vlieten
Doen snellen, aan de strant van mijn gemoet.

Schoon dat gy sijt
Vrouw Cipris opgedraagen
En haar Ivore Waagen
Om te voeren: toegewijdt,
Soo sult gy sijn mijn Lust tot aller tijdt,
Of Jovis schuymt, en meent V te vervaaren
*Neen neen mijn Swaanelijn gy hebt soo ligt gee*n *noet*
Ik sal V voor die Blixem bul bewaaren
En bergen V als Leda in mijn schoot.

Daar sal ik dan
V Matte Leetjes decken
En't lieve bekkie lecken
Iaa betoomen wat ik kan
Ge moedigt V mijn Swaantje en koomt an
V witte feders sijn't die my doen branden
Gelijk den Phenix door de hitte van de Son
Ik stier mijn sugtjes tot een offer-hande
En duyk reets in de poel van Acheron.

Maar soo gy wilt
Mijn beede gift ontfangen
En my het groot verlangen
Door V komste een maal stilt

(: Dog vrees V boesem al te ijsig kilt :)
Soo sal ik V als in een wolk al kloven
'Ten Heemel voeren op de kamer van vulcaan
Daar sullen V de Gooden t' samen looven
En neemen V daar voor haar Venus aan.

[Hoe lang verkoren Adamant]

Toon: Courante Simple.

HOe lang verkoren Adamant
Heeft sig't geval seer nijdig tegen kant
En my belet om niet te moogen zijn
By u mijn Alderwaarste Engelijn.

Het schijnt dat water, vuyr, en lucht,
Jaa gans de aarde met Firandus sucht
Wijl het Climaat daar Janus over herst
Te wrang de ijsschigt in veel boesems perst

Niet dat ik daar voor heb geschuwt
Ofschoon Borëas hagelbergen spuwt
Nee*n*: maar ik heb my selfs te veel verschoo*n*t
En u mijn ijver daarin niet betoont.

Doch nu de son wat hooger gaat
En met de Ram springt in de Lente graat
Nu sal ik botten met gebloemt en kruyt
En schieten weer aan u mijn diensten uyt.

[Schoon de Griexse Phoebus dondert]

Toon: *La Mignonne.*

SChoon de Griexse Phoebus dondert
Van sijn breyn gedaakte school,
En den Atlas sich verwondert
Acht nochtans het Capitool
Waar Atheenen mee gaat pronken,
Niet soo veel als Philis lonken,

Jaa schoon dat het wert beklaatert
Van de aldoorsiende Goon,
En van Janus uyt geschaatert
Soo vermach Latona soon
Niet op mijn verwonnen spieren,
Maar tracht Phylis op te cieren,

Phylis die ik uyt wil terten
Tegen al de grootste pracht,
Sy gebiet geen mensen herten
Maar den hemel houwt ontmacht,
Phylis is vol waardigheeden,
Dies wert Phylis aangebeden

Phylis schoonste van de Werelt
Gy zijt meerder dan Diaan,
'k Houwu als de Son beperelt,
En roep staag u machten aan

Phylis gy zijt Grunoos luyster,
En u licht maakt alles Duyster,

[Helaas wat baat het Phylis dat ik om u ween]

Toon: Povre Gruselle.

H*Elaas wat baat het Phylis dat ik om u ween,*
Seg eens de reen,
Waarom gy my dus tert,
Ach al te herden hert
Woont in u sachte borst hebt doch medoogen,
Siet ghy niet schoone de tranen mijns oogen
Die van mijn pijn
Getuygen konnen zijn.

Het Beekje Phylis dat gy siet in dese Wey
Is door 't geschrey
Gesprooten: mits ik staag
Hier aan haar boorden klaag
Hoe dat gy noch u ermen Tyter mertelt
Waar van het brakke vocht dat niet meer dertelt
Maar sich weer bouwt,
En nu met Tyter rouwt.

De Else boomen die gy daar van verre siet
Zijn vol verdriet
Iaa Kruyt, en Graasjes staan
Beswangert met getraan,
De Rotsen slaan de galm van al het suchten
Bossen, en Bergen zijn sonder genuchten
Om dat het niet
Haar Herder by u siet.

Gelukkig is het wouwt vvaar dat mijn Phylis vvoont
En als bekroont
Door Telgjes gaat en pronkt,
En menich hert ontfonkt,
Gelukkig seg ik is het schauw der bladen
Waar sy haar staag in de koelte komt baden
En met Diaan
Daar schouwt veel soetheyt aan.

Ik sal dan wijl gy lacht en met de Nimfjes speelt,
En kluchjes deelt,
Mijn graf bereyden daar
De Eliseesche schaar
Haar klachten storten met het nederklimmen
In het gepekelt nat van al de schimmen,
Daar u mijn snert t
Sal knagen doen het hert.

Eyndigen de Gesangen

Af-beeldingen.

Aan de Geestrijke, en in Deugt uyt Muntende Juffer, Elisabeth Joly, Haar E. opdragende, De afbeeldingen in't besonder.

GEdoog, wijl 't Swaantje vaardig staat
Dat met sijn witte wieken slaat
Om door de Lugt te dringen:
Dat het voor u mag singen,
Den Eeren trant op Schildery
Van u, en anderens waardy:
Op dat het op die wijsen
U doe ten Hemel rijsen,
Want u Alwaarde waardigheyt
Verdient veel meerder aardigheyt
Als 't Beestje uyt kan geeven:
Schoon 't werdt door moet gedreven.
Neem dan in Dank haar schor geluydt
Wijl 't sig in uwe gonst besluyt.

Op de Af-beelding van J. van Vondel.

SIet vry dit heerlijk beeld verwo*n*dert aan?
Dees voert het puyk der Nederduytse Digten
Dit is de Fenix daar de Grieksche Swaan
In't vlieg*en* naar de wolk*en* voor moet swigt*en*
Dit 's Febus soon die om d'onsterflijkheyt
De Lauwer Croon te dragen is bereyt.

Op de Afbeeldinge van de Coninginne Dido haar met een Swaardt Dodende.

K*Artaagsche Elisae moet gy dan*
Dus sneuv'len om te trouwe daden?
O! Dido wraak u selfs niet van
D' ondankbre gast die u versmade,
Maar .... ah! gy toondt dan door dit swaardt
Dat Eer verlies de Doodt is waardt.

Op de Afbeeldinge van de Keyser Nero, hangende in een duystere kamer.

Het oog beelt uyt de togt*en* der gemoed*en*
Besie 't gelaat hoe fel, en straf het sy:

Men leest uyd' op-slag daar de tirany,
Die Rome*n* heeft gesmaakt door sine*n* woede
Daar d'asch sijns Moeders dekt door wraak 't gesigt,
Wijl hy hem schaamt, en schuw is voor het ligt.

Op de Afbeeldinge van den Eerwaarden, Wel-geleerden Heer Mijn Heer Nicolaus Blancardus, Professor tot Franeker.

W*Anneer men staard op het besaad, en deftig wesen*
Van Blanckaard: treflijk door Pencelen afgemaeld
Soo schijnt het dat men uyt sijn Ogeligt kan lesen
Hoe hy de Griekse Homeer, in weet kund' overhaalt,
En hoe sijn Taal-lit nog veel vloeyender sou spreeken,
(Soo het niet waar gehegt aan 't effene Paneel)
Als een Plutarch, die door 't vertoog kon Rotsen breeken
Die sig in hem vertoond, op 't konstig Tafereel,
Schoon wit hesneeuwd', dog dat is het Trofeen der wijsen,
Geen Loverkransen, nog gekromden Pallem Tak
Ciert ooyt een scheedel meer, de kennis is aan't grijsen,
En lijt nooyt door de tijdt, de alderminste krak:
Maar d'Wijsheyt als gesterkt kan veel gewelt verdragen,
'k Sie Blancaard' *dan bevrijd voor 't slaande blixemvier*

Geharnast tegen 't gift, en felle donder-slagen
Wijl hy omwonden is met dobble Lauwerier.

Op de Af-beeldinge van de Deugt, en Geestrijke Juffer Mejuffer Cornelia Blancaard,

WAt siet men daar de Schets van U Cornelia,
Dat kan niet zijn: wat hand heeft u soo net gedreven,
Wat Konstpenceel, wat verw boetst soo het weesen naa
En doet u op het doek als oogenschijnlijk leven.
Hier staat Natuyr verset, en ijder die u kend,
Of vind' ik my ook door die Schildery bedrogen?
Neen, 'k weet het immers, schoon gy wel getroffen bent,
Dat gy het zijt, door 't ligt en't flonk'ren van u oge*n*.
Wat hert souw niet wijl gy u hert schenkt aan de konst
Veroverdt werden, en u beeld voor Pallas roemen,
En offren dienst op dienst aan u begeerde gonst
Wijl men U waarlijk moet een Thiende Musa noemen.

Doch soo u Aftrek elk verbaast, van die u siet,
Seg *Blancaards* kroost wat doet u eyge*n* selfs dan niet?

Op de Af-beeldinge van den seer Geleerden heer, mijnheer Joh. Mensinga, Professor tot Groningen.

SOo siet men dan haa braven Letterheld
Door't konstpenceel u beeltenis afmale*n*,
Soo siet men op het Tafereel gesteldt
Het wesen dat de Son gelijkt in't stralen,
Die door d'invloeyng werkt op het verstandt,
En stort een stroom van kennis neer van boven,
Waar door de kragt der wijsheyt werdt geplant
Op 't logge breyn van die u moeten loven.
Gy zijt een ware Bron der wetenschap,
De zedekonst, en u oprechten handel
Ver heffen U om hoog op d'Eeretrap
Die gy verdient door d'eerelijken wandel,
U moet men dan, O rechten Majaas soon:
De Lauwer-tak toevoeren die voor desen
Den Mantuaan verstrekte tot een kroon
Die uyt de gront van Andes quam geresen,
Dewijl dat gy een Ligt voor Gruno zijt,

Waar in gy drijft op sneege Arents penne*n*,
Daar gy U doet (in't aansien van de Nijt)
Seer loflijk voor, den tweeden Maro kenne*n*.

Op de Af-beeldinge van de Deugd en Konstrijke Juffer, MeJuffer Elisabeth Joly.

D*Aar siet ge dan het Beeld van dien* Elisabeth
Wiens Deugd: geschakeld aan de schrandre Wetenschappen
Haar hooft bekranst, wijl men haar Lofnaam uyt trompet,
En triompherend voor Minnerva heen doet stappen.
Daar siet g'het wesen van dien Geestigen Joly
Dat Pronkbeeld, voor wiens geest de braafste geest moet Wijken,
Daar vind g'het leven in de doode Schildery:
Dat geen Pigmalion kan nader doen gelijken,
Maar schoon d'Afbeelding van dien tweeden Dafne toont
Door haar ge-eerde kruyn omvlogten met Lauwrieren,
Dat sy gesegent by d'onstervelingen woont,
Soo sal ik haar nog met een vaarse trant beswieren
Te meer om datse werd, door Phebus heyl'ge min
Vergood, en meest geliefdt van sijne Priesterin.

Op de Af-beeldinge van de Deugtrijke Juffer Mej. Anna Ma. Blancaard.

Dus siet men toegelijk in eene Schildery
D'ontfermend' Anna, en een treurende Mary,

Geen treurende die treurd om dat Maria weende
Neen! maar om dat'er naam sig met die naam vereende
Want haar bevallig oog schiet andre stralen uyt,
En wijst hoe dat haar geest een groter geest besluyt
Wijl sy geoefend met haar sagte tong kan weken
Het alderruwst gemoed door 't soet en minlijk spreken.
Doch schoon de Beeltenis die doot is't leven toont
Van haar die van de Deugd met Eerloof werd bekroont,
Soo sal nochtans mijn schagt, die sig in't git gaat betten.
Haar lof beschrijven, en haar gaven uyt trompette*n*.

Op de Af-beeldinge van de hoog Ed. Geb. V.M.V. Titia Ruffelart A.B.V.M.

WAnneer ik sie U schildery, en weten
O! hert vrindin, soo denk ik hoe voor desen
De vrintschap bloeyden als ee*n* Cederboom
Die nu verloopt gelijk een waterstroom.
Hoewel aan mijne kant stantvast sal blijve*n*
Schoon dat gy neffens my niet koont beklijven,

U goetheyt staag getoont vergeet ik niet,
Maar sal (hoewel gy my niet by U siet)
Altoos soo lang mijn aders sullen tukken
U in het hert, en mijn geheugen drukken,
Ik sal tot blijk al spuwt de Nijt haar gal
U Eer en Roem Trompetten over al,
Want gy verdient veel meer als ik kan uyte*n*
Doch sal u in de Rang der wijsen sluyten
Wijl nimmermeer de deugt, in kennis slijt
Maar sulk ee*n* kost'lijkheyt duyrt voor altijt,
Dies laat dan toe dat sonder my te roemen
'k U voor als naa, noch mijn Vrindin mag noemen.

Op de Af-beeldinge van de hoog Ed. Geb. V.M.V. Theodora Louisa Sternzee, A.V.M.

D*Aar braldt de Ster in Zee, daar flikkeren de ligten,*
Die deugde Sonnen, op een aangeverft Panneel,
Daar siet men hoe de konst verbeelt op 't Tafereel
Louisaas *waarde, die voor niemant hoeft te swigten*
Want selfs de goetheyt schijnt haar tot de oogen uyt,
Wijl sy die nimmer voor haar gonstelingen sluyt.

Daar kan men soo veel nut uyt haar gedaante lesen
Gelijk het inderdaat int rechte leven is,

Daer siet men door de verf haar ware Beeltenis,
Die als een morgen Son komt uyt de Zee geresen
Om elk te toonen dat haar Hemels klaarheyt straalt,
Waar mee sy Eer, en Gonst van al de vverelt haalt.

Want vvaar Godtsdienstigheyt verselt gaat met de reden,
Daar steltse selfs de Nijt in tegen vvil te vreden.

Op de Af-beeldinge van de hoog Ed. Juffer MeeJuffer Houwkjen van Glinstra.

MEn speurt dan uyt de Schets, en 't ster uws oogen
Haa *Glinstra* dat gy zijt een Glinster Ster,
Wiens zede flikkering men siet van ver
Die gy hebt uyt u Moeders borst gesoogen
De Deugd blinkt Sonne klaar uyt al u wesen,
De Leersugt schiet, (O pronk van 't Friesche landt)
Haar stralen voort, en toont op het verstandt
De grootheyt van U kragt, van elk gepresen,
Het is vergeefs geweest u staal te slijpen,
Wijl 't van natuyr een heldre luyster geeft,
Gy zijt dan 't licht dat door haar lichten leeft,
Wat hoeft men dan 't onnodich te begrijpen?
Dog 't spreekwoort seyt tot voorbeelt van de wijsen
Dat d'Oeffening nootsaakelijk is nut,
Wijl het de geest dient tot een vaste stut,
Soo moet ik voor natuyr Geleertheyt prijsen.

Het geen U waarlijk koomt op't schoonst' bekrone*n*,
En waar door dat gy wert by 't Jufferdom
Geëert, gelieft, in uwe stadt alom,
Want elk wil geerne by soo'n puyk licht wonen.

Op de Af-beeldinge van de hoog Ed. Juffer Mejuffer Louisa van Glinstra.

'K sie dan U Beeld in Schildery,
O! soete *Glinstra*, die voor desen
My placht tot een vermaak te wesen,
Maar nu is al de vreucht voorby.
Nu vind ik dat *Louisje* niet,
Dat elk soo minlijk weet te streelen,
Dat yder van haar gaaf wil delen,
En men altijt soo vrolijk siet,
Dat lieve kint van deugt, en aart
Dat waardich is een kroon te dragen
Van Perelen in Gout geslagen,
Dat van de hemel werdt bewaart

Tot troost en heyl van dien: die 't sorglijk hoeden:
Die 't eygen zijn, en met haar Liefde voeden,

Dien seg ik die ik wens (tot spijt der Nijt)
Een zegen, en altoos, een gulden tijt.

Op de Af-beeldinge van de geestrijcke Juffer Margareta G. de David.

Hoe meer men staart op 't wesen van Margreet
Hoe meer men sich moet om haar geest verwond'ren,
Wyl sy als Kato wel te spreeken weet,
En op de trant van Sappho uyt komt dond'ren
Haar Helden sang, daar d'Yssel-swaan van singt
Die haar op syne schagt voert naa de tronen
Waar Febus Lier op maatse tonen klingt,
En doet haar by het konst'bre Neegen wonen,
Dies Sy haar daar als opgeslooten vindt,
En voor de Thiende siet ten Hemel dragen,
't Is dan vergeefs men haar met Lauwren bindt
Dewijl Sy die daar plukt naa haar behagen.

Op het uytgehouwen Beelt van de Friesche Puik, dichter Adriaan Tymens, gedaan door F. staande in sijn E. Kamer op een Pylaar, hebbende geen Crans om 't hooft.

Sonnet.

SOo pronkt het Beelt in blanke Mermersteen
Van Adriaan: naar 't leven uytgehouwen,

En streeft met het gesicht door wolken heen
Als of hy wilde daar de konstklip bouwen

Om sijne Schets te richten op'er stangen,
Dat ingewijd op een Colomne blinkt.
O! groot verstant, hoe veel doet gy ontfangen
Een hemel val, wanneer u Lier uytklinkt

De Heldedaân, en tokkert op de snaren
Een Veldtliet, of het lof der Letterscharen
Daar mee ge bralt, en door de hoef vliet plast.

Maar had Lisip de Beytel aan geklonken
U hooft waar met een Lauwer krans beschonken,
Die U soo wel als Alexander past.

Op de Af-beeldingevan den Franschen P. Ronsard Prince der Poëten, met devis.

Laurier Inmortelle.

SIe daar den Gootschen Lely-bron
Uyt wiens doorvloende Ad'ren,
Den grontstroom van den Helicon
Sig koomt door hem vergad'ren,
Daar is het hooft vol hemels vier,
Daar 's *Ronsard* wiens Gesangen

Sijn kruyn met eeuwige Lauwerier
Onsterffelijk behangen.

Op de Af-beeldinge van een Gans vluchtende voor de Lauwerboom,

Met Devis *L'impureté fuit la vertu*.

'K *Sie met vermaak de wulpsche vogel vluchten*
Voor 't geurig Groen van Dafnes Lauwerblaan
Doch kent haar waarde niet dan door geruchten,
Dies poogt d'onsuyverheyt, de Deugt t'ontgaan.

Op 't gesigt van een vliege, vliegende om een brandende Fackel:

Met Devis *Temerite' dangereuse*.

HEt Vliegje schept vermaak in't Fackellicht,
Het swiert soo't lijkt voorby die goude stralen:
Maar 't weet niet dat het brant 't gaat naa't gesicht
In't vliegen, in die schone flammen dalen,
Elendig dier: wijk eer g'u vleugels sengt
Want: reukeloosheyt veel in p'rijkel brengt.

Op de Af-beeldinge van een Hert luysterende naar't gespeel van een Feel,

Met devis, Dangereux d'ecouter les flateurs.

D*Vs lokt de soete galm het Hert te nad'ren*
En 't schijnt te luystren naar het spel der Feel,

Diens vreugt kruypt door 't gehoor langs sijne ad'ren,
Wijl het sig laat verleyden door 't gestreel,
Het is perijkel 't oor naa vleyery te hangen,
Want 't is het rechte Net: om yder in te vangen.

Op de Af-beeldinge van een die wel gestevelt is, gaande door een weg vol dorens, met devis

Faut estre bien chaussé, pour marcher entre' les Espines.

DEes Reysiger schijnt onbevreest
Te treeden door de scharpe stickels
Wijl hy geschoeyt op deugdens leest
Vermorst door het getrap de prickels,
Dat is, wie ongequetst wil gaan
Door 't steek'lich bos der Lasteraren,
Die moet al wel sijn aangedaan,
Om sig voor 't onheyl te bewaren.

Op een Geschilderde Bloem: die verflenst haar blaatjes laat vallen,

Met devis, *ainsi se passe la beaute*.

DEse bloem wel eer vol geuren
Die er blaatjes vallen laat,
En verflenst te truyren staat,
Om 't verlies van verf en kleuren,

Wijst ons met haar voorbeelt aan
Hoe de schoonheyt moet vergaan.

Op de Af-beeldinge van Polixena Die geoffert wert op het graf van Achilles door Pyrrhus.

A*Ch Pyrrhus ach! ik schrik, O wree barbaar*
Hoe durft gy in die blanke boesem steeken?
Kan u dit bloedt, bloetdorst'ge offeraar
Van vaders doodt: en bloetvergieten wreeken?
Ik sie ghy schreyt en antwoort door geween,
Ag! siet haar schoone borst, haar mont, en oogen
Het schijnt sy Triomfeert, haa Polixeen
Wat Lauwerkroon sal't lof bereyken moogen
Van dees u daadt, nu is Achil gerust
Nu 't overschot van Troyen leyt verslagen
Op 't graf van hem: wiens wraaklust is geblust,
En aan de faam geeft stof dit voor te dragen,

Op de Afbeeldinge van een Sater die een Nimf vervolgt die in 't rennen van vrese omsiet wiens Minnaar haar volgt, om'er uyt sijn klaauwen te redden.

Die spreekt.
S*Taa Sater staa, of houw u wat ter zy?*
Siet gy niet hoe de Nimf u vreest in't rennen

Staa Bockx voet 't schijnt geloopt u selfs voor by
Men kan u nauw van spoken onderkennen,
U Trony brant gelijk een AEtnaas gloet
Neen 't Boscornoelij doet u dus vermommen:
Of is door Febus wrok het weeldrig bloet
Van Marsias, u in 't gesigt geklommen
Dat 's wel geraan, O snoeper daar gy sijt
Gy meent te sijn in u kaneel waranden
En m't Ceylonsche bos, waar gy verslijt
U dertle tijt in 't snuff'len, op'er stranden,
Neen neen dit's Canna niet staa snoo Moluk
'T is mijn Ler inde die ik sal beschermen,
Blijf agter, of ik u te morsel druk
Geen Nimf past in u klauw, maar in mijn Ermen.

Op de Afbeeldinge van de Verloste Andromeda door perseus! die haar de geboeyde Handen ontbint, geschildert door Stocade.

HOe vlamt het oog van Perseus op sijn Bruyt
Hoe Lieflijck strookt hy haar geboeyde handen
En schiet een vier vol stralen op haar uyt
Wijl hy s' ontkeetent van de Ysre banden.

Andromeda verbleekt, en bloost van vrese

Belonkt nog van ter zy haar Bruydegom
Sy siet voor haar Triomfen op gereesen
En om die vreugt verblijden 't Hemeldom

De Lant plaag drijft op 't bloedig pekelnat
En stort sijn gift en leeven in de golven
Daar d'Erm van Dana'as kroost die zeeg om vat
En hout hem daar door 't moedig staal gedolven.

'K sie Cassioop, en Cefeus d'handen klappen
Van vreugde, schoon een Ammon 't vonnis velt
En Perseus met Andromeda heen stappen
Verwinnaars van het Monster, en't geweldt.

Van een Rose-tak, waar op een Bye sit, suygende Honig uyt eene van die Rosies, met Devis.

Ie vit de la douceur.

H*Et nerig Bytje suygt van Rose-bladen*
Sijn voetsel, en het trekt daar Honig uyt,
Om door dat ratig vogt sig te versaden:
En 't schijnt of het hem in dat Bloemtje sluyt,
Om beter van de grond het sap te halen.
Het geen my leerd te denken aan het soet
Van d' Hemel Roos, geplant in Sions dalen,
En dat ik selfs het Bytie wesen moet,
Want tot die geur werd ik door pligt gedreven:
En roep met hem, die soetheyd doet my leven.

Op de Af-beeldinge van Juffer Anna Maria Schuirmans, hangende in 't voor huys van J.J.K.

S*Iet hoe het konstig werk van dese schets verbeelt*
Het pronksel van Euroop: uyt Pallas breyn geboren
En doet een ider door 't gesigt benaa bekoren .
Niet om haar schoonheyt, maar om dat sy heeft geteelt
Een Reex van wondren, wijls' door ongemene gaven
Ver boven 't Vrouwe sex naar waan heeft ingestelt
'T geheym der wet, waar in sy onvermoeyt gink slaven,
Dog schoon se over trof soo meenig Letter Helt:
Is door 't afleydendt spoor van 't regte pat geweeken,
*'T schijnt dat hoe sterk ee*n *suyl sig toent, wel ligt kan breeken.*

Op de Af-beeldinge van Cefalus, en Procris daar zy hem de schigt, met de hont Lelapa vereert, die nooyt misten.

HOe Procris gy schenkt aan Cefaal
Soo 't schijnt u Lelapa van herten,
En ook de goutschigt, wiens metaal
't Venijn uyt braakt om u te smerten,
'K sie Aura schuylt daar achter 't bos
Daar gy u dootnet hebt gespannen,
Zy maakt u Jagthonts banden los,
En poogt u uyt haar oog te bannen

O blint Geval hoe licht raakt gy
Door eygen stricken in de ly.

Op de Af-beeldinge van mijn Eerwaarde versturven Vader en Moeder, hangende in mijn Kamer.

HIer sie ik twee die my de werelt deden kenne*n*
Haar ooge*n* strale*n* nog vol troost op mijn gesigt
En schijnen wijlse my soo waarde panden bennen
Te willen seggen iets van grooter reen gewigt
Daar 't spraak-lit dat weleer met tedre minlijkhede*n*
My streelde, is beklemt, hoewel de lippen gaan
Soo 't schijnt, en my helaas! voel in het Hert gesneden
Als ik met aan dagt schouw mijn lieve Ouders aan,

Dog wijl de Doot tevroeg m' Haar by sijn quam ontschaken
Soo troost ik my! dat my haar Schetse*n* nog vermake*n*.

Op de Af-beeldinge van Hoop Geloof, en Liefde, klimmende op een Piramide met devis,

Ainsi on monte au Ciel.

D*Vs treet de hoop op d' eerste Trans*
Wijl het geloof de tweede nadert,
Daar Liefde wint de Olijf krans,

En op de Opper-top vergadert
Het Lott voor 't moeyelijk gewelt
Tot blijtschap van de Heyl'ge schimmen,
En 't Troost-woort uyt te roepen stelt
Alsoo moet men ten Hemel klimmen.

Daar Liefde trekt geloof en hoop
En bint haar drie in eene knoop.

[Sibrig sis wier rinste sey]

Toon: *La Cardinal.*

SIbrig sis wier rinste sey
Bring ous de ky vinne ickers mey
Maar lit de kaeelin rinne: maer lit,
Driuw de aeede Ruyn
Ynne kaemp by de tuyn
Inne rieren ijnne finne.

Sioeg reys ijnne Jarre slaeet
Of daar de tourle leyt of naeet?
Du moste fiouwir meltie: du moste:
De oore sex of agt
Nim ik din wol to wagt,
Of sist laeer oon ouws Jeltie.

Rop dat Dirk in swetse man
De bry poot bringt in drinkins kan

In reuwe din twae weynnin: in reuwe.
Fird ijmme hette fort
Di tied valt oors to kort:
Mi engit joed for reynin.

Harck reys joo eer ik't for ijt
Dat swetse di den menne lit
Du kinste best di herne: du kinste:
Finne schoere door
Du witstit for ijen oor
Maar gied for al ous tierne.

Flye jouwir ijnne hoek
Du wistit wol eij spoed di kloek
Ik mot it ijt in kootse: ik mot it:
Rep ijm hette tel
Ouws boete komt meij snel
Nu mot ik't flaaks eerst plootse.

Eynde der Af-beeldingen.

Verjaar-Dichten

Aan de snege Juffer Johanna Kathius. Haar offerende de Verjaar Gesangen, in't besonder.

DAar drijft mijn Swaantje in de*n* bron
In't aansien van de gulde Son
En dobbert op de baren,
Om naar U toe te varen,
En om te vragen of het mach
Wel quelen als het eertijts plach
Dat's van verjaar Gesangen?
Wan't hadde groot verlangen
Aan U te offren wil, en gonst
Hoewel 't niet singt op maat, of konst
Maar 't wil alleen doen blijken
Sijn drift al souw't beswijken.
Doch wijl het sig nu horen laat
En U verdienst op tonen slaat,
O! wijse maagt, wiens gaven
De werelt overdraven.
Soo smeekt het, en het wenst dat gy
Vernoegt zijt met sijn hermony.

Aan Juffer Mee-Juffer Sybille Bothenius. Op haar E. Verjaren.

I*Ck werd genoopt haa Kroost van Themis Soon*
Met vrolijkheyt u jaardag op te singen,
Dog breng geen Rose Telg nog Mirthe kroon
Om uwe blonde Lok te doen omringen.

Maar vlegt een Letterkrans: daar mijne schagt
(Die kruypend' met de Tamarind langs d'aarde)
In ijverlust, wil door haar kleyne magt
Het Wierookgeur doen rooken voor u vvaarde.

Neem dan dees plicht als gulde gunsten aan,
Denk dat u Delos heeft met heyl'ge bladen
Bepruykt, en op dees Feesttijt aangedaan
Waar in u 't Iufferdom pronkt met cieraden.

Maar waar ik Sappho 'k souw naar hooger wil
V schrand're kruyn met goude veder slagen
Beswieren, en O Groninger Sybil
D'Orakels, van u wijse Lippen vragen.

Daar staag een Hemelval koomt druypen af,
En 't rijp verstant dat volle Nectar-stroomen
Doet vloeyen, dat bereyt u kroon, en staf
Om als door het geluk, tot staat te koomen.

Het geen ik wens: verschoon mijn moedigheyt
Begaafde Maagt, leef lang in veel gelukken
Tot Atrops u van hier naar't rustperk leyt
Daar u de Nijt nooyt sal aan't herte drukken.

Verjaar-groet Aan de Hoog-geëerde, Deugtrijke Juffer, Meejuffer. Barbera Sygers.

'K *Heb bloem nog Mirthe-groen, nog telgen van Lauwrieren*
Om u (waar my de bandt van Eerbied toe verbind)
Te kranssen, maar dewijl sig mijne Sang-nimf vindt
Verbonden om u op u Iaarfeest op te cieren:

Soo bid ik dat gy wilt (vvijl 'k anders niet kan schenken
Als mijn geringen dienst geschakelt aan de gonst)
Aanvaarden dese Gift, die u sal doen gedenken
Dat het meer pligt verbeelt als schijn van eenich konst,

Mijn lome Digtveer kan niet op de vvolken drijven
Gelijk de pluymen van den braven Mantuaan,
Se moet beneden by de logge Geesten blijven,
En wijken voor de vlucht van Meles blanke Swaan,

V rijp verstant sal licht dees kleynigheyt verschoonen,
En stoffen noch op Niet: doch 'k ben daar mee te vreen
Wijl dat u Geest u meer als mijn Gedicht kan kroonen
Want waar de kennis woont daar rust een schat van reen.

'K Wens dan dat dese dach van u gewenst Verjaren
V toevoer sulk een schat die Kresus schat verdooft,
En die een Heyl'ge rust mag in u rusten baren
Wanneer men d'Eere-kroon sal stellen op u hooft.

Ik sluyt: en sal in plaats van Somerloof, en bloemen
V offeren mijn Hert: dat u van herten mint,
En send voor dropen Goudt, een blijk van schralen Int,
Dog sal soo lang ik leef van uwe Deugden roemen.

Op het Verjaren van de Deugdenrijke, en geestige Juffer Elisabeth Joly.

MEn sond wel eer Minerva Offerbloemen,
En hield' een vierdag om haar naam te roemen
T' Athenen in den Tempel daar die pracht
Door Maagden wiert volbracht,
Sy strengden, en beslingden de pijlaren
Met Lovergroen, en op de Lof-altaren
Daar sag men niet dan kost'lijk land cieraat
Gewrogt op Sang, en maat,
Souw dan Elisabeth een Pallas wijken
Neen, Sy kan door haar konst de Lauwren strijken,
Waarom dan niet met kranssen op het hooft
Haar Jaardag ook gelooft?

Haar gaven noden my met Herse te tonen,
'tBorduyrde Veldtapeet op Somer-tronen

Waar haar de tijdt in d'ingank van August
Met saal'ge lippen kust.

JOLY, u aardigheyt, u deugt, en zeden
Verlokken Roedrig als gy door u reden
't Vertoog bereykt in driederhande Taal,
Dog soo ik meer verhaal

Van't geen u treft, mijn pen souw d'adem geven
Die van de doodt ontfangt het tweede leven,
Maar weest vernoegt dat u mijn Liersnaar bindt
Die sig verpligtig vindt.

Op het verjaren, van de seer geachte, en Deugdrijke Juffer Henderika Tymans.

'K *Heb dan geen Rosetak, nog Palmekroon bereyt,*
Maar bind u met de strik van mijn genegentheyt,
En sing het Loflied van u Deugdt op Hemeltonen,
Ik queel u goeden aart die u veel meer sal kronen
Als menich perelkrans schoon door gewrocht met gout,
Het Lof te melden is my door u gunst vertrout,
Want niemant u verstant, en wesen af kan meten,
Soo naa als ik van die u soete vvond'ren weten,
Doch heb voor lang gewilt u met een Vaarsetrant
Van mijne Poëzy (O puykbeeld van het landt)
Te cieren, en ter eer u Iaarfeest op te singen,
Met vvensing dat u nooyt den Aspis aan komt dringen
Van't Helse vvangedrecht de Niit dat Ziel Serpent,

Maar dat gy zegeviert, en't Heel-all maakt bekent
Wie dat gy zijt, en hoe de Grootheen van u gaven
Door Famaas Loftrompet de vverelt over draven,
En dat gy in geluk, en vree u soetsten tijdt
Vernoegder als voorheen ter salicheyt verslijt
Op dat gy 't Opper-all, en 't Heylichdom hier boven
Voor het genooten goedt daar voor moogt eeuwich loven.

Op 't Verjaaren van Mee-Juffer. Ester Person.

DEwijl de dach van U Verjaren
Verschenen is, soo breng ik voort
Mijn gunst, en koom nu openbaren
De rechte tijt van U Geboort.
Met wensing van Geluk; en zegen,
En dat u nooyt de Aartsche wrang
Tot herten leet mach stromen tegen
Maar daar voor alle heyl ontvang.
Den hemel gun veel vreugde dagen
Aan U: met die: wie met u is
Een steunsel om te onderschragen,
En dat hier naar 't geheymenis
U voert door d'Engle rey hier boven!
Om eeuwich Elion te loven.

Geboorte-kroon Ter Eeren van de Hoog-geleerde Heer en Puyk-digter Ludolf Smids. Medecijnen Doct. binnen Groningen.

Sonnet.

D*Vs plagtmen Cesars hooft met Lauwerblaan te pronke*n
Wanneer de zeegekar hem bracht op't Capitool:
Gelijk O Smids *de schaar u kranst van Phaebus school*
Met Dafnes kruinloof uyt Castalius spelonken.

Wijl Gy als stichter van het nieuw herstelt Parnas
Soo heylsaam op die Rots het Dichterdom doet groeyen
Dat zy als stroomen uyt de Watersprongen vloeyen,
Op wiens tweespitste Top nooyt soo veel speelstrijt was.

Hoe klinken daar ay! hoor: die deftige Gesangen,
Wat Eng'le tongen slaan die boven mensche klangen
Soo ziel verruckend' op een volle Fluit accoort.

Iaa 't is om dat dees Dach van u gewenst Verjaaren
Die Gorgeltoon doet aan besnaarde Lieren paaren
Die uyt Trompetten het geluk: op u Geboort'.

Aan de geestige Juffer MeeJuff. Cornelia Blancardus. Haar E. opdragende de Lijk-gesangen, en Raatsels in't besonder.

HEt is dan eens gelukt te horen
Het Swaantje dat uyt blijtschap singt
En vrolijk op de baren springt,
Wijl dat het moedich komt te voren.
't Waar lang gedoken onder 't lies
Daar 't klevend mos sijn hooft bewies
Waar onder 't scheen van druk te smoren,
Het swiert op pluymen spoedich heen
Tot u, en wil de Lijkgesangen
Opdragen, en Geraatselklangen,
Het komt gemoedicht tot u treen:
O! schrandre Maacht: om u t'ontdekken
Hoe 't nu sijn kromme hals mach rekken,
Die eerst als ingekrompen scheen.

En 't sal wie 't spijt het lof uytgalmen
Van die, verdienen d'Eere palmen.

Eynde der verjaar Gedichten.

Lijk-Gesangen,

Lyk-klagt Op het haastigh Overlijden van de Hoog Edele Personen: voor de eerste de Deugtminnende Heer mijn Heer Oene van Glinstra, ende daar naa de uytmuntende, wijse, en Eerwaardige Vrouw Mevrouw Eleonora Bouritius, anders Glinstra, Soon en Moeder.

W*At Hecuba bejammert Polydoor,*
Wat Moeder siet m'om Faëton besterven,
Om Memnon weer, verbleken een Auroor,
Ag! ag! kan ook. Eleonora derven

Haar Oene! haar Kroost haar jongen Benjamijn,
Haar Stam'pijlaar daar soo veel heldedaden,
Van Deugt uytblonken als een puyk Robijn
Gestreeken op de Keur van pracht-cieraden.

Dien Thetis ach! besweek op't kouwe Graf
Van haar Achill, en golfde met'er tranen

(Eer haar de ziel glee van de lippen af)
Gelijk een stroom, om soo de wech te banen.

Maar ag! siet daar een Hector staat omgort
Met Rouw, en weent om't sneven van sijn broeder,
En op het Lijk een zee van tranen stort,
Om 't sterven weer op nieu sijns waar de Moeder.

Wiens luyster sal de lichten van de Maan
Bereyken, en de glinsterende sterren,
Het vlik'ren door haar Glinster *doen vergaan,*
En ook de Lof straal in haar praal verwerren.

Wat hert souw niet, al waar't van Mermersteen
Versmelten, om haar beyder overlijden,
En om soo'n zede Son, die elk bescheen
Niet truyren, schoon haar zielen sig verblijden

In't Lusthof van de saal'ge Eng'len schaar,
Waar Elohim de heyl'ge Lauwerkronen
Sal stellen op haar kruin, en quelen daar
Het hemel-liet geset op Davids Toonen.

O! Glinstra eenig Erf, van dese Suylen
Sluyt toe de kranen van u Ooge Bron
Haar staat: is voor u staten niet te ruylen,
Sy wonen in't Paleys van Helion.

Uyt vaart Van de Hoog Ed: Gebooren Vrouw Meevrouw Helena Maria Baronnesse van Zchwart-senborg, en Hooglants-bergen, met 3 van haar Ed. Kinderen. Gemalinne van den Hoog Edelen Gestrengen Heer T.V. Ailva. Grietman op Rinsema-geest.

DUs draayt de spil op d'ass va*n* haar veranderingen
Moet dan mijn Treurheldin : naau van de Rouw ontlast
Al weer het klagliet van Heleenaas Lijk vier singen
Ag ag! barbaarsche Doot gy hebt my overrast,
'K dagt niet de Trant op soo een droevewijs te sette*n*
'K dagt niet gy sulk een Telg op 't kragtigst, sout verpletten.

Waar 't niet genoeg dat gy de Lootjes Seysden af
Moest yust de Tronk soo vast nog op haar Edle stangen
Met eenen slag ter neer verhuysen in het Graf
En van de hout mijt haar de Tombe mee omvange*n*?
O Lant-plaag ag het schijnt geen offer stilt u wraak
Gy neemt in 't vellen, van de braafsten u vermaak,

Die schone bloem: die Roem, van 't Trotse Hooglants bergen

Maria 't kostle schat van onwaardeerbre prijs?
Die nooyt aan ymant quam met hoogmoet d'ogen tergen
Maar d'arme onnooselheyt dee voe*n* met reden spijs.
En laaf de weeuw, en wees: gelijk ee*n* milde voetster
S' waar de verdruckeling een steun, een troost, een hoetster,

Helaas dat puik Juweel is ons te haast ontrukt
En in het nederdal der stoffen op geslooten,
Die Hemel Roos is met haar knoppies af geplukt
En waar aant stamhout tot de wortel om gestooten
Soo niet de spruisen van haar eerst begroende Lent
Op d' Erf-tak van haar Beelt, en Naam was ingeënt.

Waar op nu bralt haar glans geset in eygen wesen
Daar d' Zchwertzenbergsche pronk beperelt in de Rang
Koomt uyt d' aal oude asch als Phaenixen gereesen
En hout de voortogt van der duitsche helden gang,
Die die nu sijn berooft van 't waarste deel der aarde
Van haar Vrouw Moeder die nooyt 't Liefde voor haar spaarde.

Om wie*n* dat jder truyrt en met haar kroost versmelt
In klagten, en om wien een stenen hert moet sugte*n*?
Ag ag! is sulk een suil soo plots ter neer gevelt
Wat swakheyt sal die slag van 't groot gewelt ontvlugten
Geen Zee van tranen hout de Dootsche schigten in,
Die maaken al ee*n* eynd' daar't schijnt maar ee*n* begin.

Wat helpt da*n* 't naar gekrijt ey *Ailva* staak het wene*n*
U waarde Gemalin, u Troost, u Morgen Son
Is neergedaalt, zy heeft u Orisont beschenen,
Zy rust nu van haar loop: en slorpt de Nectar Bron
In 't Saalige Eden hof daar Hemel Aders vloeyen,
Die haar bekroonde Ziel met Nardus dau besproeye*n*.

Daar waar de Heylgerey der groote wonder schaar
De zeegesang verheft voor d'Opper Godt der Gode*n*
Daar waar zy queelt op maat met Jesse Harpenaar:
En komen Duysenden met Englen keelen noden
Om voor Elschaddays Troon, en sijne Mayesteyt
Te Looven Elohïm: in alle Eeuwigheyt.

Graf-dicht Op het overlijden van de hoog Edele Geb. Juffer Maria Elisabeth van Marckelsbach, mijn waarde Vrindinne.

'K heb om het sterven van *Mary*
Helaas mijn oogen root gekreten:
Diens yd'le gaaf geen medely
Heeft koonen voen in haar Geweten.

Het koude Lijk heeft geen gehoor
Het blijft als Rotsen onbewogen,

En of ik d'hemeldak doorboor
Of in den afgront waar getogen.

Niet helpter aan't verstijfde Rif,
Jaa schoon ik stremd' tot herde stenen
En slingde my gelijk het klif
Rontom de droeve Graf-baar henen.

Of als de Dochters van de Son
In Amberdropen waar gestollen,
Of in een bitt're waterbron,
Of hooge klippen opgeswollen.

Het is vergeefs, en al om niet,
Auroor heeft door haar bracke regen,
Haar zielkroost, die sy sneuv'len siet,
Nooyt naar haar wens weerom gekregen.

Dies gaa ik met dien Morgen-roos
Verbleeken, en des avonds deelen
Mijn Tranen dauw op kruyt, en bloos,
En eeuwig 't Lof haar's Deugden quelen.

Lyck-tranen, Gestort over de Doodt van de Eerbare Deugdenrijke Juffrouw Maria A Tinge, Huisvrouw van de hoog-geleerde heer Ludolf Smids, Medecijnen Doctor binnen Groningen. *Ter Aarde bestelt den* 8. *Iul.* 1672.

M*ijn schagt leg af het kleed bepruijkt met pronkcierade*n
Hang aan de wimpels van de droeve Lijk-gewaden
Wilt u in plaats van inkt met pekeldauw versaden
Nu gy gedompelt siet

Maria *'t waarste pant van* Smids *in donk're Mijnen*
Wiens Deugde Son voor hem soo lieflijk plag te schijnen,
Maar die nu vrolijk queelt in't Choor der cherubijnen
Een heylich Hemelliedt.

Wel aan dan waarde Heer sluyt toe de Tranesluysen,
En laat niet meer die stroom van d'oogeranden bruysen
Wiens doffe dampen doen vermaak, en moet verhuysen
O! Phenix, die Parnas

Hier als een vaste zuyl haar last koomt ondersteunen,
En op wiens schouders gy het groot Gebou laat leunen
Diens dapp're Veederslag den Helicon doet dreunen
'k Vraag dan komt dit te pas?

O! neen de Dootbus hoort naa geen geween nog klagen
Gy moet Belauwert hooft: de nootlots wrange plagen
Hoe swaar die zijn, voor licht, in u gemoet verdragen.
Hoe wel het heeft sijn reên

Dat gy u helft betruyrt, die gy hadt uytgekoren
Met wien gy al de lust, en vreugde hebt verlooren
Doch dit, is Haar, en u, van d'opper Godt beschoren
Daarom stelt u te vreên.

Lyk-klagt Over de Dood van de Deugtrijke Juffer, en Nicht Margareta Gratema, Overleden binnen Groningen den 1686.

W*Aarom O!strafe Dood hebt gy u schigt gedreven*
In't hert van Margareet, *en haar berooft van 't leven,*
Waarom a moortgeweer juyst op haar aan gestelt
Die gy gelijk een bloem ter neder hebt gevelt,
Wat kan 't u baten ah! vernielder aller Mensen
Gaa fliits die boesems door die maar u pijlen wensen,
En die als afgeleeft het stervelingschap haat,
By veel komt gy te vroeg by vele weer te laat,
Doch gy zijt doof, en blindt van aanbegin geboren
Geen Tranen, noch gekerm koont gy noch sien noch horen.
O! Wreed'aart moest ge dan die Perel in het graf

Bedelven, en haar bloos, en luyster stropen af.
Moest gy dien maacht soo vast en sterk noch op haar benen
Vermorselen tot niet, en stooten voor de scheenen,
Om haar te domp'len in ons Aller moeder schoot,
Doch sal weer leven naar dees tijdelijke doodt
Wanneer de Troostbasuyn sal werden aangeslagen,
Want in den Hemel hoort men jammeren noch klagen
Maar blijde tonen slaan in volle vrolijkheyt,
Die haar voor 't aartsche leet op 't salighst is bereyt.

En daar sy 't Heylich Liedt gesteld om Godt te loven
Sal singen met de schaar der Engelen hier boven.

Lyk-kroon Gevlochten: op het haastigh, doch Godtsalich overlijden van de Hoogwaarde, en in Deugt-uytblinckende Juffrouw Maria van Amama. *Gemalinne van de E. Heer* Johannes Jonghbloedt.

Mijn Heer

GEdoog dat mijn Treur-Sangeres
Het Lijk, en dootbaar mag bestrengen
Met taaye rancken van Cypres
En haar geklag in d'uwe mengen

Wijl dat de bits' en greetsche doot
U heeft van 't Liefste deel ontbloot,'

Maria ah! met recht *Mary*
Die Deugde-baak, die schoone en waarde,
Dat pronk-beelt van u hert, en zy,
Wert nu geoffert aan de aarde
Die al wat eens ontlevent is
Bewaart in haar gevangenis.

Geen Scepter-swaayer hoe gekroont
Kan sulk een hert gewelt ontwringen,
Noch Herderdom wert ooyt verschoont
't Sijn altesaamen stervelingen,
En 't Schat waarom gy bloedich weent,
Is U maar voor een tijdt geleent.

Zy gaat naar 't hooge Heldenschap,
Waar d'Engle schaar haar komt ontmoete*n*:
Wijl gy noch aan de werelt trap.
In't nietich puynstof legt te wroeten
En haar ijs koud, en dorren ass:
Bevochtigt met een traane plas.

Die Kronedraagster van U Ziel,
Die purpre Roos soo nieuws ontlooken,
Die in de Trouw haar trouwlijk hiel,

Die Son: helaas! te vroeg gedooken,
Doch schoon sy is ter neer gedaalt
Zy d'hemel-kimmen weer bestraalt.

Souwt gy dan die'er heylich mint
Haar dat genot onttrekken konnen
Wijl zy daar al 't gewenste wint,
En haar die Zalicheyt misgonnen?
O neen: 'k weet beeter, want u Hert
Heeft nooyt op weederwil gespert,

Wat helpt het of gy *Bronnen* weent
En door gekerm een Rots doet beeven?
Haar Rif is Hert, en als versteent
Ze kan u vraag geen antwoort geeven,
Daarom ai! maatig dan u druk
En stel u Troost in haar geluk.

Zy die de Loop-baan heeft vol endt
Hoeft voor gee*n* doot-schigt meer te gruwe*n*
Zy smaakt het soet van haar Talent
En gaat haar *Heyl*: aan vreugde huwen,
Daar waar men Lof-Basuynen klingt
En *'t Driemaal heylig Eeuwig* singt.

Ik sluyt dan wyl mijn *Sangerin*
Met my Ontlost haar peekel kranen

Om 't sterven van mijn *Lants Vrindin*
Die 'k mee bedolf in brakke tranen,
Dog 't is vergeefs 't besluyt getert:
Wijl 't nimmer meer verandert wert.

Lyk Klagt Over de Doot van Mijn Heer J. de Bruyn, Predicant binnen Doccum.

W*Een nu en stort een beek van bracke dropen*
Gy Sions kudde die op Doccum berg
U Zielens spijs by Bruyno plag te kopen
Waar door de geur van 't bladerrijke merg
Soo heerlijk scheen ten Hemel opgetoogen
Dat selfs het All, door sijn Geheylgde schaar
Geen wegen heeft gebaant of kon door oogen
Het regte wit, O wondre Iveraar,
Die niet alleen de herderlijke pligten
Door 't hoeden van het vee sorg vuldig hieldt
Maar als een Son: de Aarde quam verligten
Van wiens vermoog nog al de werelt krielt,
Ag 't moedeloose volk vol klaag ellende
Is nu de Nek tot aan de gront gedrukt,
Het roept, en krijt, O sondigbaare bende
Nu is de kroon ons van het hooft geruckt,

Nu leyt dien Roem met Duysent waardigheden
(: Die op dit hoog veel planten heeft gestigt :)
In een Gedolven Mijn, wiens Engelereden
Nog naa sijn Doot vertoonen 't heldre ligt
Daar van getuygt de Priesterlijke drempel
Die 't ganse steunsel, en de lasten draagt
Van het gebouw der Godt gewyde Tempel
Die als een Suil van hem wier d' onder schraagt,
Of schoon de top van haar verheven Daken
Door groote storm te wreet werd aan geranst
Soo stelden hy een stut voor 't siddrig kraken
En flux waar het met Iver-sugt beschanst,
O gadeloose Beelt, alwaar den hoeder
Hoe hebt gy opgewacht in kouw, en wint
V schapjes nu ontbloot, van heer, en voeder,
Doch meer van d'Oppervoogt, als hier bemint,
Want daar hy in het dal van Aartse volken
Als een Profeetsche slaaf staag heeft geslooft,
Daar rust hy by van Reex van Hemel tolken
En draagt de krans van Glory op het hooft,
Daar hy omringt van soo veel saal'ge Eng'len
't Haleluja verbreyt op Gootse trant,
En voor Elschaddays Throon, haar galmen meng'len
Daar riest sijn heyl in't eeuwich Vaderlandt.
Wel dan benauwde V acht en droeve Lam'ren
Schoon Bonifaci Bron haar Golven bint

Door 't naar geluyt en't bitterlijke jam'ren
Gelooft dat hy daar soeter stromen vindt,
Mits uyt dien Beek niet dan genaden vloeyen
Voor hem, en dien het ramp draagt met gedult,
Daar sal tot troost een nieuwe Ceder bloeyen,
Maar dit verlies is onser misdaadt schult.

Op het Godtsalig overlijden van den *Hoog Edele Gebooren Heer, mijn Heer* Onno Tamminga, in sijn leven heer van Luydema, en Dynasta, in Usquert, &c.

DAar leyt dien Suyl dien steunpost van het lant.
Daar leyt de Deugt, en Wijsheyt t'saam geklonken,
Gesneuvelt en bedolven in het Sant
Die op de Throon der Raden placht te pronken.
Dien Vader, en beschutter van de staat
Die onverkreukt de Vree-banier deed' swaayen,
En 't Recht dat vaak op kreup'le beenen gaat
Noyt door 't gewelt der Twistdraak liet verdrayen,
Maar die altoos schoon yder scheen ontaart,
D'onnoosle heeft rechthertigheyt geschonken
En Weeuw, en Wees, voor ondergank bewaart
Helaas! is nu ten gravewaart gesonken.
Doch schoon de Tomb bedekt het koude Lijk
Van *Tamminga*, diens onberisplijk leven

Hem door de Dood voert in het Eng'len Rijk
Soo koomt hy noch de Heylberg op te streven
Daar hy sijn Helft dat kostele Juweel
Elisabeth, hem in 't gesicht ontdragen
Gaat vinden, daar hy wint sijn Erref-deel,
En nimmer reên sal hebben om te klagen,
Wat hert souw niet al waar 't van herde steen
Doot Rouw verweeken om dit droevig sterven
Daar zy veel meerder dan dit aarts beneên
In 't hooge Heyligdom sullen beërven.
Nochtans waar dat soo'n vasten pijlaar breekt
Waarop de hooftstof rust en staat te brallen
Daar is't geen wonder dat elkx ooge leekt
Want een gebouw moet sonder grontvest vallen.
Welaan dan ween, en stort een tranen vloet
Besproey de Zerk wiens swaarte hout beslooten
Twee die maar een geweest zijn in't gemoet
Doch in dees enge Mijn het grootst vergrooten
Daar zy gepaart (schoon haar de greetse Dood)
Gerukt heeft uyt des werelds ijsre banden,
Noch sullen zijn malkanders zijd' genoot
Wijl 't graf bewaart dees Hoog gebooren panden,
't Is dan genoech doch wense eer ik sluyt
Dat gy U Rouw Doorlugt'ge Adellooten
Wilt matigen, Sy treden vooren uyt,
En wachten U by Saalge Huysgenooten
Om weer opnieuw haar naagelaten kroost
Te sien bepruykt met Goodse Lauwerkronen
Daar gy tot haar en uwer zielen troost
Sult Eeuwich by malkander blijven wonen.

Lyck-kroon *Gestrengelt* Over het afsterven van den Hoog Geleerden heer Theodorus Alma Uchtman, Griecx en Latijns puyck Poët binnen Groningen.

G*Y hebt dan strenge Doodt op uwe Wagen*
Heer Uchtman *wech gedragen,*
Wiens Rif, in't Graf, ter neder is geleyt
Terwijl sijn ziel vliegt naar d' onsterflijkheyt.

Dorst gy die Bye (die soo veel Hoonichraten
De werelt heeft gelaten)
Vernielen. en waar uyt een Zeembron vloot
Die langs den Gangus in den Tages schoot.

Daar, Hy wyt soo veel keur van geurge blaren
Het Heyl-sap gink vergaren
Waar mee hy 't blakent hert, hoe krank het was
Gelijk een Peon van'er quaal genas.

Die dreef, door fwerken heen op dunne vvieken
In het beroemde Grieken,
Daar Hy de Riem: aan Amaranthis schonk
Waar op het Beelt van sijn Christina blonk

Met Rosen, om gepruykt, diens Bloemvergaring
Hy brachte in Bewaring
Van sijn door breynt gewelf, en in wiens mont
Men het Orakel der Latijnen vont.

Daar Hy het Ionglingschap, door deede spijsen
Soo weel als d'oude Grijsen,
Hy leeft dan (schoon u Zickel hem ontzielt)
In't Salig veldt daar het van schimmen krielt.

Alwaar Hy door een snelle drift gedreven
Gaat door de wolken sweven,
Soo sietmen Alma dan ten Hemel gaan,
En door sijn Doot, herleven met de Swaan.

Men hoeft geen tranen op sijn Lijk te plengen
Maar wilt een Lof telg brengen
Voor Hem geplukt uyt Napels Lauwer Mijn,
Wijl Hy voor Gruno moet een Maro sijn.

Graf-schrift,

Hier leyt in't Graf gevelt
Alma dien Letter-helt,
Die door sijn puyk Gesangen
Den hemel deed verlangen:
Waar hy die neffens Son, en Maan,
Onsterflijk sal te blinken staan.

Eynde der Truyr-gesangen

Bruylofts-gesangen.

Aan de Hoog-Geëerde Juffer Meejuffer Susanna Wilmsonn. haar Ed: opdragende de BruylofsGedigten, met de Omgeefsels, in't besonder.

I*K offer dan dees rijmeloose sangen*
Aan u die my daar toe soo vast verbindt
Door d'Eer die ik heb van u deugt ontfangen
Dat sig mijn hert daar in begraven vindt.
Daar siet ge dan mijn Swaan voor windt af drijven,
En swabbren op het nat van Grunoos Bron
Daar het sijn dienst aan biet, en wenst te blijven
In het geheugen van haar Willemsonn.
Het Beestje swiert op kronkelende baren
Om metter haast u Oever te betreen,
Het komt met vlijt op't roey-tuyg aangevaren,
En streeft voor by den Helsen giftbeek heen,
Waar het een Bruylofts Liedt komt op te singen
Voor d' Nimfe-schaar uyt lust en vrolijkheyt,
Waar het sijn tonen doet door wolken dringen
Daar 't heeft alree sijn wieken uyt gespreyt
Om met Eerbied de wonderen te quelen
Van dien: die 't Swaantje gaan haar gonsten delen.

Ter Bruyloft Van de E. seer geaghte Heer Mijn Heer. Jacobus Groothuys. als Bruydegom. En den Hoog begaafde en Deugden rijke Juffer Mee Juffer, Susanna van Wilmsonn als Bruyt,

WIe helpt me nu ee*n* Throon va*n* Bloemen vlegte*n*
Of een festoon van 't alder geurigst Cruyt,
Om in de Bruylofst zaal die op te regten
Tot pronksel van de Bruydegon, en Bruyt.

Wijl *Wilmsonn* heeft, door smekende gebeden
Haar Hert, (: dat ijsig kout te vooren scheen :)
Door *Groothuys* Tover-taal, doen overreden
waar mee al 't leet ten eene maal verdween.

Nu Dafne heeft haar Lauweren geschonken
Aan febus, die niet meer van pijnen klaagt
En hem begloort met kuyse Ooge lonken
Wanneer hy haar om weder Liefde vraagt.

Gy nimfies die beroemt in aardigheden
U hout altoos ten voordeel op geciert
Coom wilt met my de feest vloer overtreden
Waar men de Sitplaats van de Bruyt beswiert.

Schoon d'aard' die nu beschorst leyt, en bevrosen
(Dat puyk Beelt, vol van Deugt en, held're glans)
Niet kan beschenken met een Reex van Rosen
Soo strik haar dan van Maagdepalm, een Crans:

Pluk Mirthe Blaan, bepruyk haar bruyne Lokken
Hegt op'er-kruyn, het Lieflijk winter groen
Schoon Boreas u dreygt met kille vlokken
Wilt daarom evenwel upligt voldoen.

En aan den Ionge Mars, sijn Venus schenken,
Wanneer hy eyst dat uytgelesen pant
Die hem doet in haar zede stroomen drenken
Wijlhy, tot haar, in Reyne liefde Brant.

Die hem de Borst doet als een Etna blaken
Als hy een Kussie van haar Rosemont
Af lept, en wenst wel duysent te ontschaken
Soo maar dat willen, in haar wil, bestont.

Ick sal terwijl haar wensen Heyl, en Zegen
Met vreede op gevult. en dat voortaan
Een Nectar vloet haar beyde over Reegen,
En dat haar Echte Bant nooyt werd' ontdaan.

Bruylofts-liedt Uytgeschatert ter Eeren van den hoogh Eedele en Eerenfesten Heer mijn Heer Gysbert Mathias Kriex En de Hoogh-Eedele gebooren, en Zedenrijke Juffer Me-juffer, Margareta d' Mepsche Vereenicht in den houwelijken staat den 23. Sept. 1684.

Toon: Ma chere Liberte.

W*At dach glans schijnt soo klaar in mijn verdooft Gesigt?*
Wat ugten-roos ontluykt soo schoon in't vroege krieken?
't Is een lust de Perelbloem te rieken.
Wat Dag-glans schijnt soo klaar in mijn verdooft gesigt?
Ag! t'is Margreta *die dus ligt.*
't Is Cyprus die haar heeft in't Parlemoer geklonken,
Waar Pafos Heerscherin haar blonde scheedel kroont.
Het is De Mepsche *die door 't stralen van'er lonken*
Dien braven Kriex *een gouden Son vertoont.*
Wat dagh glans schijnt soo klaar in mijn verdooft gesight?
Ah! 't is Margreta *die dus light.*

Wel aan dan Nimphe-Rey bekrans dit blijde paar,
Wijl 't Goden-dom bepronckt haar brede Dans-zaletten,
En de faam dees Feest komt uyt trompetten,
Welaan dan Nimphe Rey bekrans dit blijde paar,
Vleght Mirthen Tijm-loof door malkaar,
Singh vry ten boesem uyt met hooge Hemel klancken,
Slaa lieflijk u geluyt tot door de dunne lught,
En wens haar Twee, dat sy (dien Aadelijke Ranken)
Staagh sijn in vree, en nooyt in droef gesugt,
Wel aan dan Mimphe Reybekrans dit blijde paar,
Vleght Mirth, en Tijm-loof door malkaar.

En ik (dewijl dat ghy u Bruylofst-dagen Eert,)
Sal schoon mijn Dicht-veer beeft, u mee doorplight bekroonen,
Doch versoek mijn vryheyt te verschoonen,
En ik: (de wijl dat gy u Bruylofts dagen Eert)
Gun u het geen u Ziel begeert.
Maar eer mijn schagt beswijkt, en Eerse u geleyden
Waar Hy men heeft bereydt het Echtlijk Ledicant
Soo wens ik nog voor 't laast de Heyl-rust voor u beyden
En dat gestaag in kuysche Liefde brant.
En ik (de wijl dat gy u Bruyloftsdagen Eert:)
Gun u hetgeen u Ziel begeert.

Eynde der Bruylofts-Gedichten.

Vertalingen:

Uyt de France Enigmes.

Toon: *Doux habitans des ces bois.*

SOete woning van het veldt,
Daar 't geluyt der wederklangen
Op U toonen zijn gestelt,
Wijl ge antwoort op mijn sangen,
Rotsen, pluym-gediert' wat raat?
Ah! wy spreeken ons verlangen,
't Geen mijn Philis niet verstaat.

Een ander.

Toon: *L'aimable Florae.*

DE schoone Flora treedt weer in
't Gespeel, de wintjes, en de Min
Verkondigen het soet van d'aangename tijden,
De Lente herst in dit saisoen:
Maar ah! wat sal u Tirsis doen
Philis? die gy nooyt wilt verblijden.

Een ander.

Toon: Rossignol que pretende vous.

S*Eg, wat versoekt gy Nachtegaal*
Door u betoverende Taal;

Wat koont ghy doch voor u begeren, en doen vragen,
Soo gy in liefde vlammen blaakt,
Gy hebt geen reden om te klagen,
En 't is voor my onnut, ik heb nooyt min gesmaakt.

Een ander

Toon: *Agreable Ruisseaux.*

AAnminnige waterval, en gy bekruynt geboomt'
Houw op van my te noôn op u bekoorlijkheden,
Elisa is hier niet, schoon gy O! beekje stroomt,
Hoe lang, ah! seg het my is het nu wel geleden
Dat ik ging dwalen in u Lommerige groen?
Dog 't waar om mijn getraan, en sugten te bedecke*n*,
Helaas, soo haar gesigt u kon tot min verwecken,
Wat souwt gy my dan wel veel diensten doen.

Een ander

Toon: Amour Cruel Amour.

L*Aat my in rust O! Min, weg wreede ik scheld V quijt*
Ontstel niet meer het soet van mijn gewenste dagen
'k Wil om geen Silvia meer klagen.
Laat my in rust O min, weg wreede ik scheld u quijt,
'k Sal al de quelling, en verdrieten van my jagen,
Te minnen: zijn versotte plagen,
't Is my alleens, 'k heb lang genoeg gevrijt
Laat my in rust O! min, weg wreede ik scheld u quijt.

Een ander

Toon: *Le Soleil sur nos*.

DE Son in dit gewest te lang haar woning hiel,
Verdroogde al't gebloemt' en bragt tot as dees streken,
Deed' quijnen kruyt, en gras, verdorde Bron, en Beken
Maar tegen wil van die mijn Ziel
Ontsteken heeft, en Somer-ligten,
De winter woont in 't hert van die mijn vlam doet stigten.

Een Ander

Toon: Que vostre sort est doux

G*Elukkig is u lot, O! Roosje vers ontsloten*
Een minnend' hert meest naa u geur, en schoonheyt dorst
Gy wast by Flora, en schiet loten:
Maar sterft weer om op Philis borst.

Een ander

Toon: *Le printemp m'offre.*

DE Lente offert my vergeefs haar wout cieraat,
'k Sie nimmner weer het schoon dat in dees bossen staat
Waar Tirsis my helaas! soo vaak heeft doen verhaal
In U belommering van sijn te lang gevry
Maar ah! d'ontrouwe weet niet meer van pijn, of quaal,
Soo is der dan geen Lent, nog liefde, meer voor my

Een ander

Toon: Anfin de nos Bergere.

D*E Velden digt besaayt, en overvloerdt*
Met duysendt geurige, en schoone bloemen,
Daar 't quelend' Pluymgedierte van gaat roemen,
En 't Herderdom opnieuw met haar gesang beroert,
Maar de Natuyr vergeefs te lachend' wil me streelen:
Vertoont al het vermaak waar door sy my verblijt,
Mijn Philis maakt 't is ernst, of speelen,
Mijn Winter, of mijn Lente tijdt.

[Waarom O! min ontstelt gy dog mijn rustig leven]

Toon: *Pour quoy venir troubler.*

WAarom O! min ontstelt gy dog mijn rustig leven,
Ik ben voor U, en voor u pijlen onvervaart,
En tegen u gewelt bewaart,
'k Heb al mijn smerten weg gedreven,
Dog 'k waar betovert, dat mijn lijden heeft gebaart,
Waarom O! min ontstelt gy dog mijn rustig leven,
Ik ben voor u, en voor u pijlen onvervaart.

[Als ik gedenke aan de pijnen]

Toon: *Lors que je pence a la peine.*

Als ik gedenke aan de pijnen
Die ik lijde nacht, en dach,
Soo souw 'k u haten Rosalijne,
Maar om dat quaat te doen schijnen
Helaas! mijn hert
Helaas, mijn hert sulks niet vermach.

[O! Schaduw van mijn lief, beklagelijke lommer]

Toon, *Ombre de mon amant.*

O! Schaduw van mijn lief, beklagelijke lommer.
Helaas! wat wilt ge dog, ik sterf,
Toeft, vliet niet wijl 'k m'om u bekommer
O! doodelijk verblijf nu ik u by zijn derf,
't Is op de soom van dese stromen
Dat ik u lauwe bloedt sag woen in mijn getraan.
Niet kan mijn vlugt'ge ziel in dese rouw betomen,
'k Swijg dan, en sie mijn onluk aan,
O! schaduw van mijn lief, beklagelijke lommer,
Helaas! wat wilt ge doch, ik sterf.

[Wat baat mijn Liefde nu de Lente vvert herboren]

Toon, que sert a mon amour.

W*At baat mijn Liefde nu de Lente vvert herboren,*
Wat helpt, dat nu het wout brengt bloem, en kruyt te vooren
Nu sy me mijd, en vliedt, 'k sie meer die doen beklag
Maar Iris is te wreet in 't pijnen,
Soo vaak als ik Haar vind doet sy me deerlijk quijnen,
Daar 's dan voor my nooyt Somerdag.

[O Strenge Winter vol verdriet]

Toon, *Ah! que l'hijver.*

O! Strenge Winter vol verdriet
Sal ons u woede langer plagen?
Koom Flora, koom, wie kan't verdragen,
Gy hebt nu alles in 't gebiedt,
Breng mee die schoone, die veragt mijn droevich klagen,
Vergeet gelag, nog speeltjes niet,

O! strenge winter vol verdriet,
't Gebloemte verbergt sig wijl het nog geen knopjes schiet,
Maar met u wederkomst sal alle vreugt opdagen.

[Wanneer ik vvaar gelieft van d'Herderin Dorinde]

Toon, Lors que j'estois aimé.

W*Anneer ik vvaar gelieft van d'Herderin Dorinde*
Door u O! Moesel, wiens geluyt sy meer beminde
Als al mijn vleyery, wat smaakten ik al soet,
Maar nu se is, Helaas! verandert van gemoet
Nu koont gy my niet meer in al mijn Lijden
(Schoon ik m'aan u beklaag) verligten, nog verblijden.

[Ah! dat ik voel d'onrustigheden]

Toon, *Ah! que je suis d'inquietude*

AH! dat ik voel d'onrustigheden,
En een beweging die me nimmer waar bekent
O! soet en stil vermaak, waar zijt gy nu gebleven
Ik soek vergeefs, ('k weet niet wat reden)
De eensaamheyt, hoe komt het dat ik ween, en dut,
En 't hooft met handen onderstut,
En poog de bitterheyt door groot gewelt te breken,
Maar al om niet, 'k ben nooyt vernoegt in wat ik doe,
O! wrede min 'k staa u om my te straffen toe
'k Heb u versmaat, dies zijt gy schuldig u te wreke*n*.

[Neen, neen ik koom niet meer in't vvoudt]

Toon, je ne vien plus.

N*Een, neen ik koom niet meer in't vvoudt*
Om u O! Nagtegaal (die sig hier staag verhout)

Om Sang-strijdt uyt te noden,
Ik soek de stilheyt, en ben al't gewoel ontvloden
Ag! ag! soo gy maar wist de quelling die ik ly
Bekruint geboomt' ik vveet u eensaamheden,
Die lieten vvillig toe: om 't geen ik heb geleden
Dat gy het ziel-verdriet bedekten slegs van my.

[Gy vraagt waarom ik schuw u Son gelijke ogen]

Toon, vous de mandez.

G*Y vraagt waarom ik schuw u Son gelijke ogen*
Ey! laat dag het verwond'ren staan,
Gy hebt veel schoonheyt, en mijn hert te haast bewogen
Verseng-de sig wel ligt daar aan.

[O! doot, koom eyndig dog dit mijn beweenlijk leven]

Toon, O! mort funeste mort.

O*! doot, koom eyndig dog dit mijn beweenlijk leven,*
Mijn mede Minnares vvert boven my verheven,
Wat sal ik lijden, soo ik niet van droefheyt sterf.
Haar groote vreugt baart my een onverdraaglijk streven,
De Nacht hoe schriklijk, voor bederf
Sal my nu min vervaartheyt geven,
O! Doot, koom eyndig dog dit mijn beweenlijk leven,
Helaas! ik vvens u menig vverf,
Gy schijnt te vrees'lijk voor die, door geluk gedreven
Vervroolijkt zijn, maar vvat is't erf
Van een als ik? ah! niet dan een elendig streven
O! doot koom eyndig dog dit mijn beweenlijk leven

[Vreedsamig hert bereyt u dan]

Toon, *Trancquille Coeur*

VReedsamig hert bereyt u dan
Tot veelderhande moeylijkheden

Gy legt u soete rust in ban,
Dan gy mint meer Mins Toverreden,
Maar d'onrust van de Liefd' brengt meer aanloksels mee
Als d'aldersoetste vree.

[Sie daar Philis het puyk der bloemen]

Toon, *Voy la Philis les fleurs que Flore.*

SIe daar Philis het puyk der bloemen
Waar maar u hert verlangend' dorst
Die Flora schenkt, om u te roemen,
En haar natuyraas pronk gaat noemen
Doch om de Doodt
De doodt te smaken op u borst.

[Gy Nimfjes van het bos, en watervloeden]

Toon, *Nimphes des Eaux*.

GY Nimfjes van het bos, en watervloede*n*
Bral nu met al u beminnelijkheyt,
Vermaak, maak ook u macht bereydt
Laat het al met ons woeden
Om te verbreyden d'eere van mijn soon,
Wijl hy een heerscher is van Mensen, en van Goôn,
En dwingt al de gemoeden.

De Liefde verwint al wat leeft,
Mits elk sich in sijn boeyens geeft.

[Ah! dat een Minnaar is]

Toon, Ah! qu'un fidel amant.

A*H! dat een Minnaar is*
Soo seer te vresen
'k Had wel gemeent t'ontgaan die herts verbintenis.
Doch ik geloofd' niet aan d'onmijdelijke pesen,
Waar om verplicht ge my dat ik mijn Eed vermis,
Ab! dat een Minnaar is
Soo seer te vresen,
Wel vvat bemin ik soo onwis,
Ik smaakt' een rust soo soet in wesen,
Gy drijft van my 't geheymenis,
Ah! dat een Minnaar is
Soo seer te vresen.

[Coom hijr in't bos om te volgen mijn schreen]

Toon, *Dans ce forest venez suivre nos pas.*

C*Oom hijr in't Bos om te volgen mijn schreen*
Gy die het vuyr van de Min wilt ontvluchten,
't Is te vergeefs onse Ziel te doen suchten,
Sulk een beleyt verwint nooyt de reen,
Spijt selfs de Liefd' men veragt doch sijn krachten,
Ons fierheyt geeft sich niet in gedrang,
Spijt dan sijn prang
Wy zijn vry van Mins krachten
Spijt dan sijn prang
Wy lijden geen dwang,
Schoon dat dit Gootje hoe vreeslijk en stouwt
Sich doet verschijnen, sal moeten verdragen
Dat sijn vermogen, ons is een mishagen
Wijl dat het hert sig onverbonden houwt,
Spijt selfs de Liefd' men veracht. bis.

Eynde der Vertalingen.

Omgeefsels.

Een roosje.

HEt Godenbloemtje praaldt
En prijkt in volle geuren,
Maar als Vrouw Cypris daaldt
Soo schiet se hemel kleuren,
Haar montje blaast Fiolen,
En sachte Roose blaan,
Doch heeft my jets bevoolen
In't noemen van u naam.

Dat ik van n Robijn
Souw suygen 't Ambrosijn.

Een kransje.

G*Evlochten van veel Rosen,*
En groene Mirthe-blaan
Die Venus heeft gekoosen,
Als Sy ter Feest sal gaan,
Sy gaat van al de bloemen
Haar Koninginne noemen,
Om 't Roosje gaf de zeeg
Dat sy den Appel kreegh,
Want om dat wel gevallen,
Streek Sy de prijs van allen.

Op de wraak.

D*E wraak wert by een swart gebekte Raaf geleken*
Die voor sijn roof, of prooy, den Scorpioen vernielt
Maar 't giftig Dier komt met sijn hoorne staart te steken,
Daar hy de Raaf vol smert door sijn Venijn ontzielt.
Soo gaat het die door wraak de Doot steek meent te geven
Ge niet de wraak tot straf en eyndigt soo het leven.

Narcis.

DIe in de Beek
Sijn schoon gestalt' sag schijnen,
Het gene hem geleek
Dagt hem, in het verdwijnen,
Dies lieft hy selfs sijn beeldt,
Wat wonder uyt sijn weesen
Wierd' voort een Bloem geteeldt
Wiens naam hier staat te Leesen, *Srasunsis*.

Sijn Liefste by een Roos te vergelijken, of Serviteur.

MYn Liefste is soo soet
Als enckel Gal en Roet,
Hy ruyckt gelijk als Roosen
Die in de Winter bloosen
En sijn gestalt is schoon
't Gelijkt geen Spaanse Boon,
Ook draagt hy aan de beenen
De Kuyten voor de Scheenen,
En ik bemin hem soo:
Als Meeuwes Hont de Vloo.

Eynde van de omgeefsels

By-vallen

Plicht-offer Aan de E. J. de Wolff, Puyk Tekenaar, en Schilder binnen Groningen, die mijn Bron-Swaan, of Tijtel-Prent getekent heeft.

SOo siet men dan het Swaantje op de Golff
Van 't Brontje dert'len en aanminnig spelen,
Waar het sijn Gorgel slaat, dat van een Wolff
Begonstigt wert, die 't aangenaam komt strelen,
Maar 't is geen Wolff als and're wolven sijn,
Die sonder mede ly het al vernielen,
Neen 't is een Mens alleen in Wolve schijn,
Die doode Beelden kan door konst bezielen,
Dies leeft het al door sijne Teken-veer:
Waar van getuyge sijn dees Nimfe reyen
Die op de water soom haar setten neer
Om in de schaduw sig wat te vermeyen,
Waar 't Rots gevaart een Spring-aar vloeyen doet
(Door sijne Schagt:) die schijnt om hoog te springe*n*,
Waar in men sig O Wolff verwondren moet:
En U ter Eer een Vrolijk Lof liet Singen,
Want geen Apelles komt by U in't Schildren aan,
Dat toont ge door U Geest op 't wesen van mijn Swaan.

Aan J. Purmerënt, *en* H. Vlaak, *die mijn* Bron-Swaan door de *Druk-konst* hebben aan den Dach gebracht.

D*Vs moet Penceel, en Pen voor d'Eed'le Drukkonst swichten,*
En Koster prijken by een Vlaak*, en* Purmerënt
Wijl by de Letter snee heeft in het hout geprent
Daar 't Sparen *noch pronkt met die eerst geboorne lichten.*

De werelt bromt, en sweeft op die doorgraven vlerken
En groeyt, en bloeyt, en roemt op sulk een schoone vont,
De Wijsheyt draagt het lof der Drukkonst in de mondt,
En prijst de Oeffening van die befaamde werken.

Geen Koningdom noch mag der vrye Republijken
Kan sonder haar bestaan, Sy plant op't blanke witt
De Heyl'ge vvetten door het vast aanklevend' gitt,
En koomt het Heel-al met die Lettergaaf verrijken.

't Is dan geen wonder dat men van die konst gaat roemen
En op die kennis stoft, terwijl het in der daadt
Het grootste wonder is, van vvat sich vinden laat,
Dies men het vvaarlijk met dien Tijtel mach benoemen.

'k Sal dan tot dankbaarheyt voort 't roemens waarde Drukken
Van 't Swaantje u ter Eer beschenken voor die Konst.
(Haa brave Helden) door de giften van mijn gonst,
En voor u elk tot Lof, een LauwerTak afrukken.

Dank Offer aan de E. Joannis Fedensma Schilder, voor sijn gesonden vers, op mijn Bron-Swaan,

GY Schildert dan O dobb'len Febus Soon
Soo wel met int', als met gemalen verven,
En steekt Apel, en Naso naa de kroon
Met wien ge door U Geest sult nimmer sterven,

Gy maaldt me door U pen soo deftig af
(Hoewel het niet gelijkt:) dat ik moet prijsen
De driften die voor lang Natuir U gaf:
Waar door U Sonn soo vroeg komt aan het rijsen.

Pictura lagt om dat se heeft gebaardt
Een Soon die haar gelijkt in eygen weesen,
Waaraan men kan de Moederlijke aart,
En uyt het oog, een Jongen Zeuxis leesen.

Hoe Net hebt gy Elisa.... afgebeelt
Die ik soo wel in mijn gedagt kan kennen,
(Schoon 't leeven daar heel kennelijk in speelt)
Als gy koont Schild'ren door Penceel, en Pennen.

Ik dank U dan Haa braven Iongeling
Voor uwe verse Trandt, en konst met eenen,
Weet dat ik nooyt een waarder Schets ontfing,
By welkers glans ik ben als uyt geschenen.

Raatsels.

SOmers souw men my wel hangen
Winters ben ik elkx verlangen
Schoon ik kout ben van natuyr
'K draag nog tans het hert vol vuyr,
'K weet geen Manne Liefd' te winnen,
't Sijn meest Vrouwen die my minnen.

Een ander.

'K Ben ongestadig als de winden
Waar mee dat ik my gaa verbinden:
Want als Boree op Vlerken drijft
En my tot herde Schorsen stijft
Soo ben ik als Christale Klippen:
En draag mijn Dochter op mijn Lippen,
Maar als Apol my weer ontlast
En met sijn Lauwe wasem wast
Dan werd ik sagt, en weer herboren:
Van die ik baarde, en gaat verloren.

F I N I S.

Druck of Letter Fauten.

PAg. 11 in de vierde regel het laatste woort leest voor Lau, Lauwren. En in de elfte regel, voor brale, brallen. pag. 14. in de vijfte regel leest voor Hoegsten, Hoogsten. pag. 34 in de vierde regel het tweede woort vergeten, te weten, dat. pag. 35 de laatste regel, het laaste woort lees voor Hicocrenen, Hipocrenen. pag. 39 in de eerste regel van 't vers lees voor oube, oude. pag. 45 in de tweede regel van 't Vers, lees voor getenen, ketenen. pag. 61 in de seste regel, lees voor Gijsbrege, Gijsbregts. pag. 67 de twaalfste regel geheel vergeten, die dus moet luyden (De tijdingh van U wederkomst ontfangen.) pag. 69 in de seste regel, lees voor korts, koorts. pag. 74 in de eerste regel van 't vers lees voor Roedrik, Roderik. pag. 88 in de derde regel van onderen, lees voor Aspes, Aspis, pag 92 in de dertiende regel, lees voor omvaardich onwaardich. pag. 104 in de derde

regel van 't vers, lees voor Elsen, knelsen. pag. 105 in de vierde regel, lees voor Scepter voert en Vorstlijk swaayt, als Vorstlijk over swaayt. pag. 124 in de vierde regel de laatste twee woorden in't vers, lees voor Febus ontvloet, Febus min ontvloodt. pag. 136 in de vijfte regel van 't vers, lees voor soo g'se, soo se.

pag. 150 in de vijfde regel van onder, lees voor parcaleyne, parsaleyne. pag. 169 in de tweede regel het laatste woort, lees voor Alklove, Alkove. pag. 215 de sevende regel, in't Lijkvers van de Ed. heer Tamminga, lees voor, En 't Recht dat vaak op kreup'le benen gaat, En 't Recht dat regt op vaste benen gaat, en in de negende regel van 't selfde vers de 4 laatste woorden, lees voor schoon yder scheen ontaart, door een gedweegen aart.